

Jayne Castle
Săptămâna pierdută

CAPITOLUL 1

ARZĂTORUL mic și bolul de lângă corp relatau trista poveste. Profesorul Lawrence Maltby reușise, în sfârșit, să se sinucidă. Judecând după reziduurile negre și mirosul persistent de mirodenii exotice, își pusese capăt cu ajutorul unui drog obișnuit de stradă, cunoscut sub denumirea de Chartreuse.

Lydia Smith plecă din cadrul ușii dormitorului sărăcăcios pe care Maltby îl transformase în birou și se ghemui lângă silueta costelivă, încrețită a doctorului. Nu se aștepta să găsească puls și, când își puse vârful degetelor pe gât, sub barba albă răvășită, își dădu seama că avea dreptate.

Se cutremură, se ridică repede, se dădu înapoi și își luă geanta de umăr pentru a scoate telefonul. Degetele îi tremurau când formă numărul pentru urgențe.

- Da, este corect, spuse ea operatoarei mult prea stresate. Numărul treisprezece, Hidden Lane. Etajul unu, apartament A. Este în Old Quarter, în apropiere de Zid.

- Mă scuzați, doamnă, dar strada asta nu apare pe harta orașului, spuse răstit operatoarea. Sunteți sigură că aceasta este adresa?

- Da, sunt sigură. Hidden Lane nu apare pe toate hărțile. Lydia se mai îndepărtă un pas de lângă cadavru. Probabil că acesta este motivul pentru care este numită Aleea Ascunsă. Uite, spune medicilor să vină pe Dead City Way, pe South Wall Street și apoi să meargă la dreapta, la taverna din colț. Odată ce vor ajunge în zonă, toată lumea îi poate îndruma.

- În regulă. Se făcu un moment de liniște înainte ca femeia să revină la telefon. Sunt pe drum. Trimit la dumneavoastră și un echipaj de poliție, pentru că ați spus că este un corp.

Operatorul părea să spună că nu era sigură că Lydia cunoștea diferența între un corp mort și unul de alt fel.

- În acest apartament este cu siguranță un om mort. Credeți-mă, am mai văzut unul înainte.

- Pentru niciun motiv să nu părăsiți locul faptei, doamnă. Deoarece dumneavoastră ați găsit corpul, va trebui să efectuați câteva formalități.

Formalități. Lydia simți că i se ridică părul pe ceafă la fel de tare ca în urmă cu câteva minute, când intrase în apartamentul sumbru al lui Maltby și își dăduse seama că se întâmplase ceva îngrozitor.

Din experiența ei, *formalități* era cuvântul folosit de înfumurații membri ai Consiliului Academic pentru a descrie farsa unui interogatoriu formal pe care îl înscenaseră înainte de a o concedia din funcția pe care o deținuse la universitate, cu șapte luni în urmă.

Trebuie să parcurgem câteva formalități... așa se exprimase polițistul care se ocupa de investigațiile crimei asupra lui Chester Brady, de luna trecută, prevestind astfel tortura pe care Lydia fusese obligată să o îndure.

Nu era vina ei că ea fusese prima persoană care dăduse peste trupul lui Chester în sarcofagul acela ciudat, străvechi, își spuse ea. Și nu avea niciun motiv să creadă că este responsabilă pentru repetarea aceluiași circumstanțe astăzi, fiind prima persoană care a găsit astăzi trupul lui Maltby.

Era ghinionul ei că intrase în nebunia asta, își spuse singură. Ar fi putut fi oricine. Ușa apartamentului lui Maltby era descuiată când venise ea, cu câteva minute în urmă, așa că își vârâse capul înăuntru și îl strigase. În fond, el era cel care îi spusese să treacă pe acolo în dimineața aceasta.

De fapt, mesajul pe care i-l lăsase pe robotul telefonului în timp ce ea era ocupată cu turul unui grup de turiști la muzeu, fusese o cerere insistentă, nu o rugămintă.

„... aici este Dr. Lawrence Maltby. Trebuie să vă văd imediat, domnișoară Smith. Vă rog să veniți la apartamentul meu cât mai repede posibil. Am vești extrem de urgente privind incidentul din catacombe de acum câteva luni, care a dus la concedierea dumneavoastră de la universitate...”

Deși își dăduse demisia din funcția de la Old Frequency College acum mai bine de o decadă, era evident că Maltby nu își pierduse prestanța de profesor autoritar. Tonul vocii sale lăsate pe robot fusese cel al unui șef de catedră muștrând un membru mai tânăr al personalului biroului său.

În ciuda severității sale, Lydia nu întârzie să răspundă cererii sale. Cuvintele magice *vești extrem de urgente privind incidentul din catacombe de acum câteva luni* îi captaseră pe deplin atenția.

Dar cursa exorbitantă cu taxiul spre Hidden Lane fusese în zadar. Ajunsese prea târziu.

Cu toate acestea nu vedea niciun motiv care să justifice multitudinea de explicații pe care operatoarea i le cerea.

- Uite ce, nu este scena unei crime sau ceva de genul acesta, spuse ea repede. Profesorul Maltby nu a fost ucis. Se pare că a luat o supradoză de Chartreuse. Nu trebuie să mă supui acestui interogatoriu. Nu am niciun răspuns de dat.

Operatoarea era de neclintit.

- Îmi pare rău, doamnă, dar regulile sunt reguli. Rămâneți unde sunteți până când ajung acolo medicii și polițiștii.

- Mda, sigur. Lydia termină brusc convorbirea. Se uită încă o dată la cadavru și își schimbă apoi imediat direcția privirii.

Nu îl cunoscuse personal pe Maltby, dar auzise timp de ani de zile bârfele din Ruin Row. Tragical său sfârșit fusese prezis de ceva vreme de toți proprietarii de galerii care avuseseră de-a face cu el. În perioada sa de glorie, fusese un profesor de para-arheologie extrem de respectat. Dar cariera lui se ruinase după infiltrarea sa în lumea infernală a dependenților de droguri.

După ce fusese concediat de Old Frequency College, venise aici în Cadence City, unde încercase să își câștige existența drept consultant particular pentru colecționarii și proprietarii de galerii de pe Ruin Row. Dar drogurile făcuseră imposibilă o colaborare demnă de încredere cu el. Într-un final, reputația sa compromisă făcuse ca activitatea lui de consultant să se ruineze complet.

La sfârșitul vieții sale, Maltby coborâse pe cea mai de jos treaptă a afacerilor cu antichități. Devenise un umil cercetător de ruine, cu un trai la limita subzistenței, menținut de ilicitele sale descinderi în catacombe, întreprinse în speranța că va descoperi la un moment dat relicve valoroase.

Mai multe dintre cunoștințele Lydiei de la Old Quarter îi spusese că, în scurtele momente în care el putea să își alunge obiceiurile suficient timp cât să coboare în adâncuri, Maltby reușea să facă descoperiri destul de spectaculoase. Nimeni nu știa unde au loc săpăturile sale secrete din catacombe și, onorând regulile nerostite care guvernează partea mai puțin legitimă a afacerilor cu antichități, nimeni nu îl întreba.

Ea ascultă cu atenție timp de câteva clipe zgomotul de afară, dar nu auzi sirene. Probabil medicii și poliția nu mai puteau întârzia mai mult de câteva minute. Asta îi dădea totuși răgazul necesar să analizeze puțin camera.

Încercând să nu se uite la cadavru, merse spre birou și cercetă suprafața răvășită. Erau mai multe copii vechi ale *Manualului de Para-arheologie*, îngrămădite fără noimă într-un colț. Stilouri, hârtii și un carnețel zăceau aruncate într-o dezordine totală.

Își deschise geanta de umăr, scoase o batistă și o folosi pentru a deschide carnețelul. Mâzgălelele din interior păreau să fie o serie de critici furibunde îndreptate împotriva unor articole apărute în niște serii recente din *Manualul de Para-arheologie*; scrisorile acestea fuseseră adresate editorilor, dar nu văzuseră însă niciodată lumina tiparului.

Închise carnețelul și cercetă masa. Chiar și dezordinea aceea părea să aibă, în mod paradoxal, o coerență a ei. Erau prezente toate detaliile pe care te-ai fi așteptat să le găsești pe masa unui academician, inclusiv un teanc mic de bucăți de hârtie, grămezi cu cărți de referință, o lampă și o sugativă. Nu era niciun calculator, dar asta nu era neapărat o surpriză. Probabil că Maltby îl vânduse de mult pentru a-și cumpăra Chartreuse. Fie asta, fie îi fusese furat. Avea vecini destul de dificili.

Se uită mai atent, încercând să își dea seama ce anume o deranja. Și atunci a realizat că sugativa nu era așezată acolo unde ar fi fost folosită în mod obișnuit, în centrul biroului. Fusese trasă sau împinsă prea departe, spre dreapta, astfel că un colț al ei atârna peste margine. Nici lampa nu era așezată la locul ei. Umbra cădea într-un unghi ciudat care reflecta o fâșie de lumină direct pe podea.

Era ușor de înțeles ce se întâmplase. Fără îndoială, simțind că are probleme serioase din cauza supradozei, Maltby încercase în mod evident să se ridice în picioare, poate pentru a striga după ajutor. Fusese amețit și instabil și probabil că se împleticise, apucând obiectele cele mai la îndemână, într-o încercare zadarnică de a-și recăpăta echilibrul. Lovise lampa, iar sugativa fusese târâtă în mișcare.

Ea se aplecă să deschidă sertarul de sus al biroului, gândindu-se că nu ar putea cauza niciun fel de problemă, dacă ar căuta acolo vreun potențial indiciu lăsat de Maltby.

Se opri în timp ce se întindea să apuce mânerul sertarului, zărind bucata de hârtie care zăcea pe covorul uzat. Era de mărimea unei pagini smulse din carnețelul așezat lângă telefon.

Curioasă, se aplecă și se ghemui sub birou pentru a lua hârtia. Când se uită, văzu că cineva începuse să mâzgălească, într-o scriitură foarte dezorganizată, două cuvinte.

Amber Hil

În ușa de la intrare se auzi o bătaie puternică, care zgudui imediat nemișcarea nefirească a camerei moarte. Speriată, încercă să-și recapete echilibrul. Capul i se lovi de partea de dedesubt a biroului.

- La dracu.

Sări de sub birou și aruncă hârtia în geantă.

Se auzi o a doua bătaie. O străbătu un fior. Indiferent cine era afară, reușise să transforme această simplă bătaie în ușă în impresia unei adevărate chemări la condamnare.

Ezită, nesigură dacă să răspundă sau nu. Încă nu se auzeau sirene, ceea ce elimina ipoteza conform căreia vizitatorul lui Maltby este medic sau polițist. Având în vedere proasta reputație a cartierului, nu îi rămâneau decât variante destul de neplăcute. Își dăduse atunci seama că singura variantă înțeleaptă ar fi să ignore pur și simplu bătaia în ușă. Ușa nu era însă încuiată, astfel încât oricine era afară pe hol s-ar fi putut hotărî să își încerce norocul și să apese pe clanță.

Probabil ar fi o idee bună să meargă în camera din față și să încuie ușa.

♥♥♥

Ieși grăbită din birou, străbătu holul îngust și traversă camera de zi murdară, în vârful picioarelor. În ușa solidă era un vizor. Încercând să nu își dezvăluie prezența, își lipi ochiul de cercul mic de sticlă. În același timp se întinse după cheie.

Se opri când văzu bărbatul stând în holul întunecat. Barbă crescută de o zi, ghete zgâriate, pantalonii grosolani de culoare kaki și cămașă și o jachetă uzată de piele nu făceau decât să ajungi la aceeași concluzie.

Era genul de bărbat care părea să fie o alegere perfectă pentru o întâlnire, dacă aveai chef de o plimbare în zona sălbatică, dar cu siguranță nu ți-ai dori să îl întâlnești pe o alee întunecată într-o noapte fără lună.

Ochii lui erau o combinație tulburătoare de auriu și verde. Avea trăsăturile dure și implacabile ale unui bărbat obișnuit să dețină controlul.

Pe deasupra avea și un ceas de ambră. Știa asta pentru că o astfel de tipologie de bărbat îi era bine cunoscută.

Desigur, nu era nimic special în legătură cu ceasurile de ambră. Aproape toată lumea poartă ambră, într-o formă sau alta. Cu două sute de ani în urmă, coloniștii de pe Pământ învățaseră că aici, în Harmony, unica piatră prețioasă avea o singură proprietate cu adevărat specială: ambra făcea posibil ca oamenii să își concentreze energia psihică latentă, puteri paranormale pe care mediul ambiant al noii lumi le dezlănțuise.

Având în vedere că, de la a doua generație, toți urmașii coloniștilor dovedeau un anumit talent PSI pe care îl puteau controla cu ajutorul ambrei, acesta devenise în curând sursa de energie a alegerii. Până și copiii rezonau cu ambra cu suficientă pricepere cât să deschidă o ușă sau să apese pe buton pentru a se uita la desene animate.

Lydia știa că Emmett London nu folosea accesorii de ambră numai pentru că erau la modă. Era un para-rezonzator de energie-disonanță foarte puternic - un vânător de fantome. Avea aptitudinea psihică și pregătirea necesară pentru a neutraliza bilele periculoase, dilatate ale energiei haotice disonante, așa numitele *fantome*, care gravitau la întâmplare pe coridoarele subterane nesfârșite ale ruinelor străine.

Vânătorii de fantome erau un element indispensabil pentru orice echipă de excavare, în principal, ei erau niște paznici profesioniști, angajați de Breasla lor pentru a-i proteja pe arheologi, cercetători și alte persoane care explorau și excavau catacombele străvechi de sub Orașul Mort.

Până să îl cunoască pe Emmett London, luna trecută, avusese o părere foarte proastă generalizată despre vânători, îi clasa pe cei mai mulți dintre acești adepți ai energiei-disonanță pe o treaptă inferioară chiar gangsterilor cei mai feroci. Există câte o Breaslă a vânătorilor în fiecare oraș important al Harmony și în ceea ce o privea, erau niște simple organizații criminale legalizate conduse de șefi nemiloși.

Emmett era misteriosul fost-șef al Breslei din Resonance City. La scurtă vreme după sosirea lui în Cadence, luna trecută, începuseră să circule zvonuri prin presa de scandal care atestau că el este succesorul ales de prezentul șef al Breslei din Cadence City, Mercer Wyatt.

Emmett negase orice interes în asumarea conducerii Breslei locale, dar Lydia nu era sigură că va putea evita această poziție - nu dacă Wyatt urma să îl forțeze. Erau multe zicale vechi despre vânători și Breaslă, una dintre ele spunând că *cine a fost o dată omul Breslei, va fi întotdeauna omul Breslei*. Evident, înțelepciunea convențională omisese faptul că existaseră și câteva femei vânător, dar asta nu avea nicio legătură.

În ultimele săptămâni, încercase foarte tare să nu se gândească la faptul că se culca cu bărbatul pe care Mercer Wyatt îl alesese să preia poziția de șef al Breslei din Cadence. Deschise ușa cu putere și se aruncă în brațele lui Emmett.

- Nu știi cât sunt de bucuroasă să te văd, spuse ea cu nasul afundat în cămașa lui. Cum m-ai găsit?

- Am sunat la birou. Melanie mi-a spus că ești aici. Își puse un braț în jurul umerilor ei și se uită înapoi pentru a vedea holul întunecat. Mulțumit, o conduse în apartament și închise ușa. Ce naiba cauți în zona asta din oraș?

- Maltby, bărbatul care locuiește aici, spunea că vrea să mă vadă. Când am ajuns aici, zăcea pe podeaua din biroul lui. Inspiră adânc. Este cam... mort.

Emmett păru îndurerat.

- Nu încă unul.

Ea se încruntă.

- Acum nu este ca data trecută. Se pare că Maltby a luat o supradoză de Chartreuse. Am chemat o ambulanță. Suspină. Nu că ar mai ajuta cu ceva.

- Unde este?

Resemnarea stoică din vocea lui o deranjă.

- Nu trebuie să te porți ca și cum ar fi un obicei al meu să găsesc cadavre. Făcu un semn cu mâna spre birou. Este în camera din capătul culoarului.

Emmett merse până lângă ușa biroului. Ea îl urmă, strângând poșeta în mână.

- Nu este bine deloc, spuse Emmett.

- Mda, păi este și mai rău pentru Maltby.

- Nu asta voiam să spun. Au apărut ceva complicații. Ultimul lucru de care avem nevoie acum este un cadavru.

El dispăru în birou.

Alarmată, se grăbi să intre pe ușă. Emmett se uita la cadavru lui Maltby, cercetând spațiul îngust al camerei cu o expresie meditativă.

- Ce complicații? întrebă ea. Nu mă înțelege greșit, mă bucur să te văd, dar ce faci aici? Când te-ai întors din excursia cu cortul pe care ai făcut-o cu Zane și tovarășii lui?

Nu era deloc surprinzător că Emmett părea cam indispus astăzi, își spuse. Tânărul ei vecin, Zane Hoyt, și tovarășii lui se ocupau cu toții de rezonarea energiei-PSI, într-o parte destul de dubioasă a orașului, în care modele masculine adevărate erau destul de rare. Băieții din vecinătate se dezvoltau mai rapid decât putea oricare dintre ei să controleze, grație puterii PSI. Era o adevărată rețetă pentru dezastru. Aveau nevoie cu disperare de îndrumare și de o mână de fier care să-i conducă.

Trupele de Vânători-Cercetași sponsorizate de Breaslă erau o resursă utilă comunității din Cadence, dar în zona în care locuiau Lydia și Zane nu existase nicio astfel de grupare. Emmett se ocupase de această problemă cu câteva săptămâni în urmă când îndemnase tăcut Breaslă să plaseze o trupă în vecinătate. Mersese atât de departe, încât se ocupase în mod activ de grupările nou formate.

Toți băieții, chiar și Zane, îl idolatrizau de Emmett. În fond, era unul dintre cei mai puternici pararezonatori din oraș. Așa cum aflase Lydia, băieții aceștia erau foarte impresionați de puterea lui.

- Am ajuns pe la trei dimineața, spuse Emmett. I-am lăsat pe băieți pe la casele lor și m-am dus acasă ca să dorm. Nu am vrut să te trezesc. Telefonul suna când am intrat pe ușă. Absent, își masă bărbia. Nu am dormit încă.

Sirenele se auzeau în depărtare. Era și timpul, își spuse Lydia.

- Cine te-a sunat? întrebă ea. De ce nu ai mai ajuns să dormi?

- Este o poveste lungă. O să îți explic mai târziu. O privi cu atenție. Între timp, te rog să îmi spui că tipul acesta mort nu are nicio legătură cu noua ta slujbă de consultant.

- Oh, nu, lucrurile merg minunat cu proiectul Hepscoot, spuse ea, ușurată că, pentru prima oară, poate da un răspuns pozitiv, încrezător. Aruncă o privire neliniștită spre Maltby. Este o problemă personală.

- Mda, îmi era frică de asta. Expresia lui Emmett se împietri și mai mult. Are legătură cu întrebările acelea al căror răspuns ai tot încercat să-l afli în Ruin Row în ultimele două săptămâni, nu? Cele despre așa zisa Săptămână Pierdută pe care ai avut-o.

Ar fi trebuit să bănuiască faptul că el aflase de aceste întrebări, pe care de fapt, ea le voia discrete. Emmett era un fost șef al Breslei. Avea relații.

- Maltby m-a sunat, spuse ea repede. Nu eu l-am sunat pe el.

- Pur și simplu nu poți renunța, nu-i așa? Ești hotărâtă să dovedești că ai fost victima unei așa-zise conspirații a vânătorilor de fantome. Nu poți să accepți că ceea ce ți s-a întâmplat a fost doar un accident foarte grav.

Ochii ei se îngustară.

- Exact din cauza asta nu ți-am spus că fac investigații pe cont propriu. Știam că nu mă vei privi decât cu suspiciune.

- Tocmai din cauza asta ar trebui să te tratez cu suspiciune. Arată spre cadavru. Lucruri ca acesta se întâmplă frecvent în partea asta a orașului. Cel puțin, ar fi trebuit să mă suni înainte să vii să pui întrebări.

- Știam că te vei întoarce foarte târziu noaptea trecută. Am crezut că vei dormi mai târziu astăzi.

- M-ai fi sunat să mă inviți să vin cu tine dacă ai fi crezut că sunt treaz?

Începea să simtă un fel de nesiguranță.

- Cunosco viața din Old Quarter, Emmett. Am trăit aici toată viața mea. Nu am nevoie de escortă.

- Poate nu ai nevoie în cartierul în care locuiești, dar acesta este în celălalt capăt al Quarterului. În aceste locuri, ai nevoie de o escortă.

Ea își intensifică strânsoarea poșetei.

- Știi, nu este tocmai momentul pentru o predică cu privire la siguranța personală.

- În drumul meu spre această clădire, m-am întâlnit cu trei vânzători de droguri care se ofereau să îmi dea niște Chartreuse de înaltă calitate, cu două târfe, cu un tip care încerca să îmi vândă un ecran antirezonanță super și cu unul din idioții aceia zâmbitori cu halate de baie verzi care promet să dezvăluie secretele adevăratului extaz dacă vei cumpăra o carte. Și asta numai în jumătate de stradă între locul acesta și unde mi-am parcat Slider-ul. Voi fi norocos dacă o să îmi mai găsesc mașina acolo când o să mă întorc.

- Sunt sigură că îți vei găsi Slider-ul exact acolo unde l-ai parcat. Nimeni nu ar îndrăzni să îl atingă. Toată lumea știe cine ești, Emmett, mai ales mulțumită acelui articol idiot apărut în *Cadence Tattler* săptămâna trecută.

Spre dezgustul lui Emmett, popularul ziar de scandal tipărise pe prima pagină o fotografie a sa. Fotografia fusese însoțită de un discurs emoționant care punea la îndoială adevăratul motiv al prezenței sale în Cadence. Titlul, *Șeful suprem al Breslei?* spunea totul.

Emmett își propti mâinile în șolduri.

- M-ai speriat de moarte, Lydia.

- Mda. Ești vânător de fante. Pe tine nu te sperie nimic.

Vorbea ușor, dar în adâncul ei era ușurată că el încheie discuția. Erau de câteva săptămâni implicați în această relație foarte complicată și lucrurile erau destul de nesigure încă. Nu aveau nevoie de o altă confruntare de opinii.

Ascultară sirenele care se opriră brusc pe alee.

Emmett ridică din sprâncene.

- Te superi dacă te întreb ce intenționezi să le spui polițiștilor?

Ea se încruntă.

- Sper să nu pună prea multe întrebări.

- Este a doua oară în decurs de o lună în care găsești un cadavru. Am senzația că vor fi ceva întrebări.

Cineva bătu în ușa apartamentului.

- Mă duc să le deschid, spuse Lydia. Se întoarse și traversă holul.

Când deschise ușa din față a apartamentului, văzu doi medici, un ofițer de poliție în uniformă și încă o persoană, destul de familiară de altfel, care încerca cu disperare să intre cât mai repede în holul întunecat.

- Bună, domnișoară Smith, spuse inspectorul Alice Martinez. Văd că într-adevăr îți faci apariția în cele mai interesante locuri. Își răsuci privirea dură de polițist pentru a se uita peste umărul stâng al Lydiei. La fel și tu, London. Ce-i asta? Descoperirea cadavrelor chiar este pentru voi cea mai plăcută variantă a unei întâlniri romantice?

Unul din medici se uită spre Emmett.

- Unde este mortul?

- În josul holului, îi răspunse Emmett.

Cei doi medici și ofițerul se îndreptară spre birou.

Lydiei nu-i plăcea senzația de disconfort pe care o simțea.

- Ce faceți aici, inspectore, întrebă ea prudentă. Nu este o crimă.

Alice nu își îndepărtă atenția de la Emmett.

- De fapt vă căutam pe dumneavoastră, domnule London. Am sunat la biroul domnișoarei Smith pentru a vedea dacă știe unde sunteți și mi s-a spus că este probabil ca amândoi să fiți la această adresă. Imaginați-vă surpriza mea când am aflat că domnișoara Smith tocmai a dat telefon pentru a spune că a găsit un om mort.

- Inspectore... Emmett își înclină cu politețe capul.

Lydia avu impresia că nu era surprins să o vadă pe Alice Martinez. Disconfortul deveni din ce în ce sesizabil, acutizat fiind și de ploaia care părea să înceapă din clipă în clipă.

- De ce voiai să vorbești cu Emmett? întrebă ea tăios.

- Trebuie să îi pun câteva întrebări, spuse Alice. Nimic mai mult decât o simplă formalitate.

- Ce? Lydia era îngrozită. Nu poate fi adevărat. Doar nu crezi că Emmett are vreo legătură cu moartea profesorului Maltby? Eu sunt cea care a găsit corpul. Emmett nu este implicat în asta. Pura întâmplare a făcut ca el să fie aici când ați venit și voi.

Alice și Emmett se uitară amândoi la ea. Lydia își dădu seama pe loc de exagerarea pe care o comisese. Să devii atât de defensiv este ultimul lucru pe care trebuie să îl faci în preajma unui polițist, își spuse singură.

- Nu intenționez să vorbesc cu domnul London despre moartea lui Maltby, spuse calm Alice. Deși probabil că ar trebui să revizuiască această decizie. Dar, pentru moment, vom trece peste asta. Motivul pentru care l-am căutat în această dimineață este să îi pun câteva întrebări în legătură cu o altă problemă pe care o gestionez în acest moment.

- Problemă? Lydia își mută direcția privirii de la Alice spre Emmett și din nou înapoi. Un alt val de teamă îi străbătu terminațiile nervoase. Ce problemă? Ce se întâmplă aici?

- Cineva a încercat în dimineața aceasta să îl ucidă pe Mercer Wyatt, spuse Emmett ușor.

- Indiferent cine a fost, aproape că a reușit, adăugă Alice. Wyatt este la terapie intensivă la Cadence Memorial Hospital, sub protecție armată. Doctorii au terminat operația în urmă cu două ore. Starea lui este definită ca fiind critică. Lydia se relaxă ușor.

- Înțeleg. Păi, este o nefericire, dar nu pot să spun că sunt teribil de surprinsă. În fond, Wyatt este șeful Breslei. Nimeni nu dobândește acest statut fără să își facă dușmani. Mizeria politicii interne a Breslei este de notorietate. Cel puțin așa este aici în Cadence.

- Adevărat, aprobă Alice cu un ton neutru al vocii.

Lydia se încruntă.

- Și de ce vrei să îl interoghezi pe Emmett?

- Pentru că circulă zvonul că este noul șef activ al Breslei din Cadence. Pe fața lui Alice se întipări un zâmbet glacial. Dacă ar fi să dau crezare zvonurilor pe care le-am auzit, în cazul în care Wyatt nu va reuși să iasă de la terapie intensivă, Emmett va prelua afacerile în mod definitiv.

CAPITOLUL 2

ȘTIUSE că nu va fi ușor.

Trei ore mai târziu, Emmett o privea pe Lydia descuind ușa din față a apartamentului ei. Nu spusese nicio vorbă în drumul lor spre casă, marcat fiind de *formalitățile* din biroul inspectorului Martinez. Tăcerea apăsătoare era în mod evident, un semn rău. De obicei Lydia nu avea nimic împotriva să îi divulge și lui gândurile ei.

Parcă ar fi suferit un fel de șoc, dar el nu știa foarte bine cum să se poarte. Pentru început, nu era sigur ce anume o supăraseră mai mult, să găsească corpul lui Maltby sau vestea că bărbatul cu care împărțea de destul timp, patul, era temporar șeful Breslei din Cadence.

Avea o senzație neplăcută că a doua veste o afectă într-o mai mare măsură.

Lydia era convinsă că nu are motive să se încreadă în vânătorii de fantome și nu făcuse un secret din reticența ei față de Breaslă. Faptul că era implicată într-o relație cu Emmett nu indica nicidecum o schimbare de opinie, își reaminti el.

Iar faptul că ea urmase traseul unei investigații pe cont propriu, fără să îi ceară lui ajutorul, despre misterul Săptămânii ei Pierdute, îl enerva la culme.

La dracu, doar se culca cu el. Asta presupunea că ar trebui să poată discuta despre orice, fără să fie nevoită să recurgă la minciuni sau subterfugii pentru a face lucruri așa de periculoase, cum ar fi să încerce să găsească o dovadă a acțiunilor criminale a doi bărbați care făceau parte din Breaslă.

Faptul că ar fi putut să pună bazele unui astfel de proiect nu constituia o bază pentru a o face să își țină planurile numai pentru ea, își spuse el. În ciuda părerii foarte proaste pe care o avea despre Breaslă, probabil că nu avea nici cea mai vagă idee despre riscurile pe care și le asuma.

Crescuse cu Breasla și condusese organizația din Resonance City timp de șase ani.

Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să încerce să o convingă să vorbească împotriva voinței ei, decise el. În fond, ei aveau o relație. Iar conform sfaturilor tuturor specialiștilor în domeniu, comunicarea este importantă într-o relație.

O urmă în holul strâmt al apartamentului ei mic, încercând să găsească o cale de a începe conversația.

- Având în vedere totul, spuse el, scoțându-și haina de piele, cred că a mers bine.

Ea își lăsă geanta pe măsută.

- Niciunul dintre noi nu este la închisoare, dacă asta vrei să spui.

Bine, era un început. Cel puțin vorbea din nou cu el.

Un morman de puf se rostogoli pe podea pe șase piciorușe nevăzute. Doi ochi albaștri, luminoși străluceau inocent din adâncimea unui amestec de blană jalnică, gri.

- Bună, Fuzz. Lydia ridică pulberea electrizată, sărutându-i creștetul, și o așeză pe umărul ei. Nici nu știi cât de bucuroasă sunt să te văd. Am avut o zi foarte grea.

Pufosul clipi din ochișorii drăguți, azurii spre Emmett, care nu se lăsă păcălit nici pentru o clipă. Văzuse deja cea de-a doua pereche de ochi a lui Fuzz, cea pe care o folosea pentru a vâna noaptea. Mica minge pufoasă părea la fel de nevinovată ca ceva ce fusese smuls de sub pat, dar avea inima ca a unui prădător foarte eficient. Era o vorbă despre pulberile electrizate. *Când le vezi dinții, este mult prea târziu.*

Din fericire, el și Fuzz descoperiseră că aveau câteva lucruri în comun. Unul dintre ele era Lydia.

- Arăți bine, Fuzz. Emmett mângâie blana pufosului și se trezi recompensat cu un sunet de tors. Cel puțin Fuzz era bucuros să îl vadă.

- Vreau să scap de costumul acesta, îl anunță Lydia. Mă duc să mă schimb. Se întoarse în hol, spre dormitor. Și pe urmă o să vreau un pahar cu vin. Poate chiar două.

- Deschid o sticlă, spuse Emmett, încercând să fie de ajutor.

Vorbea singur. Ea deja dispăruse în dormitor.

- La dracu. Nu mergea deloc bine.

Intră în bucătăria mică, deschise ușa frigiderului și rămase îndelung în fața produselor din interior. Deși oferta "casei" nu era foarte variată, găsi o cutie cu lapte și câteva resturi de macaroane cu brânză într-o caserolă. Pe raftul de sus era o sticlă cu vin alb pe care Lydia o ținea la îndemână. După părerea lui, obiceiul ăsta de a avea în permanență în casă sticle de vin de o calitate așa de proastă, era o cutumă prin care cei care se simt abandonati înceacă să își compenseze singurătatea.

Dar nu prea avea de ales, așa că ridică sticla și o așeză pe masă.

În ultima vreme reușise să evite să bea vinul execrabil al Lydiei pentru că amândoi petreceau mult timp la el, la câteva străzi distanță. Nu numai că se bucura de o priveliște mai bună a Orașului Mort de pe terasa casei sale, dar avea la îndemână și vinuri ceva mai digerabile.

Cu câteva săptămâni în urmă, când venise să își refacă viața în Cadence, își alesese proprietățile. Agentul imobiliar încercase să îi vândă una din proprietățile uriașe de pe Ruin View Hill. În fond, banii nu erau tocmai o problemă. Făcuse mulți bani în timp ce condusesse Breasla din Resonance și avea instincte bune când era vorba de investiții.

Dar avusese două priorități majore în ceea ce privește alegerea casei. Una dintre ele fusese să nu îi aibă vecini pe Mercer Wyatt și soția lui. Celălalt obiectiv, mult mai important, fusese să fie cât mai aproape posibil de Lydia.

Își spunea că o lună în această relație tumultuoasă era probabil prea puțin timp pentru a-i cere să se mute cu el, iar lăsând la o parte ideea căsătoriei, nu îi mai rămânea decât varianta vecinătății. Asta însemna o casă în Old Quarter. În plus, îi plăcea freamătul cartierului.

Agentul imobiliar fusese nevoit să renunțe la insistența de a-l convinge să accepte o casă pe deal și îi găsisese în oraș o casă drăguță, de după Era Discordiei, recent renovată și decorată.

Emmett o adusese pe Lydia într-o după amiază, când se gândea să o cumpere, pentru a vedea reacția ei. Încântarea din privirea ei, vizibilă când se plimbase prin camerele spațioase și afară pe terasă pentru a vedea priveliștea glorioasă a Orașului Mort îi confirmase decizia. Casa asta arăta ideal... Era ca acasă.

El spera ca într-o lună sau două să îi poată demonstra câți bani ar economisi dacă ar renunța la apartamentul ei înghesuit și s-ar muta cu el. După aceea, plănuia să o obișnuiască încet cu ideea de a se căsători.

Ar fi preferat să treacă de la început la Sfânta Căsătorie, cu toate legăturile legale și sociale implicate de o asemenea alianță. Sfintele Căsătorii erau aproape imposibil de desfăcut. Să obții divorțul cerea echipe întregi de avocați, o mulțime de bani și ani de răbdare. Și mai era și stigmatul social pe care îl lăsa.

De aceea obișnuia făcea ca majoritatea oamenilor să opteze pentru Căsătoria de Conveniență, pasibilă de a fi reînnoită anual. Acest timp era întotdeauna un prilej foarte bun pentru parteneri să își descopere posibilitatea compatibilității, iar dacă se întâmpla cumva ca femeia să rămână însărcinată, cuplul putea imediat obține licență pentru legalizarea Sfintei Căsătorii.

Prima generație de coloniști de pe Pământ nu stabilise încă în detaliu structurile Sfintei Căsătorii, nepregătiți fiind pentru un astfel de legământ. În urmă cu două sute de ani, când misteriosul câmp energetic din spațiu cunoscut drept Cortina, se deschisese, oferind o poartă între pământ și mai multe lumi nelocuite, coloniștii aleseseră să își facă noile locuințe pe Harmony.

Dar, la scurt timp după ce consolidaseră orașele și satele coloniale, câmpul energetic a dispărut fără niciun fel de avertizare, izolându-i. Cortina nu s-a mai ridicat niciodată.

Separati de orice contact cu Pământul, cu familiile despărțite pentru totdeauna de rudele de pe planeta-casă, tehnologia high-tech și echipamentele pentru agricultură ajunseseră în ruină din cauza lipsei de piese de schimb, conducătorii coloniali se adunaseră pentru a concretiza un plan viabil pentru asigurarea supraviețuirii comunităților.

În efortul făcut pentru a crea o structură socială care să reziste rigorilor necunoscute și presiunilor care îi așteptau, au creat Republica Orașelor- Cetate care unea toate orașele coloniale de pe planetă într-o singură federație. Apoi continuaseră cu implementarea legilor aspre care guvernau Sfânta Căsătorie.

Căsătoria de Conveniență, a fost în esența ei, încă de la început, o mare fisură în lege, creată fiind pentru oamenii nepregătiți să renunțe încă la sălbăticiie, dar și pentru cuplurile prudente care doreau să probeze o relație înainte de un angajament de nedistrus. Ordinea socială presupunea însă ca, dincolo de libertatea pe care o oferea Conveniența, toți adulții maturi, responsabili să se supună Sfintei Căsătorii. Aceasta rămăsese chiar și după ani de încercări, piatra de căpătâi a oricărei societăți stabile.

În ceea ce îl privește, nu avea nevoie să facă niciun fel de încercări cu această relație, își spuse Emmett. Nu își putea imagina un viitor fără Lydia. Ar fi fost fericit să abordeze, fără alte etape premergătoare, Sfânta Căsătorie. Dar știa că era destul de dificil să o convingă să accepte chiar și o Căsătorie de Conveniență.

Lydia era foarte reticentă în privința vânătorilor de fantome, argumentându-și de altfel foarte coerent teoria. Pentru a-i face pe plac, el încercase să se îndepărteze cât mai mult posibil de politicile Breslei, dar era conștient că ea avea încă dubii serioase în apartenența lui la această structură.

Acum, datorită atacului aproape fatal asupra lui Mercer Wyatt, petrecut în urmă cu câteva ore, orice încercare de a-i propune să accepte Sfânta Căsătorie nu putea fi decât inutilă.

Turnă două pahare de vin alb și puse sticla înapoi în frigider. Nu se auzea niciun sunet din dormitor. Lydia avusese destul timp să își schimeze costumul cu o pereche de jeans și un tricou. Ce o reține?

Fuzz se rostogoli tăcut în bucătărie și se uită în sus spre el de pe podea. Pufosul se foia neliniștit.

- Ce este, prietene? Vrei un covrigel? Emmett scoase capacul borcanului. Pufoșii erau omnivori. Lydia îl hrănea de obicei pe Fuzz cu ce își pregătea pentru ea. Dar când era vorba de ronțăit, avea o plăcere deosebită pentru covrigei.

Dar Fuzz ignoră covrigelul. În schimb, scoase un sunet destul de ciudat, ceva care semăna destul de bine cu o adevărată tânguială.

- Bine, fără covrigei. Emmett puse la loc capacul borcanului. Este ceva în neregulă, prietene?

Un fior străbătu blana lui Fuzz. Părea că încearcă să se zbârlească, un lucru nu tocmai ușor de făcut de o minge de puf. Pe urmă se clătină de două ori, se întoarse și făcu câțiva pași înapoi spre dormitor, oprindu-se și mergând înapoi în bucătărie. Se zbârli din nou.

- Bine. Emmett ridică cele două pahare cu vin. Vrei să ne jucăm de-a „găsește-o pe Lydia”, nu-i așa?

Fuzz se retrase repede pe hol, către dormitor,

Emmett îl urmă prudent. Jucaseră acest joc de mai multe ori în ultimele săptămâni, atât înăuntru, cât și afară, pe stradă, în apropierea parcului. Fuzz îl adora. Regulile erau simple. Emmett se uita spre Fuzz și spunea *găsește-o pe Lydia*, iar Fuzz se grăbea zglobiu să îl conducă oriunde era ea în acel moment.

Dar de data asta era o neliniște evidentă în purtarea lui Fuzz, ceea ce era o noutate.

La ușa dormitorului, Emmett făcu o pauză, încercând să preia controlul asupra situației înainte de a face o mișcare.

Lydia era lângă fereastră cu spatele întors spre el. Era încă îmbrăcată în costumul sever croit, cu fustă. Nu își scosese nici măcar haina. Privirea i se îndrepta spre mâini, iar umerii îi tremurau.

Simți că îi îngheață sufletul. O văzuse pe Lydia în o mulțime de stări, inclusiv supărare, pasiune, fericire și teamă. O văzuse confruntându-se, cu un curaj incredibil, atât cu ambițioasa soție a lui Mercer Wyatt, Tamara, cât și cu asasinii sau fantome energetice. Dar, în scurtul timp pe care îl avusese pentru a cunoaște, nu o văzuse niciodată pe Lydia plângând.

Fuzz sări pe pervazul ferestrei alături de Lydia și se cuibări acolo, uitându-se spre Emmett cu un aer de așteptare nervoasă. Limbajul nonverbal al micului pufos spunea *fă ceva*, probabil.

Îmi pare rău, prietene, gândi Emmett. Nu am nicio idee cum să mă descurc cu asta.

Dar cu siguranță nu putea continua să stea pur și simplu acolo, privind cum Lydia suspină ușor în pumni. Îi sfâșia inima.

- Lydia? Iubito? Lăsa paharele cu vin pe măsuța de toaletă și merse lângă ea.

Ea se smiorcăi de vreo două ori. Lacrimile continuau să curgă. Conștient că era departe de a fi profund, el luă două șervețele din cutia de pe noptieră și i le vârî în mână.

Lydia luă șervețelele fără să comenteze și își suflă nasul. Fără să se poată gândi la altceva de făcut, Emmett îi dădu alte șervețele.

Ea își tamponă ochii și respiră adânc. El își puse din spate mâinile pe umerii ei și îi masă cu delicatețe.

Fluviul de lacrimi părea să se fi oprit, dar ea nu se întoarse. În schimb, privi fix pe fereastră spre vechea clădire de peste drum. Se mai smiorcăi de câteva ori.

- Îmi pare rău, șopti ea. Urăsc când se întâmplă asta.

- Este în regulă. El continuă să îi atingă umerii tensionați. Ai tot dreptul. A fost o zi dificilă.

- Așa crezi? Doamne, doar am găsit un cadavru, am trecut prin interogatoriul polițiștilor și am aflat că tu ești acum șeful Breslei din Cadence. O simplă zi obișnuită. Își șterse ochii cu dosul palmei. Nu văd niciun motiv pentru a ceda nervos.

El se cutremură.

- Ultimul subiect de pe listă te-a făcut să plângi, nu-i așa? Faptul că am fost de acord să preiau Breasla pentru o vreme.

- De ce ai făcut asta, Emmett? Întrebă ca hotărât.

- Este...complicat, spuse el.

- Spune-mi un lucru. O privește pe Tamara Wyatt?

Întrebarea l-a surprins.

- La dracu, nu. Tamara nu are nimic de-a face cu asta.

- Este fosta ta logodnică. A rupt logodna și s-a căsătorit cu Mercer Wyatt când a aflat că urma să renunți la conducerea Breslei din Resonance. Și acum tocmai ai preluat de la soțul ei șefia Breslei din Cadence. Voi doi aveți o poveste împreună.

- Indiferent ce am avut eu și Tamara, s-a terminat când ea a arătat clar că voia să fie soția unui șef de Breaslă mai mult decât dorea să fie soția mea. Ți-am spus acest lucru în noaptea în care ai cunoscut-o.

- Dacă nu este vorba despre Tamara, atunci ce este? Chiar nu poți să te dezici de vechile tale ambiții?

- Breasla din Cadence este într-o situație foarte delicată în acest moment, spuse el, alegându-și cu grijă cuvintele. Wyatt spune că se pregătește să renunțe într-un an sau doi. Presupun că înainte de abdicare, va încerca să modernizeze organizația, așa cum am făcut și cu Breasla din Resonance.

- Chiar crezi că intenționează să transforme Breasla din Cadence într-o companie de afaceri respectabilă, condusă, conform normelor contemporane, de un consiliu executiv? Să renunțe la autoritate, după ce a condus Breasla cu o mână de fier timp de treizeci de ani? Scutește-mă.

- Wyatt nu este nimic altceva decât un pragmatic cu sânge rece. Emmett se întreba în timp ce vorbea ce anume îl motiva să îl apere pe șeful Breslei din Cadence. Probabil pentru că tocmai acceptase să îi preia slujba, își spuse. Spera totuși ca în momentul în care Lydia va afla ce se întâmplase, să nu comită eroarea de a îl cataloga asemenea lui Wyatt, crezând astfel că ar fi o simplă nevastă de gangster.

- Sunt de acord că este al naibii de ancorat în realitate, mormăi Lydia.

- Este sincer preocupat de viitorul Breslei. A analizat bine poziția actuală a organizației și și-a dat seama că Breasla din Cadence trebuie să se schimbe, dacă vrea să își păstreze statutul.

- Ha!

- Wyatt a recunoscut că întâmpină greutăți în încercarea de a califica și pregăti vânătorii buni. Trăim vremuri în care un para-căutător de energie-disonanță talentat se lega de Breaslă pe viață. Acum mulți dintre ei vor să se alătore Breslei pentru câțiva ani, să facă bani ușori din vânatoarea de fantome și apoi să pleace pentru a-și încerca norocul în meserii respectabile. Ezită. Este adevărat mai ales pentru vânătorii care vor să se căsătorească în afara Breslei.

- Uh-huu!

Ea nu mai spuse nimic, dar nu mai era nevoie de niciun alt comentariu, își zise el. Amândoi erau conștienți de cum stau lucrurile. Încă de pe vremurile în care își stabiliseră așezământul în colonie, în timpul Erei de Discordie, vânătorii Breslelor acționaseră ca societăți închise, insulare, având propriile tradiții și reguli. În general, era de la sine înțeles ca un membru al unei familii dintr-o Breaslă să se căsătorească cu cineva aparținând unui mediu similar.

- Wyatt vrea să schimbe imaginea Breslei din Cadence, spuse el. Scopul lui este să o transforme într-o organizație profesionistă de afaceri.

- Așa cum ai făcut tu cu Breasla din Resonance?

Nu știa unde vrea să ajungă cu asta. Tonul vocii ei era un pic prea neutru pentru a avea liniște.

- Asta este ideea generală, spuse el.

- Fără supărare, dar Wyatt pare să aibă un început destul de prost, ținând cont de faptul că a fost aproape ucis în dimineața aceasta. Își suflă nasul într-un șervețel. Chestiile astea nu sunt niște strategii de marketing foarte bune. Are tendința de a face oamenii să se gândească la feude ale lumii mafiote și la rivalități între șefii mafiiilor.

El nu spuse nimic. Nu mai avea alte argumente să îi ofere.

Ea se smiorcăi din nou, își șterse ultimele lacrimi și aruncă șervețelul.

- Ar trebui să fii un consultant în afaceri, Emmett.

- *Sunt* consultant în afaceri. În ceea ce mă privește, chestia cu Breasla este exact asta, un temporar în domeniul consultanței.

- Dacă te vei întoarce în Breaslă, s-ar putea să nu mai ieși a doua oară.

Cu multă grijă, își luă mâinile de pe umerii ei.

- Și dacă mă voi întoarce în Breaslă, vei termina relația noastră? Asta este ceea ce vrei să îmi spui?

- *Nu*. Se răsuci, cu ochii licărind de subită furie și oroare, încerc să îți spun că ideea că vei conduce Breasla din Cadence, fie și pentru câteva săptămâni, mă sperie mai mult decât capcanele iluzorii și fantomele energetice din Orașul Mort, *asta* încerc să îți spun.

Simți că propria răbdare începe să slăbească.

- Oare gândul că te culci cu un șef al Breslei îți rănește atât de mult delicatele tale simțăminte? Credeam că între noi există ceva mai mult decât un simplu flirt.

- Nu te purta de parcă ai fi rănit.

- Scuze, dar nu este o părere. Pentru moment, mă simt rănit. Mai sunt și foarte obosit de jocul de-a ghicitul. De ce nu îmi spui exact motivul pentru care plângi? Și spune-l simplu. Propoziții scurte și cuvinte simple, bine? În fond, sunt un umil vânător, îți amintești? Nu înțeleg cuvintele mari.

- Bine. Își ridică brațele. Vrei să știi de ce plâng? Plâng pentru că sunt îngrozită că, dacă vei prelua poziția lui Wyatt, cine a încercat să îl omoare noaptea trecută va încerca să scape și de tine. Mi-e o frică îngrozitoare de faptul că, dacă vei prelua Breasla din Cadence, vei fi pus în pericol de moarte. Lacrimile îi tâșniră încă o dată din ochi. Și nu suport să mă gândesc ce aș face dacă ai fi rănit sau... mai rău.

El se uită la ea, consternat fiind de lacrimile care se scurgeau pe fața ei.

- Din cauza asta ești supărată? Crezi că cine a încercat să îl omoare pe Wyatt va încerca să mă omoare și pe mine?

Ea își șterse ochii cu mâneca și dădu din cap tăcută.

- O, iubito.

Apoi se opri, neștiind cum să procedeze. Se pregătise moral pentru a o auzi spunându-i că vrea să rupă relația lor dacă el va prelua Breasla. Încercase atât de mult să găsească argumente menite să o convingă să tolereze această situație chiar și pentru o scurtă perioadă de timp, încât creierul lui nu era pregătit pentru această nouă circumstanță. Ea era în starea asta pentru că se temea de siguranța lui?

Nu își amintea când fusese ultima oară când cineva fusese exagerat de îngrijorat pentru sănătatea și bunăstarea lui. În Resonance, era clar că își putea purta singur de grijă.

Indiscutabil, noile rigori și obișnuințe ale comunităților de coloniști eliminaseră sentimentalismele și naivitățile cuplurilor tinere, bărbații formându-și caracterul într-un spirit semi-egoist, care excludea atenția acordată nevoilor partenerelor lor.

Îl străbătu ușurarea și un sentiment ciudat de satisfacție.

Lydia își făcea griji pentru el.

- Este în regulă, spuse el. Nu ai motive să îți faci griji pentru mine. Ceea ce s-a întâmplat cu Wyatt pare mai degrabă personal, decât vreo afacere murdară de-ale Breslei.

- Este în regulă? Se întoarce pentru a mai lua un pumn de șervețele. Cum de știi asta?

- O să îți explic mai târziu. În acest moment am ceva mult mai important de făcut.

Ea își mai tampona câteva lacrimi și se încruntă la el peste umăr.

- Cum ar fi?

El zâmbi ușor și o trase din nou în brațele lui.

- Asta, spuse el.

Îi cuprinse fața cu ambele palme și îi ridică gura spre a lui. Ea înțepeni. Apoi, cu un suspin moale, înăbușit, practic se aruncă în el, înfășurându-și brațele cu putere în jurul gâtului său strângându-l ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-l piardă.

- *Emmett*.

În el toate emoțiile se modificară radical.

Îl străbătu dorința, încălzindu-i sângele și făcându-l neliniștit din cauza nevoii.

Intenționase să îi ofere doar o îmbrățișare delicată, de alint câteva dezmierdări și sărutări care să o calmeze și să o liniștească. Dar răspunsul ei rapid și pasional îl făcuse să renunțe la intenții cavalești și să își dorească mai mult.

- Bine, și asta funcționează, șopti el lipit de gâtul ei.

O trase în jos pe pat. Cu colțul ochiului, îl văzu pe Fuzz coborând de pe pervaz și rostogolindu-se pe covor. Mica minge de blană pufoasă părăsi dormitorul și se retrase discret pe hol. Probabil că se simțea jenat, spuse Emmett.

Își redirecționează atenția asupra Lydiei, care căzuse deasupra lui, deasupra șoldurilor sale. Poziția îi forța fusta să se ridice deasupra genunchilor.

- Promite-mi că vei avea grijă. Îi desfăcu cureaua.

- O să am grijă.

Ea îi desfăcu cămașa.

- Promite-mi că nu o să îți asumi niciun fel de riscuri.

Lumini fantomatice dansau la marginea razei sale vizuale. Le alungă repede, însă acelea fură urmate de o altă umbră de energie sclipitoare. *Fluctuații*, își spuse el; definind astfel micile lumini de energie disonantă instabilă care apăreau adesea când făcea dragoste cu Lydia.

Energia PSI gravita printre crăpături, acele supape invizibile ale străvechilor pereți de cuarț verde care înconjurau minele din această parte de oraș. Adesea, când era foarte excitat în prezența Lydiei, lungimea undelor energiei sale sexuale rezona din cauza acestor lucruri, rezultând astfel mici țâșniri de fantome luminoase inofensive care dispăreau la fel de repede pe cât apăruseră.

- Corect, mormăi el, mototolindu-i fusta în jurul taliei. Îi atinse despicătura picioarelor. Era deja umedă. Satisfacția urla în el. Fără riscuri. *Doar cu tine*, adăugă el tăcut. Să o iubească pe Lydia era de departe cel mai mare risc pe care și-l asumase vreodată.

Ea îi desfăcu fermoarul pantalonilor. Degetele ei alunecară pe acea parte din el care acum era tare ca o stâncă. Când îl cuprinse, el rămase fără respirație câteva secunde.

Ea se lipi deasupra lui, trecându-și degetele prin părul de pe pieptul său, sărutându-l apăsat.

Energia era extrem de intensă, aproape palpabilă în atmosferă. Nu erau fantome de lumină, numai o senzație de înfiorare. De data aceasta, Lydia era sursa, deși el nu credea că era conștientă de curenții invizibili care circulau de-a lungul patului.

Ea era un para-rezonator de energie intermitentă, cunoscut altfel ca un detonator al capcanelor iluzorii. Nu putea chema fantomele de lumină, dar putea contracara periculoasele capcane de iluzii-umbre pe care vechii extraterestri le lăsaseră în urmă pentru a le păzi secretele din ruine. Își spuse că era cel mai bun detonator cu care lucrase vreodată. Când era vorba de a stăpâni puterea psi aflată în forma ei nealterată, era, într-un anumit sens, la fel de puternică ca el.

Se strecură în josul corpului lui, atingându-l cu vârful limbii în diverse locuri. El își dădu seama unde se îndrepta și știa că, dacă va avea controlul asupra situației, ar putea să termine înainte să ajungă la destinația lui favorită.

O rostogoli pe spate. Cu câteva mișcări eficiente, scăpă de pantaloni și pantofi. Când se așeză deasupra ei, așteptarea alungase orice gând coerent. Îi desfăcu haina și apoi cămașa și apucă între dinți un sfârc dulce, copt. Până când termină să o dezbrace, ochii ei îi cereau insistent să continue.

El își aplecă fruntea și o sărută până când începu să tremure și să se răsucescă sub el, până când scânci. Sunetul delicat al chemării ei era cea mai dulce muzică pe care o auzise vreodată. Se așeză între coapsele ei fierbinți. Parfumul pasiunii ei îi ascuți nevoia, până când nu se mai putu gândi la nimic altceva decât să se piardă în această senzație de beatitudine. Fantomele de lumină scânteiară din nou când își găsi drumul în fierbințeala ei umedă și strămtă. Ea își ridică coapsele ca să îl primească mai adânc. Îi simți degetele trecând înainte și înapoi pe sub cămașa lui desfăcută. Se mișcă în interiorul ei și corpul ei răspunse prompt dorinței lui. Împinse din nou, de data asta foarte încet, retrăgându-se aproape complet. Ea scoase un țipăt. Se scufundă cu totul. Ea se convulsionează în jurul lui.

Orgasmul ei era aproape, ducându-l și pe el fără cale de întoarcere spre propria eliberare.

El se abținu până în ultima clipă și apoi lăsă intensitatea plăcerii ei să îl inunde.

Deși unele instincte îl sileau să încerce să își stăpânească fluxul de încărcare energetică sexuală care pulsa între ei, în final nu era niciodată sigur că își atinse scopul. Când era cu Lydia, granița fierbinte dintre supunere și control era imposibil de definit.

CAPITOLUL 3

LYDIA se ridică fără nicio trageră de inimă din minunata stare difuză care urmase aventurii lor intime, își spuse că începea să se obișnuiască cu partidele minunate de sex. Poate că nu era un lucru așa de

bun. Probabil că viața ar fi mult mai simplă dacă nu ar fi descoperit niciodată plăcerea îmbrățișărilor lui Emmett.

Desigur, experiențele sexuale anterioare nu puteau fi catalogate drept vaste. De fapt, prietena ei Melanie, care era un fel de expert în domeniu, o avertizase de nenumărate ori despre pericolele vieții sale excesiv de plicticoase din punct de vedere sexual.

Adevărul era că pasiunea nu fusese niciodată o prioritate pentru ea, se gândi Lydia. De când se știa, țelul ei suprem fusese să devină para-arheolog. După ce își pierduse părinții în ultimii ani ai adolescenței, se găsisse singură pe lume. Visul de a explora catacombele subterane ale Orașului Mort și de a înscrie pe hartă secretele strămoșilor din Harmony îi compensaseră multe din eșecuri.

Consolidarea unei imagini respectate în comunitatea universității de para-arheologie îi epuizase cea mai mare parte a timpului și a energiei. Plănuiase să obțină o veritabilă reputație academică, să scrie articole și cărți strălucite și să breveteze noi descoperiri uimitoare în *Manualul de Para-arheologie*,

Ambiția, tenacitatea și puternicul talent psi o duseseră în primii ani ai carierei sale pe culmile succesului. Toate previziunile referitoare la succesul carierei sale îi erau favorabile. Dar, cu aproape șapte luni în urmă, totul se schimbă implacabil. Dezastrul din catacombă la care făcea referire cu amărăciune ca fiind Săptămâna ei Pierdută, aproape că o omorâse. Mai rău, pusese capăt unei cariere promițătoare.

Această experiență o lăsase și cu o amnezie a evenimentelor petrecute în decursul a două zile. Nu avea amintiri clare despre cele patruzeci și opt de ore pe care le petrecuse rătăcind în infinitele tunele și pasaje incandescente de sub Orașul Mort.

Detaliile incidentului fuseseră analizate în cercetări minuțioase. Conform colegilor din echipa care a coordonat investigațiile, ea dispăruse pe un coridor neexplorat și nemarcat și nu se mai întorsese niciodată. Desigur, imediat ce se observase dispariția ei, conducătorul echipei, Ryan Kelso, trimisese vânătorii de fantome în căutarea ei. Dar era prea târziu. Ea dispăruse.

Patruzeci și opt de ore mai târziu, se trezise și descoperise că este singură într-o cameră mică, nemarcată pe hărțile cu care se familiarizase. Și asta nu era cel mai rău. Vestea cu adevărat proastă era că își pierduse ambra. Atunci își dăduse seama că este sortită pieirii. Ambra aceasta era singura busolă care o putea direcționa spre ieșirea din labirintul catacombelor. Fără el nu avea nicio șansă să își găsească drumul spre una din ieșiri.

Dar Fuzz o găsisse.

Nici în ziua de astăzi nu reușise să înțeleagă cum o găsisse, mai ales că Fuzz nu avea de unde să știe că ea a dispărui. Dar nu va uita niciodată imaginea mirifică a lui cuibărindu-se lângă ea, lingându-i nerăbdător fața când, în sfârșit, ca își deschisese ochii.

O condusese cu precizie spre cea mai apropiată ieșire. Știa prea bine care ar fi fost soarta ei dacă nu ar fi apărut atunci când a făcut-o. Singura întrebare era dacă ar fi murit de sete înainte să înnebunească mergând fără țintă prin noaptea verzuie, nesfârșită a catacombelor extraterestre. Șansele de a fi găsită de o echipă de căutare erau aproape nule.

Cei mai surprinși să o vadă apărând au fost colegii din echipa de excavare, care renunțaseră la orice speranță. S-au bucurat foarte tare și au declanșat o sărbătoare generală, timp de trei zile.

Apoi, consecințele noului ei statut și-au făcut în mod inevitabil simțită prezența: toată lumea presupunea că repetatele ei experiențe în subteran îi anihilaseră simțul special. Psihologii care o evaluaseră îi completaseră repede fișa medicală cu fraze de rău augur cum ar fi *prelungită traumă para-psihologică* și *para-amnezie...* efecte finale obișnuite, de altfel, ale întâlnirii cu un detonator al capcanelor iluzorii sau cu o puternică energie a fantomelor.

Cel mai surprinzător aspect al acestui caz, în ceea ce îi privea pe para-psihologi, era reușita ei de a nu pierde contactul cu normalitatea în rutina ei zilnică. Sigur, nu era primul para-rezonator de energie intermitentă care pierdea controlul uneia dintre capcanele lor de coșmar sau se poticnea într-o fantomă energetică puternică. Cu toate acestea, ea era unul dintre puținii oameni care reușiseră să depășească o astfel de experiență, fără a sfârși într-un ospiciu.

A fost catalogată drept *extrem de fragilă*, din punct de vedere psihic și prin urmare nedemnă de încredere în echipa profesionistă de excavări. Nimeni nu mai voia să lucreze cu un detonator care fusese confruntat cu astfel de experiențe.

În cursul interogatoriului formal, cei doi vânători de fantome care avea responsabilitatea protecției echipei au acuzat-o pe Lydia că a plecat pe cont propriu fără să ia în seamă regulile foarte stricte de siguranță. În schimb, ea îi acuzase că nu își făcuseră treaba cum trebuie. Constatările investigației au pornit de la premise preconcepționate, fără a acorda niciun fel de credibilitate posibilelor păreri părtinitoare ale susținătorilor ei. În mod

oficial, dezastrul era pus pe seama incapacității Lydiei de a urma procedurile stabilite. Fusese astfel concediată de la universitate.

Acest moment de cumpănă a determinat-o să promită că nu va mai avea niciodată încredere în vânătorii de fantome.

Viața ei suferise transformări de esență în ultimele luni. În loc de a lucra în echipa academică de cercetare, așa cum sperase dintotdeauna, acum era angajată unui muzeu de rangul al treilea, Shrimpton's House of Ancient Horrors, și se întâlnea cu un vânător de fantome.

Faptul că viața ei sexuală se îmbunătățise era un aspect pozitiv. Că se îndrăgostise, era însă latura negativă.

Era conștientă că Emmett se întinsese anevoios pe pat, alături de ea, cu un braț aruncat în jurul taliei sale, într-o strânsoare posesivă.

Începu să se uite în tavan.

- Nu-mi vine să cred că mă culc cu un șef de Breaslă.

- Șeful temporar al Breslei, mormăi el în pernă. Cel care funcționează ca șef al Breslei. Nu, așteaptă, să spunem mai bine șeful *consultant* al Breslei.

- Mă culc cu un șef de Breaslă.

- *Fost* șef de Breaslă, încercă el.

- Șef de Breaslă.

El se rostogoli pe spate și își îndoi mâinile sub cap.

- Uneori iei lucrurile mult prea ad literam, știi?

Se ridică și ea într-un cot.

- Probabil că este un rezultat al pregătirii mele academice.

- Probabil.

Timp de câteva clipe își îngădui să savureze imaginea lui în patul ei. Încă mai purta cămașa, dar asta era tot. Urma bărbii făcea și mai plăcută goliciunea, fără să compromită suprafețele plane și unghiurile feței vânătorului.

- Nici nu ai putut să te bărbierești de dimineață, nu? spuse ea. Probabil că ești epuizat.

- Cum ți-am spus, telefonul a sunat chiar când am intrat pe ușă, pe la ora trei dimineață. Își scoase o mână de sub cap și își frecă bărbia, strâmbându-se. Doctorii nu știau dacă Wyatt va supraviețui, așa că am lăsat echipamentul de campat și m-am întors la mașină.

- Este aici ceva ce nu înțeleg. De ce te-au sunat cei de la spital pe tine? Nu ești nici măcar membru al Breslei din Cadence.

El inspiră puternic.

- Așa cum ți-am spus, este mai complicat...

- Ascult.

- Wyatt abia dacă era conștient când a ajuns la urgență. Dar este șef de Breaslă până în măduva oaselor. A rămas treaz suficient timp pentru a suna vreo doi membri ai Consiliului Breslei, pentru a da câteva instrucțiuni. Apoi i-a pus pe cei de la spital să mă sune. Era dus în sala de operație când am ajuns eu. Emmett scutură din cap. Și încă da ordine.

- Așteaptă puțin. Lydia se ridică, trăgând cearșaful în jurul ei. Wyatt a ajuns singur la spital? Dar am crezut că ai spus că aproape a fost ucis cu un pistol magnetic.

- Ar fi trebuit să fie mort. Cineva a țras de două ori în el. Ambele focuri ar fi trebuit probabil să îl nimerească în piept. Dar probabil a simțit că ceva nu este în regulă în momentul în care a ieșit din mașină și a încercat să găsească adăpost. Rezultatul a fost că ambele gloanțe și-au schimbat traiectoria. Cu toate acestea, l-au afectat foarte mult, fără să mai punem la socoteală șocul și pierderea de sânge.

- Este o minune că nu a murit din cauza pierderii de sânge.

- Când s-a întâmplat era în Old Quarter, în apropiere de South Wall. A reușit să cheme două fantome energetice mici. Le-a folosit pentru a cauteriza parțial rănilor și a încetinit sângerarea. Apoi s-a urcat la volanul imensului Oscillator 600 și a condus chiar el până la Urgență.

- *S-a folosit de fantome energetice pe răni sângerânde?*

- Nimeni nu a spus că Mercer Wyatt nu este dur până la capăt.

Ea își recăpătă suflul, uluită. Cele mai multe radiații verzi emanate de manifestări de energie disonantă instabilă pe care toată lumea le numea fantome, erau psi în natură, iar efectele produse erau dintre cele mai pronunțate în plan paranormal. Dar o parte din această strălucire bizară lua forma energiei termale.

Adesea fantomele erau atât de fierbinți, încât ardeau hârtie, lemn sau peretele unui dormitor, după cum descoperise ea săptămâna trecută, în cel mai dureros mod posibil.

Cu toate acestea, ideea de a folosi una pe o rană deschisă era înfiorătoare.

- Nu am mai auzit niciodată ceva asemănător, spuse ea. Teoretic, presupun că se poate face. Dar vânătorul ar trebui să ai o stăpânire de sine ieșită din comun pentru a manipula cu o asemenea precizie o fantomă, ar trebui să oprească hemoragia și în același timp să nu se ardă prea tare.

- Vânătorii au o imunitate înnăscută față de efectele acestor focuri-fantome, îi aminti ea. Cred că asta devine o calitate invariabilă, livrată simultan cu aptitudinea psi de care are nevoie pentru a le manevra.

Ridică din umeri.

- Chiar și așa, nu îmi pot imagina câtă durere poate provoca, atât pe plan fizic, cât și psihic.

Ridică și el din umeri.

- Doare, dar nu la fel de tare cum crezi, nu dacă folosești o parte din energia psi a fantomei pentru a-ți detașa mintea de durere.

Ea se încruntă.

- Ai auzit de această tehnică?

- Sigur. Suntem pregătiți și teoretic și practic în antrenamentul de bază. Era o procedură medicală de urgență inventată de medicii Breslei în timpul Erei Discordiei.

Ficcare copil învăța în școala primară istoria Breslelor. Se stabiliseră cu o sută de ani în urmă ca unități de luptă, pentru a proteja orașele de amenințarea fanaticului Vincent Lee Vance și a adepților săi.

Vance era un para-rezonator de energie-rezonantă foarte puternic - un vânător de fantome - care își petrecuse primii ani din viață căutând ambră. Fusese întotdeauna considerat instabil psihic de cei care îl cunoșteau, dar excentricitățile sale nu constituiseră un impediment, pentru că de cele mai multe ori evitase societatea pentru a urma drumul unei cariere solitare, împletită cu afaceri de prospecțiuni.

La un moment dat al vieții sale, Vance dispăruse în subteran, în catacombele de sub Old Frequency City. Pentru că nu mai apăruse timp de câteva luni bune s-a presupus că a murit.

Într-un final, își făcuse apariția, nu ca omul ambrei, zdrențăros și țcănit, ci ca un megaloman vizionar al cărui țel unic era cucerirea tuturor orașelor-cetate. Pretindea că descoperise o străveche trezorerie a secretelor antice de pe planeta Armonia, care îi vor permite să pună bazele societății ideale. Promitea tuturor celor care vor lupta alături de el că vor fi recompensați cu putere uriașă și avere.

Viața fusese dificilă în orașele coloniale în urmă cu o sută de ani. Ispita unei lumi utopice era puternică.

În mod surprinzător, înainte ca oricine să-l ia în seamă, Vance convertise o pleiadă de oameni într-o armată de adepți ostili. Avea și o iubită pe nume Helen Chandler, o para-rezonatoare de energie intermitentă extraordinar de talentată despre care se spunea că putea dezafecta orice fel de capcană iluzorie cunoscută umanității.

Din sediul său secret localizat undeva în complexul de tunele de sub Old Frequency City, Vance creionase un plan detaliat de asediu. Inițial strategia sa mersese bine pentru că orașele coloniale nu aveau armate pregătite să contracteze ofensiva sa. În Harmony nu fusese niciodată nevoie de armată. Toate orașele-cetate fuseseră strâns legate, cooperând de la început în numele efortului comun și susținut de supraviețuire.

Pe Harmony nu existau depozite importante de arme. Puștile de vânătoare de înaltă tehnologie și pistoalele aduse de pe Pământ de unii coloniști încetaseră să mai funcționeze după primii ani întrucât nu existau condiții nici pentru conservarea lor, nici pentru reproducerea muniției. În era lui Vance nu existau decât două fabrici de muniție, mici, private, producând revolve și puști pentru departamentele de poliție ale orașelor sau pentru fermieri și vânători. Armele erau privite cu scepticism, pentru că tehnica producerii unui trăgaci rezonant de ambră nu fusese încă perfectată. În orice caz, niciuna dintre cele două companii nu avusese capacitatea de a furniza arme la scară largă pentru recruții lui Vance, chiar dacă asta era intenția lor inițială.

Dar Harmony îi furnizase propria-i armă: periculoasele și puternicele fantome energetice din catacombe.

Vance purtase un război de gherilă în rețeaua de tunele de sub orașele-cetate. Vânătorii lui atrăseseră și manipulară un număr mare de fantome energetice. Detonatorii lui curățaseră capcanele de pe mile întregi de coridoare subterane necartografiate, permițându-i lui Vance să atace rapid și apoi să dispară în catacombe.

Într-o serie de lovituri rapide, armata lui Vance a avut rezultate prompte și devastatoare. Old Frequency căzuse în câteva zile. Urmare Old Crystal în mai puțin de o lună. Dar vânătorii din cele două orașe

opuseseră rezistență mai mare decât se așteptase Vance și, prin asta, au oferit timp prețios pentru Old Resonance și Old Cadence.

Sub conducerea unui puternic vânător pe nume Jerett Knox, al cărui hobby misterios, scolastic se întâmpla să fie studiul istoriei străvechi a războiului, Resonance și Cadence reușiseră cu repeziciune să unifice vânătorii. Breslele fuseseră pregătite să organizeze forțe de luptă.

Knox se dovedise un conducător devotat și un abil tactician. De asemenea, cunoștea extrem de bine catacombele, pentru că petrecuse ani întregi cartografiindu-le.

Îi luase aproape un an să îl înfrângă pe Vance și pe adepții acestuia, dar în final preferații săi fuseseră striviți. După bătălia finală de la Old Cadence, Vincent Lee Vance și iubita sa, Helen Chandler, fugiseră într-un sector subteran nemarcat. Se evaporaseră undeva în infinitul catacombelor nemarcate, fără să se mai audă vreodată de ei.

- Am văzut câteva accidente când am lucrat în subteran, dar nu am cunoscut niciodată un vânător care să încerce să folosească o fantomă pentru a opri sângerarea, spuse Lydia.

- Este o procedură învechită, de care în zilele noastre nu prea mai este nevoie, îi explică Emmett cu răbdare. În subteran, echipele de salvare poartă cu ei echipamente medicale moderne care conțin aparatură mai sigură, mai eficientă.

- Dar Breslele încă mai învață vechile metode?

- Da, spuse cu grijă Emmett. Dar nu toți vânătorii pot să le aplice. Manipularea fantomelor mici cu o asemenea precizie poate fi înșelătoare.

- Pun pariu, mormăi ea. Dar Mercer Wyatt poate, fără îndoială, să o contracareze.

- Când este nevoie, spuse dur Emmett.

- Probabil este o chestie specifică șefilor Breslei. Strâmbă din nas. În regulă, termină-ți povestea.

- Asta este tot. Cum ți-am spus, Wyatt a ajuns la urgență, a dat câteva ordine și a fost dus de urgență pe masa de operație. Ultima oară când m-am interesat cu privire la starea sănătății sale, era încă inconștient.

- Cât de critică este starea lui? Chiar e posibil să moară?

- Nu știu. Doctorii sunt rezervați în a da verdicte.

- Dar, între timp, tu ești noul șef al Breslei.

- Mda.

Ea suspină.

- Ei, bănuiesc că înțeleg de ce ai simțit că e de datoria ta să preiei responsabilitățile lui Wyatt când ți-a cerut ajutorul. În fond, ai avut legătură cu Breslele dintotdeauna. Probabil că ai un simț adânc întipărit în minte al loialității față de ei.

- Am să-ți spun un secret care cu siguranță o să te lămurească, spuse ușor Emmett. Nu a fost simțul profund al loialității față de Breslele, cel care m-a determinat să accept mandatul șefiei temporare, până ce Wyatt se va recupera.

Ea se strâmbă.

- Atunci de ce naiba ai facut-o?

El inspiră cu putere.

- Un alt tip de loialitate... la fel de profundă, bănuiesc. Mercer Wyatt este... tatăl meu.

CAPITOLUL 4

RĂMĂSESE acolo, în mijlocul patului răvășit, fără să spună un cuvânt.

În ochii lui Emmett se văzu un amuzament silit.

- Pe când eram copil, auzeam această bârfă de atâtea ori în cercurile Breslei din Resonance, încât am ajuns chiar să mă obișnuiesc cu ideea.

Ea înghiți în sec.

- Înțeleg.

- Ar trebui să cred că poveștile nu au circulat și aici, în Cadence, hm?

- Nu am niciun fel de certitudine în această privință. Ce pot să-ți spun sigur este că bârfa aceasta nu a circulat prin cercurile mele, spuse ea aspru. Dar, dacă stau să mă gândesc, nici nu am socializat prea mult cu cercurile Breslei.

- Și nu te-ar fi interesat deloc niciun fel de bârfă legată de membrii ei, corect?

Ea își ridică ușor un umăr.

- Aveam alte interese.
- Mda, cum ar fi să intri la o școală de prestigiu pentru a deveni un înalt și respectat profesor de para-arheologie și a ajunge să publici tratate imposibil de citit despre artefacte mici, insignifiante, despre care nimeni nu dă nicio ceapă degerată, apoi să socializezi în timpul orelor plictisitoare de cocktail de la facultate, unde trebuie să schimbi replici spirituale pline de înțelepciune cu o mulțime de academicieni încrezuți.

- Hei, a fost viața mea, pe care, de altfel, am crezut-o chiar fericită, până în momentul în care doi vânători idioți au reușit să o dea în bară atât de tare, încât au determinat concedierea mea și mai mult, aproape că m-au omorât. Mai bine nu deschide subiectul, London.

Maxilarul lui se încordă ușor. Pentru a calma însă spiritele, a preferat să spună:

- Îmi pare rău. A fost o zi lungă.

Pe urmă se lăsă o tăcere scurtă, tensionată.

- Deci spune-mi despre tatăl tău, spuse ea într-un final.

- Nu este prea mult de spus. Povestea, pe care o știu de la mama, este că înainte de nașterea mea, ea și soțul ei, John London, erau pe cale să-și încheie mariajul. El avea o aventură cu altcineva. Se opri o clipă. Și ea a avut una.

- Aventura ei a fost cu Mercer Wyatt, să înțeleg?

- Da. Dar în acel moment Wyatt era implicat într-o Sfântă Căsătorie. Mai mult, urca cu rapiditate rangurile Breslei din Cadence. Soția lui era însărcinată. Astfel încât, nici nu se putea pune problema divorțului.

- Nu, sigur că nu.

- John London a fost ucis într-un accident subteran la o excavare. Câteva luni mai târziu, m-am născut eu iar mama, de dragul conveniențelor, a pus pe certificatul de naștere numele lui John London. Era singurul lucru pe care, de fapt, îl putea face în aceste circumstanțe.

- Bănuiesc că Wyatt știe adevărul, nu? întrebă ea.

- Presupun că da. Nu l-am întrebat niciodată.

Ea facu ochii mari.

- Presupui?

- Nu vorbim despre asta, bine? Emmett se ridică în capul oaselor și își trecu picioarele peste marginea patului. Mama a fost foarte fermă când a spus că, în ceea ce o privea pe ea, eu sunt fiul lui John London. Este în regulă pentru mine.

- Înțeleg. O familie cu adevărat comunicativă.

El se ridică în picioare și dispăru în baie.

- În timp ce creșteam, Wyatt venea în Resonance City de câteva ori pe an. Ori de câte ori era în oraș pentru afaceri cu șefii Breslei, ne vizita pe mine și pe mama. Se purta ca și cum ar fi un fel de unchi voluntar. Întotdeauna își făcea apariția cu ultimele variante de jucării și jocuri. El mi-a dat prima mea ambră. Mi-a arătat cum să invoc o fantomă. A cerut informații despre cum mă descurc la școală. O scotea pe mama la masă.

- Cât a durat asta?

Pentru o vreme în baie se auzi apa curgând.

- Relația cu mama a încetat brusc, câțiva ani mai târziu, în momentul în care ea s-a căsătorit cu un alt membru al Breslei din Consiliul Resonance, spuse Emmett după o vreme. Ea a fost cea care a pus capăt relației. Am avut impresia că ea s-a confruntat atunci cu un puternic conflict interior. Wyatt nu a fost foarte încântat, dar, în final, nu a avut de ales. Când mama lua o hotărâre, o respecta.

- Ce s-a întâmplat cu relația ta cu Wyatt? A continuat să te viziteze?

- Am păstrat legătura. Când am început să urc în ierarhia Breslei din Resonance, chiar a avut bunăvoința de a-mi da câteva indicii, învățându-mă rosturile politicilor Breslei. Dar ne-am separat definitiv când și-a dat seama că am propriile mele idei și ambiții privitoare la viitorul Breslei din Resonance.

- Ce s-a întâmplat?

- Wyatt a fost furios când a aflat ce am de gând să fac cu organizația. În acele vremuri era încă profund ancorat în tradițiile Breslei. Și-a închipuit că, dacă voi reuși să restructurez Breasla din Resonance, transformând-o într-un proiect de afaceri modern, celelalte Bresle mi se vor alătura în final. Am avut câteva discuții extrem de colorate pe această temă. A renunțat într-un final, la intenția de a mă convinge să mă răzgândesc.

- Și atunci ai cerut-o în căsătorie pe Tamara și drăguțul tău tată și-a făcut apariția la balul de logodnă și ți-a furat logodnica?

- Ca să spun drept, soția lui Wyatt murise cu un an înainte. În ceea ce o privește pe Tamara, deja se hotărâse să pună punct logodnei noastre pentru că i-am spus că intenționez să renunț la poziția mea în cadrul Breslei. Numai că nu mi-a spus nimic până în dimineața de după recepție.

- A naibii surpriză de dimineață.

- A fost vina mea. Ar fi trebuit să intuiesc ce urma.

Dușul continuă în baie, întrerupând efectiv orice comunicare din și spre dormitor.

Enervată, Lydia țâșni din pat, își puse pe ea un halat și năvăli în baia plină cu abur. Dădu perdeaua într-o parte.

Emmett se așeză în fața unui jet de apă fierbinte. Ea încercă să ignore faptul că arăta nemaipomenit gol și ud. Apa strălucea pe umerii lui largi.

- Mă uimește faptul că poziția Tamarei este din nou în pericol, spuse ea, ridicând vocea, pentru a fi auzită peste șuvoiul de apă. Soțul ei este la terapie intensivă. Dacă Wyatt nu va supraviețui, nu va mai fi Prima-Doamnă a Breslei. În plus, tu ești noul șef al Breslei. Nu va fi o femeie prea fericită. În fond, se pare că a ales bărbatul nepotrivit.

- Tamara va trebui să își rezolve singură probleme existențiale. Se întinse după aparatul de ras. Eu voi fi un pic cam ocupat pentru o vreme.

- Nu ai ajuns niciodată să îmi spui de ce crezi că nu ai fi în același pericol ca Mercer Wyatt.

- Nu era foarte coerent din cauza chestiilor pe care asistentele i le-au dat pentru a controla șocul și pentru a-l pregăti de operație. Dar ultimul lucru pe care mi l-a spus, foarte răspicat de altfel, înainte de a fi luat cu targa a fost: *Nu lăsa Breasla să se destrame singură din cauza mea. Nu a fost politică la mijloc, a fost ceva personal.*

- Vrei să spui că știe cine l-a împușcat?

- Cred că da, dar nu mi-a spus. A spus că o să se ocupe de asta după ce iese din spital.

O străbătu un fior.

- Minunat. Pur și simplu minunat. Ne aflăm în mijlocul unui spectacol de familie a Breslei.

Emmett opri dușul și luă prosopul pe care ea i-l întindea.

- Dacă s-ar organiza concursuri pentru supremație în domeniul disfuncționalității familiale, aș putea oricând concura cu încredere, spuse el.

CAPITOLUL 5

VISĂ din nou tipicul coșmar despre Săptămâna Pierdută.

Alerga pe un coridor nesfârșit. În spatele ei nu se auzea niciun sunet, dar știa că urmăritorii ei erau acolo, în catacombele infinite, căutând-o.

Strângea ceva în palmă, dar nu știa ce este. Știa numai că nu îndrăznea să îi dea drumul.

Pe urmă, fără niciun avertisment, nu se mai afla pe coridor, ci într-o încăpere vastă, cu un tavan mai înalt decât oricare altul pe care îl văzuse vreodată în subteran.

Rămăsese fără respirație. Inima îi bătea trepidant. Tocmai se întâmplase ceva înfricoșător, dar nu își putea aminti ce anume.

Se împiedică și căzu pe podeaua verde de cuarț. Îngrozită că se putea lovi de obiecte care ar fi putut conține capcane iluzorii, se ridică cu greu în picioare și se întoarse să vadă de ce anume se împiedicase.

Un craniu omenesc se uita înapoi la ea. Orbitale goale o priveau fără milă sau remușcare.

Maxilarul se mișcă. Mortul vorbise ...

Se trezi acoperită de transpirație rece, ridicată în capul oaselor în mijlocul patului.

- Cuvintele.

Emmett se mișcă lângă ea.

- Ce s-a întâmplat?

La piciorul patului, Fuzz își înalță capul. Îi vedea toți patru ochii, cei verzi și cei albaștri strălucind deopotrivă în umbre.

- Cuvintele scrise pe bucata de hârtie găsită pe podeaua apartamentului profesorului Maltby, șopti ea.

Emmett se sprijini de perne.

- Ce hârtie?

- Am lăsat-o în geantă chiar înainte să veniți tu și inspector Martinez. Îndepărtă pătura și coborî din pat. După aceea am fost distrasă și am uitat cu totul despre ea.

Își luă halatul și se grăbi pe holul îngust, spre măsuța pe care își lăsase geanta. Emmett își puse pe el pantalonii kaki și o urmă cu un pas ceva mai tihnit, căscând. Fuzz se cățăra pe umărul lui, sperând, fără îndoială, că această excursie nocturnă va include și un tur pe lângă borcanul cu covrigei.

Lydia deschise geanta și bâjbâi înăuntru.

- Trebuie să fie aici, pe undeva.

- Ia-o ușor, iubito. Emmett aprinse lumina din hol. Ce te-a făcut să iei hârtia?

- Părea să fie ultimul lucru pe care l-a scris Maltby. Iritată că nu putea localiza bucata de hârtie, întoarse geanta cu fundul în sus și îi goli conținutul pe masă.

Emmett părea să devină interesat.

- Crezi că încerca să scrie ceva chiar înainte de a muri?

- Poate.

- Nu i-ai spus nimic despre asta lui Martinez.

- Nu aveam prea multe de spus. În ceea ce mă privește, mesajul putea fi la fel de bine începutul listei pentru cumpărături, în plus, Martinez era interesată numai de tine și Mercer Wyatt. Mă îndoiesc de faptul că moartea încă unei victime dependente de Chartreuse este o prioritate pentru polițiștii din Cadence.

Emmett o privea cum sortează mulțimea de obiecte care se revărsase din geanta ei. Amestecul conținea portofelul, o cutie mică pentru bijuterii, care adăpostea una dintre numeroasele brățări din ambră de rezervă pe care și le cumpăraseră după Săptămâna Pierdută, o perie, agenda și un pachet de șervețele. Studie obiectul rotund, verde din cuarț, aflat la fund.

- Ce dracu faci cu o oglindă mortuară în geantă?

- A găsit-o Zane săptămâna trecută. El mi-a dat-o.

Oglinzile mortuare erau printre cele mai obișnuite antichități extraterestre. Nimeni nu știa cum aceștia le folosiseră, dar, pentru că una dintre fețe era de obicei din sticlă netedă și arătau o imagine clară, verzuie, experții au concluzionat că era posibil să fi fost folosite numai ca oglinzi. Una dintre școlile care analizaseră fenomenul susținea că oglinzile aveau o semnificație religioasă. Oglinzile mortuare se găseau într-o varietate de forme și dimensiuni ciudate, dar, precum majoritatea antichităților descoperite pe Harmony, erau făcute din același cuarț verzui, omniprezent, pe care foștii coloniști extraterestri îl folosiseră să construiască aproape orice. Chestia asta era indestructibilă din punct de vedere virtual. Din spusele experților, era aproape complet impenetrabilă în fața elementelor și proceselor biologice pe care natura le folosește pentru a recicla absolut orice altceva.

Emmett ridică mica oglindă și îi cercetă gravurile decorative care înconjurau suprafața reflectoare.

- Este drăguță, comentă el, întorcând-o pentru a-i examina desenul elegant brodat de pe spate.

- Da, este. Reuși în sfârșit să găsească bucata de hârtie împăturită în buzunarul portofelului. Slavă Domnului. Pentru o clipă, am crezut că l-am pierdut.

Emmett lăsa oglinda pe masă și cercetă bucata mototolită de hârtie pe care ea o ridica în lumină.

- Amber Hil (Dealul de Ambră)? Se încruntă. Mie nu îmi spune nimic.

- Nici mie nu mi-a spus nimic când l-am găsit astăzi. Dar în seara asta am avut un alt vis idiot despre Săptămâna Pierdută. De data asta era un fel de încăpere imensă. Pe podea era un schelet. Se opri, încercând să își amintească o parte din detaliile care se evaporaseră rapid. Poate două schelete, nu sunt sigură.

- Pare un vis de maximă anxietate.

- Știam că trebuie să ies din încăpere și să merg în continuare. Mă urmăreau. Bucata de hârtie tremură în mâna ei.

- Ușor, iubito. Emmett își puse un braț în jurul umerilor ei și o trase lângă corpul lui puternic, cald. A fost numai un vis.

Fuzz sărea de pe umărul lui Emmett pe cel al Lydiei și le mormăia ușor în urechi. Ea își ridică palma și îl mângâie.

- Știu, spuse ea, scuturându-se de amintirile coșmarului. Sunt bine. Visul din seara asta a fost numai inconștientul meu care îmi amintea despre bilețul.

Nu avea niciun rost să îi spună lui Emmett că visele despre Săptămâna Pierdută deveneau din ce în ce mai dese și mai bizare. Nu va face decât să se îngrijoreze. Pentru moment, avea probleme suficiente.

Adevărul era că spera ca aceste coșmaruri să indice în mod fericit dispariția amneziei. În ultimele luni avusese un număr din ce în ce mai mare de sclipiri de moment asupra locului întunecat în care erau ascunse amintirile ei despre Săptămâna Pierdută. Cu toate acestea, până în prezent nu văzuse nimic solid sau identificabil. Parcă ar fi prins cu coada ochiului imaginea unui spectru. Când se întorcea să îl privească, dispărea.

Dar acum era convinsă că în curând, își va aminti cu exactitate ce se întâmplase cu ea în catacombe. Când va veni acea zi, intenționa să întreprindă toate procesele posibile. În acest scop, făcuse deja o listă cu avocați nu prea costisitori. Problema era să găsească unul care să fie destul de curajos pentru a se pune cu Breasla din Cadence.

Se îndepărta repede de lângă masă și se îndreptă spre bucătărie.

- Cuvintele scrise de Maltby mi se par, dintr-un motiv neștiut încă, familiare. Știu că am mai văzut undeva cuvintele acestea.

- Ai idee unde anume? o întrebă Emmett, aflat în spatele ei.

- Da. Deschise frigiderul și aruncă o privire în interiorul luminat. Pe o cutie de lapte.

Emmett se apropie în spatele ei și analiză cutia de lapte așezată pe raful de sus.

- Ferma de vaci Amber Hills.

- *Da.* Flutură bucata de hârtie. Sincer, nu pot să îmi imaginez cum un bărbat pregătit să își prepare un joint de Chartreuse mai are timp să se preocupe de cumpărarea unei cutii de lapte de la băcănie, nu?

- Poate a scris cuvintele acestea mai devreme și a fost întrerupt.

- Emmett, când îți faci lista de cumpărături scrii lapte, nu numele lăptăriei.

- Hm.

- Să înțeleg că nu prea îți faci lista de cumpărături.

El ridică din umeri.

- Intru în magazin și cumpăr ce vreau.

Ea scutură din cap și închise ușa frigiderului.

- Un alt lucru, scrisul lui Maltby era foarte curat și precis. Am văzut câteva exemple pe biroul său. Și uită-te la caligrafia de pe bucata asta de hârtie. S-a scris *Amber Hil* cu o mână care tremura teribil.

- Poate, spuse Emmett, cu scepticism.

- Știi ce cred eu? Cred că Maltby încerca să scrie Jurnalul Amber Hills, pentru că știa că era pe moarte. Mi-a lăsat un indiciu.

- Oprește-te, iubito. De ce ar fi folosit ultimele clipe din viața lui pentru a scrie numele unei fabrici de lapte?

- Bună întrebare. Se răsuci și o porni spre dormitor. Mă duc înapoi la el ca să văd dacă mi-a scăpat ceva.

- Acum? întrebă prudent Emmett.

- Nu pot să mă gândesc la un moment mai bun, tu poți?

- La dracu, spuse Emmett. Mă temeam că vei spune asta.

CAPITOLUL 6

DIS-DE-DIMINEAȚĂ, ceața era foarte intensă în zona râului. Inundase Hidden Lane, îngroșând umbrele și așa foarte întunecate care se cuibăreau în pasajul îngust. Era unu și jumătate dimineața. Doar câteva din ferestrele clădirilor cu apartamente vechi care se ridicau de o parte și de alta a străzii erau luminate la ora aceasta.

Emmett era perfect conștient că această întunecime nu trăda nicidecum lipsa activităților comerciale în zonă, ci dimpotrivă. Sub protecția nopții, își desfășurau activitatea cei mai mulți dintre comercianții care își conduceau afacerile și își vindeau bunurile în această parte a orașului. Singura excepție ar putea fi Greenie, înghesuit la o măsuță aflată în spatele singurului felinar de pe stradă, cu cărți îngrămădite în fața lui. Nu părea să fie tocmai fericit pentru că lucra la ora aceea. Și Emmett nu-l condamna.

Slider-ul intră cu greu în spațiul strâmt din apropierea intrării clădirii dărăpănate unde locuise Maltby. Emmett opri motorul și se uită spre Lydia, în speranța unui transfer de autoritate, neîncununat însă cu succes.

- Rămâi în apropierea mea, îi ordonă el. Eu intru primul. Dacă se întâmplă ceva, mă lași pe mine să mă ocup, ai înțeles?

- Relaxează-te. Își desfăcu centura de siguranță și deschise ușa. Ce ar putea merge rău? Ți-am mai spus, vreau numai să arunc o privire în casa lui Maltby. Vom pleca în cinci minute.

- De ce oare acest lucru nu mă liniștește? spuse el, deschizând ușa.

Fuzz, cuibărit pe umărul Lydiei, clipi din ochii lui albaștri și apoi, când își dădu seama că Lydia urma să iasă din mașină, deschise a doua pereche de ochi. Corpul lui mic vibră de ceea ce părea să fie așteptare. Îi plăcea noaptea.

Emmett se întâlnește cu Lydia și Fuzz în fața vehiculului. Chemă câteva fuioare rătăcite de fantome energetice și le fixează pe numărul de înmatriculare.

- Ei bine, asta ne va garanta că vom găsi mașina tot aici când ne vom întoarce, spuse Lydia cu o apreciere dură. Nimeni care are mintea întreagă nu va îndrăzni să fure un Slider de la un vânător de fantome care este destul de puternic să îi atașeze o fantomă.

El ridică din umeri.

- Nu știu dacă oamenii de pe aici funcționează sub auspiciile fricii, dar știu că energia fantomelor agățate de mașină te va ajuta al naibii de mult să o găsești, în cazul în care va dispărea.

Își activează simțurile paranormale până la limita maximă a posibilității, știind că Lydia va face, cu siguranță același lucru.

În jurul lor se insinuau urme de energie psi. Nimic nu părea să iasă din tiparul lor de organizare, cu atât mai mult, în această parte a orașului. Dar le simțeau mai puternice decât fuseseră mai devreme, în aceeași zi. Emmett nu era surprins. Deși cercetătorii nu reușiseră niciodată să demonstreze, cei mai mulți oameni care aveau o cât de mică sensibilitate paranormală și asta includea în mod virtual pe toată lumea, de la a doua generație de coloniști - erau convinși că aceste curente fantomatice se simt puțin mai tare după lăsarea întunericului.

O teorie destul de populară atesta că nu energia psi era mai puternică în timpul nopții, ci mai degrabă oamenii erau mai sensibili în legătură cu ea după apusul soarelui. Teoria aceasta părea într-adevăr să aibă sens, își spuse Emmett... faptul că, fără confuzia provocată de radiațiile solare care se simțeau în timpul zilei, mintea omenească ar putea fi mai capabilă să se concentreze asupra altor tipuri de energie.

Oricare ar fi motivul, nu putea fi negat, în umbrele zidurilor Orașului Mort lucrurile deveneau mai interesante între apusul soarelui și răsărit.

Era greu să îl vezi bine pe Greenie așezat la masă. Hainele lăsate și cu gluga grea ascundeau destul de bine sexul, vârsta și trăsăturile. Abia când persoana le vorbea, Emmett știa că era bărbat.

- Ai găsit adevăratul extaz? o întrebă șoptit Greenie, întinzând o carte spre Lydia.

- Nu încă, spuse Lydia. Dar lucrez la asta.

- Citește asta și învață despre cele treisprezece trepte pe care oricine le poate urma până va găsi secretele eternului extaz. Cheile extazului i-au fost înmânate lui Master Herbert de spiritul vechiului filozof harmonic, Amatheon. Sunt ale tale. Greenie îi vârî cartea între degete.

- Bine, mulțumesc. Lydia lăsa cartea să aluneca în geantă cu o mișcare de nerăbdare.

Greenie zâmbi din adâncimile glugii sale și ridică o cupă.

- Este așteptată o mică contribuție. Destul de mică, dacă stai să te gândești că tocmai ți-am arătat calea spre extaz.

- Lasă. Lydia scoase cartea din geantă și o aruncă pe masă. Nu plătesc pentru extaz. Se spune că cele mai bune lucruri din viață sunt gratuite.

- Dacă nu îți poți permite să aduci o contribuție acum, poate vei reuși mai târziu, șopti Greenie.

- Sigur, spuse Lydia, îndepărtându-se.

Greenie se uită speculativ spre Emmett.

- Nu te obosi, îl avertiză Emmett. Sunt om al Breslei. Nu prea citesc.

Greenie suspină și se cuibări în haine.

Emmett o apucă pe Lydia de braț și o trase departe de masă, urcă treptele casei. Ușa care se deschidea spre holul îngust și umed era descuiată, la fel cum fusese în dimineața în care venise să o caute pe Lydia. Mirosul din hol părea să fi devenit și mai rău în ultimele ore.

Intrarea era luminată de un bec fluorescent mat, care pâlpâia. Dacă în acest hol îngust mai fusese vreodată o altă lumină, se stinsese cu multă vreme în urmă.

- Apartamentul A, spuse Lydia. Porni înainte cu nerăbdare.

Emmett își strânse mâna în jurul brațului ei și o trase înapoi.

- Eu merg primul. Aici eu sunt vânătorul, îți amintești? Bodygardul mult prea bine plătit?

- Haide, Emmett, nu suntem într-o expediție subterană. Și chiar nu cred că ...

- Da, am observat tendința aceasta. Ar trebui să ai grijă.

Intră în hol, cu fiecare simț în alertă.

În penumbră nu se mișca nimic, dar observă că era o urmă ușoară de lumină care se vedea pe sub ușa apartamentului vizavi de cel al lui Maltby. Era interesant, își spuse el. Când venise aici în aceeași zi, mai devreme, nu fusese niciun semn al existenței vreunui vecin.

Se opri în fața ușii lui Matlby și apăsă clanța. Spre surpriza lui, se deschise cu ușurință. Polițiștii și medicii nu se deranjaseră nici măcar să încuie ușa după ce luaseră trupul.

Deschise ușa. Balamalele ruginite scârțâiră.

Un sunet tânguit se auzi de undeva din interiorul apartamentului. A fost urmat imediat de greutatea puternică a unei tăceri nefirești; acea nemișcare apăsătoare, înfiorătoare a cuiva care fusese speriat.

Reacționă instinctiv, împingând-o pe Lydia care se afla exact în spatele lui, în josul holului.

- Stai acolo. Îi dădu ordinul așa cum o făcea de demult în catacombe, când fusese responsabil pentru siguranța echipei arheologice: cu o voce dură, intransigentă care impunea tuturor respect. Descoperise în cel mai dur mod cu putință faptul că era singura metodă categorică de a atrage atenția arheologilor care aveau tendința de a fi complet absorbiți de munca lor și adesea erau absenți la ceea ce se întâmpla în jurul lor, în subteran.

Lydia făcu ceea ce i se spusese, foindu-se pe coridor. Fuzz tremura de emoție.

În apartament se auzi un scârțâit înnebunitor. Emmett își dădu seama că această mișcare nu trăda apropierea cuiva de ei. Ci mai degrabă zgomotul făcut de cineva, în încercarea disperată de a se strecura pe o fereastră deschisă. Intrusul alesese fuga în locul confruntării.

Emmett intră repede în apartament, rămânând la adăpost, deplasându-se în așa fel încât să fie ferit de lumina slabă din hol. Adrenalina îi făcuse inima să-i bată puternic, aproape sălbatic. Prada îi scăpa.

Ajunse la ușa biroului în câteva secunde, dar știa imediat că era prea târziu. Aerul nopții intra prin fereastra deschisă, dar camera era goală.

Traversă camera, neputând să vadă nimic, cu excepția pătratului palid de lumină gri care marca fereastra. Piciorul încălțat în gheată i se lovi de ceva ce părea a fi pânză căptușită.

La dracu, nu un alt cadavru. Se uită în jos, în timp ce încerca să își recapete echilibrul. Era destulă lumină intrând din alee pentru a arăta covorul împachetat de care se lovise piciorul lui. Probabil că intrusul îi dăduse la o parte pentru a ajunge la scândurile podelei, își spuse el. Omul căuta ceva. Întârzierea îl costase câteva secunde esențiale. Când ajunse la fereastră, știa că era prea târziu. De unde se afla, a putut vedea o parte din pasajul acoperit de ceață care străbătea întreaga lungime a clădirii. Combinația ceții de pe râu și întunericul a făcut imposibil să își zărească persoana urmărită, dar a auzit urme de pași îndreptându-se spre intrarea aleii. **O mulțime** de urme de pași, își spuse. Doi oameni, nu unul. Se gândi să cheme o fantomă pentru a-i opri în stradă pe intrușii fugari. Problema era că nu avea de unde să știe cine mai putea fi în vecinătate. Nu ar da bine dacă în ziarul de dimineață ar apărea articole care să sugereze că noul șef al Breslei și-a făcut obicei din a aborda trecătorii nevinovați cu ajutorul fantomelor energetice sălbatice. Chestia aia nenorocită legată de imagine.

- Emmett? Vocea Lydiei se auzea din camera din față. Părea speriată și alarmată, Emmett, ești bine? Răspunde-mi.

- Sunt bine.

Cam așa se stinse idealul ordinelor respectate. De nu se știe unde, dintr-o dată își aminti de ancheta cu privire la Săptămâna Pierdută a Lydiei. Fusese clasificată drept confidențială, desigur, dar nu îi fusese dificil să facă rost de o copie prin conexiunile Breslei.

Cei doi vânători care fuseseră alipiți echipei Lydiei declaraseră că ea se băgase în bucluc pentru că nu le ascultase ordinele.

Uneori era foarte ușor să înțeleagă cum s-ar fi putut întâmpla așa ceva, își zise. Avea, prin natură, la fel ca și prin educație, o voință puternică. Pentru a-și atinge orice scop, putea fi foarte, foarte hotărâtă.

Se îndepărtă de fereastră și văzu patru ochi sclipind în întuneric, de la o mică distanță.

- Mulțumesc pentru sprijin, Fuzz. Întinse mâna și apucă pufosul, care era așezat în poziție de atac. Dar i-am pierdut.

Ducându-l pe Fuzz cu el, ieși din birou și se îndreptă spre camera de zi. Silueta Lydiei se vedea în cadrul ușii.

- Au plecat, spuse el.

- Ce s-a întâmplat? întrebă ca, închizând ușa.

- Alți indivizi au ajuns aici înainte. Au reușit să iasă pe fereastră înainte să pun eu mâna pe ei.

- Ești în regulă? întrebă ea scurt.

- Fuzz și cu mine suntem foarte bine. Probabil că erau doi hoți. Nu este nicio surpriză, având în vedere cartierul. Probabil că au auzit că Maltby a murit și s-au gândit să dea o raită să vadă dacă a lăsat ceva droguri prin preajmă.

- **Hmm.**

Nu-i plăcea cum suna acest *hmm*, dar alesese să îl ignore. În schimb, își scoase lanterna din buzunar, o aprinse cu un puls de energie psi și răsuci fasciculul de lumină prin cameră.

- Au distrus locul căutându-i drogurile.

Urmărită împreună haosul care cuprinsese mica încăpere. Covorul fusese răsucit și aruncat într-o parte. Spuma se prelingea din pernele sfâșiate de pe canapea. Cărțile fuseseră aruncate de pe rafturi și zăceau într-o dezordine totală pe podea.

- Cu siguranță au căutat ceva anume, spuse Lydia cu îngrijorare.

- Resturi de Chartreuse, cum am mai spus.

- Poate. Îndreptă propria lanternă spre canapeaua distrusă. Dar mai este o posibilitate.

El se uită spre ea.

- Crezi că voiau să vadă dacă a lăsat vreun indiciu despre ceea ce voia să îți spună? Nu face asta, Lydia. Nu avem nevoie de nicio teorie a conspirației pentru a explica această căutare. Maltby se droga, îți amintești? Există posibilitatea ca toate acestea să fi fost făcute de doi oportuniști care căutau o doză gratis.

- Trebuie să recunoști că supradoza lui Maltby, petrecută exact în ziua în care el a ales să îmi transmită acel mesaj, este ceea ce ai putea numi o coincidență foarte interesantă.

- Este o coincidență. Punct. Resemnat, o conduse înapoi spre birou.

- Nu-mi place deloc când vocea ta are acest ton, spuse ea, grăbindu-se să îl ajungă.

- Ce ton?

- Tonul care îmi spune că am dreptate, dar că nu vrei să admiri acest lucru.

- Jocurile astea de orgoliu sunt sub demnitatea mea, spuse el. Pot recunoaște când ai dreptate.

- Sigur? Încearcă să repeți asta și când am un reportofon la îndemână. Ca să pot immortaliza momentul...

Se uită peste umărul lui, în timp ce se plimba cu lumina prin încăpere.

- Doamne, au făcut un adevărat dezastru, nu? Uite, au scos și câteva scânduri le dușumelei.

Fără nicio îndoială, biroul era într-o stare deplorabilă. Sertarele fuseseră scoase din birou, iar conținutul fusese răsturnat pe podea. Scaunul de la birou fusese răsturnat, iar căptușeala sfâșiată.

- Haide să terminăm repede, spuse el, mergând spre birou. S-ar putea ca până diseară să se mai perinde pe aici vreo doi vizitatori.

- Căutăm orice indiciu care ar putea avea legătură cu Amber Hills Diary. Lydia cercetă podeaua. Mă întreb dacă avea un seif ascuns.

- Dacă cel care a fost aici înaintea noastră nu l-a găsit, mă îndoiesc că vom avea noroc, o avertiză el. Este evident că intrușii au petrecut multă vreme distrugând apartamentul.

- Știi care este problema ta, Emmett? Ești genul care scrie scenariile dintre cele mai rele. Înlătură câteva cărți risipite pe jos pentru a se uita la o crăpătură din podea. Trebuie să înveți să gândești pozitiv.

- Frumusețea unui scenariu prost scris este că rareori mă face să mă simt dezamăgit. Ridică o carte groasă și o răsfoi. Pe fiecare pagină erau mângălite notițe. Se pare că Maltby nu

și-a pierdut niciodată interesul pentru vechea lui profesie, în ciuda drogurilor.

- Ți-am spus că odată era considerat expert în domeniul său.

Zece minute mai târziu, Lydia renunță la raftul pentru cărți și se ridică, uitându-se în jur, cu mâinile sprijinite în șolduri.

- Urăsc să o spun, dar cred că ai avut dreptate. Oricine ar fi ajuns aici înaintea noastră a cercetat camera asta amănunțit.

El rezistă tentației de a-i spune *ți-am spus eu*.

- Sunt de acord.

- Dar erau încă aici când am sosit noi, adăugă ea gânditoare. Au început cu camera de zi, după câte pare. Ceea ce implică faptul că nu au găsit ceea ce căutau.

- Poate că nu au mai fost droguri.

- Bine, hai să presupunem că intrușii căutau Chartreuse. Își încrucișă brațele. Dacă acesta ar fi cazul, nu ar fi avut niciun interes în ceea ce voia să îmi spună Maltby. Ceea ce înseamnă că secretele lui sunt încă aici.

- Iubito, nu este nimic care să aibă vreo legătură cu o fabrică de lapte, spuse el cât se poate de delicat.

- O cutie de lapte, șopti ea.

- Ce?

- Bietul om murea. Poate nu încerca să scrie un bilet codat. Poate încerca pur și simplu să îmi lase un mesaj evident. Își desfăcu brațele și se repezi pe holul scurt.

- Și acum ce? îl întrebă el pe Fuzz.

O urmară în mica bucătărie. Ea deschisese ușa frigiderului. Becul din interior îi lumina fața. Îi văzu ochii măriți de surpriză.

Mergând mai aproape, se uită peste umărul ei. Era o jumătate de sandviș acoperit de mușci și o felie de carne neidentificată care devenise pufoasă și gri.

Pe raftul de sus era o cutie de lapte Amber Hills Dairy.

Lydia o ridică cu mare grijă.

- Cred că este goală. Ezită, apoi zâmbi ușor. Nu, nu tocmai.

El intercepta un impuls slab de energie psi.

- Capcană, întrebă el.

Ea dădu din cap.

- Da.

Cu delicatețe, deschise capacul de carton și aruncă o privire înăuntru. Nu este lapte, numai o mică și nesuferită capcană iluzorie. Măi, să fie. Mă întreb ce ascunde?

- Să nu încerci să o desfaci acum. Haide să plecăm de aici.

- Este în regulă pentru mine, închise capacul cutiei de carton cu mare satisfacție. Am găsit ceea ce căutam aici.

El își stinse lanterna, merse spre ușa din față și verifică coridorul prin vizor. Nu se vedea nimeni pe hol.

Deschise ușa și ieși din apartament cu Fuzz pe umăr. Lydia îl urma tăcută, cuibărind cutia de lapte.

Fără niciun avertisment, ușa din față se deschise cam vreo trei centimetri. Lanțul zoenăi. Apăru o felie de față.

- Tu ești noul șef al Breslei, nu-i așa? răsună răgușit vocea bărbatului. Te-am văzut în ziarul din seara asta.

Unul din marile neajunsuri ale noii sale poziții era înaltul profil care venea odată cu ea, își spuse Emmett. Pe de altă parte, în unele situații putea fi folositor.

- Sunt Emmett London, spuse el. Nu o prezentă pe Lydia, care rămăsese tăcută în hol.

- Mă gândeam eu. Numele meu este Cornish. Aruncă o privire furișă spre Emmett. Chestia asta cu Maltby, este o problemă a Breslei, nu?

- Da, este.

Emmett simți mai degrabă decât văzu surpriza și dezaprobarea Lydiei, dar nu îi dădu atenție. Nu îl mințise pe bătrân. În ceea ce îl privea, atâta vreme cât Lydia era implicată în mizeria asta, *era* problema Breslei. În fond, se culca cu el, iar el conducea Breasla din Cadence. Era o ecuație simplă.

- Maltby a fost ucis, nu-i așa? mârâi Cornish, ca și cum ceea ce gândise el de la început fusese confirmat în mod independent. Știam că nu a luat o supradoză în mod accidental. Nu vibra întotdeauna cu privire la ceea ce se numește ambră bine acordat, dar nu era prost în ceea ce privește Chartreuse. Știa cum să ia chestia asta. Doar o folosea de ani de zile, știi.

Lydia înaintă.

- Încercăm să aflăm ce, mai exact, s-a întâmplat aici astăzi. Poți să ne ajuți?

- Eu? Nu. Cornish scutură din cap cu repeziciune. Nu am văzut nimic. Am auzit zgomote puternice pe hol de dimineață. Apoi ai venit tu și noul șef al Breslei și pe urmă o mulțime de polițiști și medici au împânzit locul. Pe urmă i-am văzut ducându-l afară pe bietul Maltby.

- Erau doi oameni în apartamentul lui Maltby când am venit în seara asta. Emmett își scoase portofelul și, cu hotărâre, scoase două bancnote. Nu cumva i-ai văzut intrând?

Cornish cercetă banii cu mare poftă.

- Păi, acum ...

- După cum spuneam, este o problemă a Breslei, spuse Emmett fără intonație. Am ieșit numai pentru a afla răspunsurile corecte.

Cornish ezită, evident cântărind riscurile de a-l minți pe noul șef al Breslei din Cadence. Apoi suspină adânc și își scutură capul cu un pro fiind regret.

- Nu am văzut pe nimeni intrând pe ușa din față, spuse el. Probabil că au folosit fereastra dinspre alee. Am auzit că au distrus locul, dar nu i-am zărit nicio clipă.

- Mulțumesc. Emmett îi dădu banii prin deschizătura ușii. Breasla apreciază onestitatea ta, domnule Cornish.

Cornish străluci când își dădu seama că va fi plătit, chiar dacă nu putuse furniza nicio informație folositoare.

- Vă mulțumesc, domnule London, sir. Foarte mult. Îmi pare rău că nu am putut să ajut mai mult. Mă bucur că vă interesați de ceea ce s-a întâmplat cu bietul Maltby. Am fost vecini multă vreme. O să îmi lipsească, chiar dacă era pe jumătate țcănit.

Cornish făcu un gest să închidă ușa.

- Așteaptă, te rog, spuse repede Lydia. Mai am o singură întrebare. Profesorul Maltby a avut vizitatori de curând? Să spunem în ultimele două sau trei zile?

- Eu nu i-am văzut. Cornish făcu o pauză, cântărind. Nu am auzit nicio bătaie în ușa lui ieri sau alaltăieri. Dar...

- Da, continuă Lydia prompt.

- Maltby a ieșit în noaptea trecută, înainte de a lua Chartreuse sau ce s-a întâmplat cu adevărat cu el. Cornish se foi ușor, ridicând un umăr. Deși nu era nimic neobișnuit în legătură cu asta. De când îl știu, ieșea de două sau de trei ori pe săptămână, întotdeauna noaptea.

- Ca să cumpere droguri? întrebă Lydia.

- Nu. Era plecat prea multă vreme pentru a fi asta. În plus, își lua Chartreuse de la același individ care îmi vinde mie ... Cornish se opri la jumătatea propoziției, dându-și seama prea târziu că era pe cale să se incrimineze. Uf, vreau să spun că toată lumea de pe aici știe că să cumperi Chartreuse nu durează mai mult de șaiszeci de secunde. Vânzătorilor nu le place să stea de vorbă cu clienții.

- Cât sta afară Maltby pe noapte? întrebă Lydia.

- Ore, spuse Cornish. Uneori nu se întorcea până când nu apăreau zorii.

Emmett mai scoase bani din portofel.

- Ai idee unde se ducea Maltby noaptea?

- Sigur. Avea o gaură-secretă-în-perete. Se ducea singur în catacombe, pentru a căuta relicve. Nu lua cu el nici măcar un vânător care să îl aperse de fantome. Era un detonator, unul foarte bun. Lucrase cu o mulțime de echipe de excavări legale când fusese profesor la nu știu ce colegiu. Știa cum să găsească obiecte extraordinare și cunoștea galeriile din Ruin Row care le-ar cumpăra fără să pună prea multe întrebări.

- Maltby se ocupa ilegal de antichități? întrebă Emmett.

Comish ridică din nou din umeri.

- Așa reușea să plătească pentru Chartreuse.

CAPITOLUL 7

LYDIA intră în mica ei cameră de zi și așeză cu mare grijă cutia de lapte pe masa joasă.

- Bietul Maltby. Își scoase pantofii. Nu este nicio îndoială că spera să facă o descoperire spectaculoasă de obiecte antice în catacombe și să o folosească pentru a încerca să își recapete reputația profesională. Știu exact cum s-a simțit.

Fuzz țopâi pe masă și se aplecă înainte pentru a mirosi cu precauție cutia de lapte. Se dădu imediat înapoi, mârâind.

Emmett își aruncă haina de piele pe spătarul unui scaun.

- Probabil că a fost teribil de periculos pentru Maltby să lucreze singur în subteran atâția ani.

- Riscurile nu au împiedicat niciodată împătimitii minelor să intre în catacombe, știi bine asta. În plus, Maltby era un detonator și un para-arheolog de excepție al zilelor sale.

- Capcanele nu sunt singurele pericole care te așteaptă acolo jos. Emmett merse în spatele canapelei, cu mâinile lui puternice ușor încrucișate la spate. Cercetă cutia de lapte care avea o înfățișare atât de inocentă. Mă întreb cum de a reușit să evite să fie prăjit de fantelele rătăcitoare în toți anii aceștia.

- Toată lumea știe că în lupta cu o fantomă, uneori și fuga este o soluție, îi reaminti ea.

- Numai dacă o vezi venind la timp și dacă nu te încolțește. Își arătă dinții într-un zâmbet periculos. Haide, recunoaște... voi, genul ăsta capricios și elitist al academicienilor, aveți nevoie de noi, vânătorii din clasa de jos, când mergeți în subteran, o știi prea bine.

Ea se strâmbă. În general, detonatorii preferau să minimalizeze pericolul fantomelor energetice foarte imprevizibile, în primul rând din cauza unei vechi rivalități cu vânătorii de fantome. Relația dintre cele două tipuri de para-rezonatori se transformase cu timpul într-o aprigă luptă a orgoliilor.

Detonatorii se considerau a fi partea scolastică, intelectuală a echipelor de cercetători. De obicei erau para-arheologi profesioniști bine educați, licențiați cu multe diplome, care se mândreau cu statutul lor academic. De cealaltă parte, în mod tradițional, vânătorii nu aveau mai mult decât antrenamentul Breslei în tehnica manipulării fantomelor sau a altor situații periculoase în catacombe. Pe scurt, erau simple gărzi de corp ale detonatorilor.

Dar adevărul era că fantele, cunoscute, tehnic vorbind, ca manifestări de energie-disonantă instabilă sau MEDI, constituiau o adevărată problemă pentru că apăreau la întâmplare, fără cea mai mică avertizare. Nu era necesară decât atingerea câmpurilor verzi de energie pentru a te prăbuși inconștient și a ajunge în sala de urgență. O întâlnire ceva mai intensă te putea chiar omori. Numai o persoană cu aptitudini naturale pentru rezonanța cu energia psi haotică care forma fantele putea invoca sau distruge un MEDI.

- Bine, bine. Se scufundă din nou în pernele canapelei și își flutură brațele într-o parte și alta. Sunt de acord că vânătorii de fante își au rostul lor în subteran.

El se aplecă ușor peste canapea. Îi simți degetele pe ceafă. O străbătu un fior de înțelegere.

- Am avut impresia că uneori mă găsești folositor și la suprafață, spuse el cu blândețe.

Ea își ascunse un zâmbet.

- Am testat zicala aceea din bătrâni cum că vânătorii de fante ar fi foarte buni în pat. Ești un subiect excelent pentru cercetare.

- Mda? El trăsă un desen pe ceafa ei. Și ai ajuns la vreo concluzie?

- Încă mai cercetez. Acum părul i se ridica plăcut pe ceafă. Mă aștept să dureze o vreme. Și intenționez să fac mai multe testări suplimentare.

El își îndepărtă degetele de pe pielea ei, merse alene în jurul canapelei și se opri în cealaltă parte a mesei scunde. O privi cu o intensitate tulburătoare.

- Atâta vreme cât sunt singurul subiect de studiu, nu mă deranjează testările suplimentare, spuse el. Dar dacă nu va fi așa, trebuie să știi de acum.

O nuanță de duritate se strecurase în tonul vocii lui. Îl cunoștea destul de bine pentru a ști că folosea rar acest ton, cel puțin în ceea ce o privea pe ea. Înghiți în sec neliniștită.

- Emmett?

- Îmi pare rău, spuse el, deși nu părea deloc că îi pare rău. Probabil că nu este cel mai bun moment pentru o conversație de genul ăsta, dar, având în vedere circumstanțele, va trebui să o avem cât mai repede, așa că mai bine să fie în seara asta.

Ea deveni rigidă.

- Vorbești despre o vizită la dentist sau despre relația noastră?

Zâmbetul lui a fost scurt și lipsit de veselie, dar cel puțin gura lui dură se curbă ușor.

- Despre relația noastră.

- Înțeleg.

Era un subiect pe care amândoi reușiseră să evite să îl discute deschis. În fond, erau implicați în aventura asta de numai câteva săptămâni, își reaminti ea. Încă mai explorau noi teritorii.

Nu aveau de ce să se pripească să ia decizii sau angajamente. Existau întrebări. Nimeni nu spusese nimic despre dragoste. Aveau nevoie de timp.

Bla, bla, bla.

Dar existaseră două presupuneri fundamentale în legătura lor actuală, cel puțin pentru ea. Una dintre ele era că, atâta vreme cât vor fi împreună, niciunul dintre ei nu se va culca cu altcineva.

Poate că ar fi trebuit să vorbească înainte despre această presupunere, își spuse ea.

- Problema, continuă Emmett cu același ton mult prea grav, problema este că, din cauza situației cu Wyatt și Breasla, voi fi ocupat o vreme. Nu voi avea timp să joc cartea relației noastre așa cum te-ai putea aștepta.

Gura ei se uscă.

- Nu consider relația noastră un **joc**, pentru numele lui Dumnezeu.

- Proastă alegere de cuvinte. Uite, nici eu nu o consider un joc. Dar asta nu înseamnă că nu există oarecare așteptări și convenții care se aplică legăturii noastre.

Ea simți primul impuls al răbdării.

- Așteptări?

El dădu din mână într-un gest neglijent, cu palma desfăcută.

- Flori, cină, bilete la teatru, plimbări lungi pe malul râului. Știi tu, chestiile care vin odată cu o relație.

- Sigur. Corect. Așteptări. Asta nu făcea altceva decât să îi spună cât de puține lucruri știa despre o relație, se amuză ea. Nici măcar nu se gândise la relația lor în termenii unei așteptări. Poate că îi fusese teamă să o încadreze în canoane atât de rigide, pentru că o parte din ea fusese îngrozită că nu va dura prea mult.

- Ceea ce vreau să spun, zise Emmett, este că nu voi avea prea mult timp să petrec cu tine până când Wyatt nu își va prelua vechea slujbă. În timpul zilei voi fi blocat în întâlniri și voi munci până târziu în cele mai multe nopți.

Ea se așeză pe marginea canapelei, cu genunchii strâns lipiți unul de celălalt.

- Pentru Dumnezeu, Emmett, nu mă aștept să mă distrezi tot timpul.

- Știu asta. Își trecu o mână prin păr. Nu vorbesc despre distracție, la naiba. Spun că vreau să fiu sigur că tu și cu mine avem aceeași percepție a prezentului nostru aranjament,

- Aranjament, repetă ea natural. Ceva îi spunea că va ajunge să urască acest cuvânt.

El îi aruncă o privire gânditoare.

- Nu mă descurc prea bine cu asta, nu-i așa?

- Pari să te menții la suprafață. De ce nu încerci să fii un pic mai direct? De obicei te pricepi destul de bine la lucruri directe.

- În regulă, vreau să fiu sigur că amândoi suntem de acord că ceea ce este între noi este un exclusiv ...

- Aranjament? termină ea cu răceală.

- Da.

- Hei, nu este nicio problemă, London. Îi aruncă zâmbetul cel mai strălucitor, cel mai șlefuit. Întâmplător și eu sunt foarte ocupată zilele acestea. Am un nou client personal și încă mai lucrez program întreg pentru Shrimpton. Și mai este și încercarea de a afla motivele pentru care profesorul Maltby m-a chemat în ziua în care a murit. Mda, cred că pot să îți ofer certitudinea că nu voi avea prea mult timp liber pentru a sări în pat cu alți bărbați.

El ocoli masa din doi pași largi, își fixă palmele peste umerii ei și o ridică în picioare.

- Dacă îți cânt de puțin la mine, șopti el, nu vei mai glumi în legătură cu subiectul acesta, de a te culca cu alți bărbați.

Buimăcită de reacția lui vehementă, își răsfiră degetele pe pieptul său larg și îi cercetă chipul. O inundă o senzație de mirare.

- Îmi spui că ai fi gelos dacă ai afla că mă văd și cu altcineva? întrebă ea cu precauție.

- Nu te voi împărți cu niciun bărbat, spuse el cu o voce joasă, dură. Nu pot. Sunt destul de sigur că mă va înnebuni.

Ea îi atinse fața cu vârfurile degetelor.

- Oh, Emmett.

- Cât timp suntem implicați în acest aranjament, spuse el fără intonație, trebuie să fie... totul sau nimic.

Ea se ridică pe vârfuli și îl sărută ușor pe gură.

- La fel funcționează și pentru mine, London. Totul sau nimic.

Tensiunea ofensivă dispăru instantaneu. Îi zâmbi ușor și își ridică palmele pentru a-i cuprinde fața.

- Nu este nicio problemă. Ești singura femeie pe care o doresc în patul meu. Se pare că avem o înțelegere reciprocă.

O trase alături și o sărută înainte ca ea să aibă timpul necesar să analizeze semnificația aceluia cuvânt care o irita. Când gura lui se închise pe gura ei, îi simți nevoia urgentă, fierbinte care îl străbătea, o nevoie strunită de stăpânirea de sine și controlul care era atât de mult o parte din natura lui.

Un zgomet slab îl făcu pe Emmett să își ridice capul. Amândoi se întoarseră și îl priviră pe Fuzz care era încă așezat pe masă, dând târcoale cutiei de lapte.

Emmett îi dădu drumul fără nicio tragere de inimă.

- Ar fi mai bine să faci ce trebuie cu acea cutie, înainte ca pufosul să o sfâșie din întâmplare. Se uită la ceasul de ambră. Dacă te grăbești, mai putem prinde două ore de somn în seara aceasta.

Cam atât despre preludiul pasional. Era zguduită de felul rapid și eficient în care Emmett schimbă subiectul. Aparent, după ce își atinsese obiectivul - asigurându-se că ea îi va fi fidelă în timp ce el va munci ore întregi la noua sa slujbă - era gata să meargă mai departe la următorul punct de pe agendă.

Îi trecu prin minte că abilitatea lui de a se concentra de la un subiect la altul atât de repede era probabil una din trăsăturile care îl ajutaseră să ajungă în pătura de top a conducerii Breslei. Fără îndoială, această trăsătură îl făcuse un CEO extraordinar, dar ea avea o senzație că se putea dovedi deconcertant într-o relație.

De fapt ar fi trebuit să spună **aranjament**.

Dar avea dreptate, își spuse. Era vremea să afle ce ascunsese Maltby în cutia de lapte.

- Mă îndoiesc că Fuzz ar putea desface capcana, spuse ea, întorcându-se spre masă. În primele zile în care s-au întreprins explorări în subteran, au fost făcute încercări de a folosi animale pentru a identifica și dezamorsa capcanele iluzorii, dar acestea au eșuat. Vibrațiile fizice ale capcanelor par să fie sesizate numai de oameni. Unii experți cred că acest lucru se întâmplă din cauza că extraterestri le-au setat să rezoneze cu mințile care evoluaseră până la punctul în care deveniseră vulnerabile părții inferioare a creativității și imaginației.

- Cu alte cuvinte, mintea îți poate fi copleșită de coșmaruri, dar cu siguranță nu ai nevoie de stresul suplimentar asigurat de ticăitul lui în cutie, în timp de dezamorsezi capcana. Emmett îl luă pe Fuzz. O să îl țin la o parte din drumul tău.

- Mulțumesc. Ea deschise din nou cutia de lapte și studie interiorul întunecat. Știi, suntem foarte norocoși că intrușii pe care i-am surprins nu au căutat în frigiderul lui Maltby.

- Părerea mea este că l-au verificat, dar că nu s-au gândit de două ori la cutia cu lapte.

- Hmm. Ea se uită în cutie, cercetând umbrele pe care le conținea. Ambra pe care o purta la încheietură se încălzi ușor

În timp ce ea o folosi pentru a înțelege frecvențele psihice ale micii capcane.

Era mică, dar modelele rezonante erau foarte complexe.

- Maltby era un adevărat profesionist, șopti ea. Nu este o capcană obișnuită. Probabil că a găsit-o undeva în catacombe și a reușit să o prindă fără a o distruge. Apoi a reinstalat-o în cutia aceasta. Nu poate să fi fost prea ușor.

- Poți vedea ce a folosit pentru a o ancora?

- Nu încă.

O capcană iluzorie trebuie să fie ancorată cu un material de factură extraterestră, de obicei un obiect confecționat din cuarț verde sau o piatră-vis mult mai rară.

O verifică cu atingerea sigură, fermă de care avea nevoie. O abordare nesigură era adesea dezastruoasă din cauză că presiunea se transforma într-o tulburare a modelului capcanei care putea să o detoneze. Sesizând ritmul curenților adiacenți, emise câteva impulsuri fizice menite să calmeze undele de energie psi.

Aceasta era cea mai periculoasă parte a operațiunii. Un singur pas greșit în acest moment critic și impulsurile energetice vor ricoșa, copleșind-o și transformând-o pentru totdeauna în prizoniera unui coșmar extraterestru care va dura până când o va lăsa inconștientă. Probabil că ar dura numai câteva secunde pentru ca să se blocheze creierul ei, dar i s-ar părea că durează o eternitate.

Undele energetice desfăcute vor prinde pe oricine altcineva care se întâmplă să se afle aproape de ea când capcana iluzorie ar exploda.

Faptul că Emmett nu se deranjase să se retragă câțiva pași discreți spunea multe despre respectul său față de abilitățile ei de detonator.

Simțea cum energia capcanei se micșora gradual, ajungând în final la cedarea totală. Pentru încă o clipă, ea a menținut frecvența, până când a fost sigură că această capcană a fost distrusă pentru totdeauna și nu va mai putea fi resetată.

- Am prins-o, spuse ea, luptându-se să suprime euforia care urma întotdeauna unei detonări pline de succes. Era neplăcut și extrem de lipsit de profesionalism să lași pe altcineva să te vadă că te aprinzi de la atâta lucru de nimic.

- Ești pricepută, spuse ușor Emmett.

- Mulțumesc. Aprecierea o făcu să zâmbească. Vânătorii erau cunoscuți pentru grosolănia lor când era vorba de recunoașterea capacităților detonatorilor. Venind din partea șefului Breslei, este o adevărată apreciere.

- Ofer aprecieri pozitive ori de câte ori este necesar. Se aplecă mai aproape, încercând să arunce o privire în interiorul cutiei. Ce-i înăuntru?

Ea se uită în jos și văzu o oglinjoară mortuară din cuarț verde și ceva ce părea a fi o bucată de hârtie care fusese împăturită într-un pătrat.

- Nu sunt sigură.

Ridicând cutia, o deschise. Oglinda pocni când lovi masa. Hârtia împăturită căzu deasupra ei.

- A folosit o oglindă drept ancoră, spuse Emmett.

- Îhî. Ridică hârtia și o despături cu mare grijă. Este o copie a unui articol dintr-un ziar mai vechi, spuse ea.

O desfăcu pe masă. împreună, ea și Emmett cercetară bucata de hârtie.

Studentii din regiune dispăruți în subteran... Probabil sunt decedați

Troy Bugis, un student al Old Frequency College, a dispărut ieri într-un pasaj neexplorat din subteran. A fost trimisă o echipă de cercetare, dar căutarea lui Bugis nu a fost încununată de succes. Soarta lui este incertă. Nu se cunosc încă detalii privitoare la salvarea lui.

Autoritățile colegiului spun că Burgis și cei doi însoțitori ai lui au intrat în catacombele de sub Old Frequency fără o autorizare oficială. Evident, aventura neautorizată a fost inițiată de Burgis.

Jason Clark și Norman Fairbanks, cei doi studenți care l-au însoțit pe Burgis în această expediție ilegală, spun că s-au despărțit de acesta când Burgis a insistat să încerce să dezamorseze o capcană iluzorie imensă care bloca accesul spre unul din coridoare.

Burgis a eșuat, detonând în mod accidental capcana. Clark și Fairbanks spun că erau la o distanță cât se poate de mare, dar când energia iluzorie a explodat lângă Burgis, au simțit până și ei o parte din efecte. Au fost inconștienți pentru aproape o oră. Când și-au revenit, Burgis dispăruse.

Autoritățile colegiului au declarat că părinții lui Burgis au murit când acesta era foarte mic. Nu avea rude. Autoritățile încă mai caută pe cineva apropiat lui.

- Data apariției acestui articol este de acum aproape cincisprezece ani, spuse Lydia. De ce naiba s-ar agita atât Maltby pentru a-l copia și a-l păstra într-o capcană iluzorie?

- Nu am nicio idee. Emmett ridică oglinjoara mortuară și o cercetă mai atent. Poate că asta este ceea ce voia de fapt să ascundă. Deși pare destul de obișnuită.

Ea se uită spre oglinda de cuarț, evaluând rama simplă care înconjură suprafața lucioasă și dădu din cap.

- Nu are nimic special. Sunt sigură că a fost folosită doar pentru a stabili capcana. Atinse hârtia. Acest articol este cel pe care a vrut să îl ascundă. Dar nu pot să pricep de ce.

- Lydia, cred că ar trebui să îți amintești un lucru foarte important despre profesorul Lawrence Maltby. Ea își ridică fruntea, încruntându-se.

- Ce anume?

- Era dependent de Chartreuse, spuse Emmett. Asta înseamnă că există posibilitatea ca mintea lui să fi fost tulburată de multă vreme. Dacă aș fi în locul tău, aș încerca să nu pun prea mare preț pe acest articol sau pe simplul fapt că ți-a lăsat un mesaj. Fără îndoială că a auzit că pui întrebări despre Old Quarter și a fabricat câteva miraje.

- Nu sunt singura care l-a luat în serios. Cum rămâne cu cei doi indivizi pe care i-am surprins în apartamentul lui?

- Ți-am spus, mai mult ca sigur căutau droguri, nu o veche poveste dintr-un ziar despre un student care a dispărut în subteran.

Ea atinse bucata de hârtie care era așezată ușor pe podul palmei sale.

- Hmm.

- Urăsc să te aud că faci așa, spuse Emmett.

CAPITOLUL 8

BIROURILE de la Hepscoff Enterprises Inc erau exemplul cel mai fericit al eleganței și succesului financiar. Mobilierul și decorațiunile aveau forme diferite de gri marcate pe alocuri cu pete ocazionale de negru și stacojiu. Numai biroul de la recepție avea de două ori dimensiunea apartamentului ei, își spuse Lydia.

În timp ce se îndrepta spre biroul din față, trecu pe lângă câteva cutii din sticlă ce conțineau câteva proiecte Hepscoff. Printre ele se afla proiectele privitoare la construirea unei comunități rezidențiale, a unei bănci și a unui centru financiar.

O copie frumos împăturită a unui număr din *Cadence Star* era așezată pe o măsuță joasă în fața unei canapele mari de piele neagră. Se uită spre el și văzu titlul imens: ***Wyatt- rănit aproape fatal. Mai-marii Breslei merg mai departe.***

Citise articolul la micul dejun, așezată de cealaltă parte a lui Emmett. Nu era nimic în plus față de ceea ce el îi spusese încă. Reporterul se limitase la fapte, fără să alunece spre bârfă. Nu se făcea nicio menționare a faptului că Emmett fusese odată logodit cu Tamara Wyatt. *Star* lăsa acest gen de lucruri pe seama ziarelor de scandal.

Lydia era foarte încântată de alegerea unui costum nou și a unei perechi de pantofi cu toc care se potriveau cu nuanța maro închis conservatoare a costumului. Acest costum o costase veniturile sale pe o lună, dar meritase. Arăta aproape la fel de serioasă și business ca recepționista.

- Pot să vă ajut? o întrebă politico femeia din spatele biroului.

- Am venit pentru o întâlnire cu domnul Hepscott.

Recepționista părea să aibă rezerve.

- Numele dumneavoastră?

- Lydia Smith. Lydia îi aruncă unul din zâmbetele ei deosebite, studiate întocmai pentru a îmblânzi secretarele care păzeau birourile celor din conducerea facultății. Am o întâlnire.

Fruntea femeii se netezi imediat.

- Da, desigur, domnișoară Smith. Se aplecă spre interfon și apăsă un buton. Domnișoara Smith este aici, domnule.

- Te rog să o trimiți înăuntru, Elizabeth. Vocea lui Gannon Hepscott trăda o încredere bine dozată. Parcă și aceasta era compatibilă decorului din holul recepției.

- Da, domnule. Elizabeth se ridică în picioare. Pe aici, domnișoară Smith.

Lydia o urmă spre o ușă înaltă placată cu stejar roșiatic.

Interiorul biroului particular al lui Hepscott era și mai mare decât recepția. Era făcut în aceleași culori. Privești ce se vedea dincolo de zidul de sticlă era cu adevărat spectaculoasă. Panorama Orașului Mort din Old Cadence era absolut superbă.

În ciuda hotărârii ei de a părea detașată și complet profesionistă, Lydia își pierduse cuvintele în fața glorioasei imagini de dincolo de fereastră. Ceața nopții trecute se topise devreme în dimineața accasta și turnurile verzi de cuarț ale orașului extraterestru străluceau și sclikeau în lumina soarelui.

Întotdeauna se întrebese dacă vechii arhitecți din Harmony erau experți, alături de mecanica construcțiilor și proiectare, și în artă și poezie. Clădirile pe care le lăseseră în urmă la suprafața solului aveau o particularitate diafană, eterică ce nu înceta niciodată să o fascineze. Turnurile îndrăznețe, acoperișurile arcuite, balcoanele cu coloane și pasarelele șerpuite o orbeau, oferindu-i un sentiment adânc de uimire.

- Știi exact cum te simți, spuse Gannon Hepscott de undeva din spatele ei. Părea amuzat. În fiecare dimineață în care intru în acest birou merg direct la fereastră și petrec câteva minute uitându-mă la ruine. Și în fiecare zi îmi pun aceeași întrebare.

Ea zâmbi înțelegător.

- De ce au plecat?

- Probabil că nu vom ști niciodată răspunsul.

- Nu, dar mă îndoiesc că vom înceta vreodată să ne întrebăm. Se întoarse și zâmbi spre bărbatul care se afla în picioare lângă un birou mare, în formă de semicerc. Misterul conservă interesul, nu-i așa?

Gannon Hepscott chicoti.

- Da, așa este.

Era prima oară când îl întâlnea personal. Până acum se întâlnise numai cu membri ai personalului său.

Hepscott părea să aibă în jur de treizeci și cinci de ani. Era înalt, avea mâini cu degete lungi și o siluetă zveltă și grațioasă, scoasă perfect în evidență de costumul bine croit pe care îl purta. Trăsăturile sale erau ascuțite, aproape ascetice.

Fusese prevenită că lui Hepscott îi plăcea să afișeze un stil mai degrabă excentric. Acum înțelegea de ce își căpătase această reputație. Era un adevărat expert în a cultiva o aură de excentricitate.

Ochii lui aveau o ușoară nuanță de gri. Avea păr neted platinat despre care știa că nu are cum să fie natural. Și mai izbitor era faptul că avea părul până la umeri, legat la spate. Era o înfățișare specifică mai degrabă unui vânător de fantome, din gama celor care se îmbracă numai în piele, și nu unui președinte al unei corporații. Cu toate acestea, Hepscott părea să fie în mediul lui. Acest stil îl făcea atât foarte masculin, cât și foarte elegant în același timp.

Costumul și cămașa lui erau alb pe alb. Iar accesoriile erau de argint.

- Vă rog, luați loc, domnișoară Smith. Vă mulțumesc că v-ați făcut timp în această dimineață.

- Plăcerea este a mea. Luă unul din cele două scaune din piele neagră pe care i le arătă și își așeză mapa pe covorul gri plușat. Aștept cu nerăbdare să aflu mai multe despre planurile dumneavoastră.

- Așa cum probabil v-au explicat deja arhitectul și designerii mei, intenționez să demarez un nou proiect pe care l-am numit Experiența Subterană. Ridică un teanc de hârtii și se așează în scaunul din fața ei. Scopul meu este să construiesc cel mai senzațional casino din toate orașele-cetate. Intenționez să stabilesc sediul în apropierea Zidului de Sud. Făcu o pauză, colțul gurii ridicându-i-se ușor. Pentru atmosferă.

- Înțeleg.

- Am avut nevoie de cinci ani ca să achiziționez proprietățile de care am nevoie pentru local, dar am reușit să pun cap la cap o suprafață destul de mare care să servească scopului meu.

- Personalul dumneavoastră spunea că doriți să creați o temă bazată pe ruinele subterane.

- Da. Împrăștie pe masă mai multe desene. Ceea ce doresc să reconstitui este o versiune fantastică, amețitoare a unei călătorii prin catacombe. Din momentul în care un oaspete pășește în holul stabilimentului meu, vreau să fie înconjurat de relieve și artefacte autentice, nu reproduceri.

- Și acolo îmi fac eu apariția, nu-i așa?

Gannon zâmbi și se sprijini de canapea.

- Da, domnișoară Smith, exact acesta este momentul în care vă faceți apariția. Vreau ca decorurile să fie cât mai reale cu putință. Veți avea un buget generos. Vreau să îl folosiți pentru a achiziționa numai antichități de calitate, bune pentru muzeu. Să participați la licitații. Să vă contactați legăturile din Ruin Row. Să trimiteți vorbă colecționarilor particulari. Să faceți tot ceea ce este necesar. Vreau numai exemplare de calitate absolută. Echipa mea de design le va încorpora în decor.

- Pare a fi un proiect destul de interesant, spuse ea.

- Nu mă interesează să vă controlez. Gannon se ridică în picioare. Angajez oameni calificați și îi las să își facă meseria. Cu toate acestea, acest proiect este foarte important pentru mine și pretind să fiu ținut la curent. Vreau rapoarte săptămânale prezentate personal. Se încadrează toate acestea în agenda dumneavoastră?

Ea își dădu seama că el terminase deja întâlnirea.

- Nicio problemă, domnule Hepscott.

- Te rog, spune-mi Gannon. O studie cu o expresie caldă, plină de considerație. Ceva îmi spune că tu și cu mine vom face o echipă excelentă, Lydia.

♥♥♥

Patruzeci de minute mai târziu, ea sări dintr-un taxi în fața Shrimpton's House of Ancient Horrors, plăti șoferului și alergă spre intrare. Întâlnirea cu Gannon Hepscott decursesese destul de calm și rapid, dar taxiul se lovise de blocajul specific orelor de vârf la întoarcere spre oraș și, ca urmare, întârzie la lucru douăzeci de minute. Spera ca șeful ei să nu fi aflat deja.

Bărbatul în vârstă din spatele gheretei cu bilete îi făcu semn cu mâna.

- Bună dimineața, Lydia.

- Bună dimineața, Bob. Shrimp a ajuns deja?

- Nu, ai scăpat.

- Bine. Mulțumesc. Ușurată, încetini ritmul, pentru a-și recăpăta respirația.

Cu treizeci de ani în urmă, Shrimpton începuse ca un muzeu de mâna a treia, prezentând relieve extraterestre de calitate îndoielnică. De atunci, instituția fusese în declin rapid. Până când Lydia obținuse o slujbă aici în urmă cu șapte luni, acesta fusese considerat mai degrabă un circ decât un muzeu autentic. Niciun expert respectabil de antichități nu îl lua în serios. Și cu siguranță cineva cu recomandările ei nici nu s-ar fi gândit să lucreze în acest loc în circumstanțe normale.

Dar după ce universitatea o dăduse afară nu avusese prea multe opțiuni legate de carieră. Reputația ei profesională fusese distrusă.

Shrimpton îi dăduse o slujbă când avusese nevoie cu disperare de una și pentru acest lucru îi va fi mereu recunoscătoare. Deși încerca să își construiască o nouă carieră de consultant privind antichitățile, jurase să îi returneze angajatorului ei valoarea banilor lui. Va munci și în timpul prânzului pentru a recupera cele douăzeci de minute, își spuse ea.

Merse repede de-a lungul unui hol lung de prezentare care era umbrat în mod dramatic și luminat de lămpi fluorescente, de culoare verde, care trebuiau să creeze atmosfera sinistă, înfiorătoare care era semnătura lui Shrimpton.

În ciuda proastei sale reputații, muzeul dobândise, sub îndrumările ei, câteva relieve destul de plăcute, inclusiv câteva urne minunate încastrate și o pereche de coloane din cuarț verde care se potriveau cu acestea.

Cu toate acestea, cea mai importantă achiziție a ei, care obligase comunitatea de vază a antichităților să se ridice și să observe, era un vas din cea mai pură piatră-vis, extraordinar prelucrată. Ocupa locul de

onoare în capătul galeriei principale și era păzit de un ansamblu de sisteme de securitate care fusese donat de Mercer și Tamara Wyatt. Pe afișul de lângă frumosul obiect scria **Pot pentru unguente. Piatră-vis. Donat de dl. Chester Brady.**

Din nefericire, donația fusese postumă pentru că Chester, un dubios împătimit de ruine care își clădise cariera în zona ilegală a comerțului cu antichități, fusese implicat într-o operațiune de excavare ilicită. Fusese ucis, iar corpul lui fusese aruncat într-un sarcofag aici, la Shrimpton.

Lydia îl însoțea pe Emmett la un tur al Tomb Wing când găsiseră cadavrul. Știa că nu va mai putea trece din nou pe lângă sicriile cu o formă nu tocmai umană fără să se gândească la Chester.

Deschise ușa și intră în camerele mici ale birourilor muzeului. Nu se vedea nicio lumină prin geamul opac al ușii lui Shrimpton. Bob avusese dreptate, șeful nu apăruse încă. Probabil s-a oprit să își ia o cutie cu gogoși.

Ușa biroului lui Melanie Toft, secretara lui Shrimpton, era larg deschisă. Lydia își vârî capul în biroul ei.

- Bună dimineața, Mel.

Melanie își ridică ochii de pe ziarul pe care îl studia. Era o femeie atrăgătoare, cu păr negru și ochi vii, și era îmbrăcată în ceea ce s-ar putea numi un stil foarte avangardist al modei. Lydia se întreba adesea dacă nu cumva își cumpăra toate hainele din sectorul de lenjerie al magazinelor. Melanie avea o colecție abundentă de bluze transparente, fuste foarte scurte și rochițe mici și îndrăznețe care semănau cu rochiile de noapte și chiloței.

- Era și timpul să ajungi, spuse Melanie. Cum a fost întâlnirea cu Hepscott?

- Bine. Mi-a dat un buget considerabil mai mare decât cheltuiesc mele aici pe un an întreg. Abia aștept să încep să cumpăr.

Se îndreptă spre biroul ei și își așază mapa sprijinită de rafturile pe care era așezată o colecție vastă de a **Manualului de Para-Arheologie.**

Tocmai își îndesa geanta în ultimul sertar al biroului când Melanie apărui în cadrul ușii, fluturând ziarul.

- Ai văzut ziarele?

- Era greu să ratez titlurile. Vestea despre cineva care a încercat să îl omoare de Mercer Wyatt este pe prima pagină a tuturor ziarelor din oraș. Înainte de a pleca de acasă am mai văzut și reportajul de la **Good Morning, Cadence** despre ecranul rezonator.

- Cum de poți fi atât de calmă și nepăsătoare? Melanie se plimba prin birou și își sprijini un șold bine rotunjit de colțul biroului ei. Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, te întâlnești cu noul șef al Breslei Cadence.

- Cel care **acționează** ca șef.

Melanie își miji ochii.

- Slujba ar putea deveni permanentă dacă Wyatt nu își revine.

- Am o bănuială că Wyatt va supraviețui. Are 9 vieți, precum o pisică.

Melanie ridică un ziar.

- Nu mi-ai spus niciodată detaliile picante despre legătura lui Emmett cu familia Wyatt. Cum de ai putut ascunde o asemenea bârfă de cea mai bună prietenă a ta? Sunt distrusă, **distrusă**, îți spun.

Lydia se uită spre **Cadence Tattler** și îngheță. Aproape tot spațiul era umplut de o fotografie mare, pătată, cu Tamara Wyatt și Emmett mergând împreună spre Cadence Memorial Hospital.

Ziarul titra cu litere de o șchioapă: **Noul șef al Breslei implicat într-un triumfi amoros?**

- Dă-mi să văd. Lydia smulse ziarul din mâinile Melaniei.

- Te rog, replică Melanie.

Lydia citi în fugă articolul, stomacul devenindu-i din ce în ce mai mic pe măsură ce citea.

Emmett London, proaspăt numit șef al Breslei Cadence, a fost logodit cu Tamara McIntyre (acum doamna Mercer Wyatt) pentru o Sfântă Căsătorie în Resonance City. Conform unor surse care au dorit să-și păstreze anonimatul, nunta a fost brusc anulată după ce viitoarea mireasă a fost prezentată șefului Breslei Cadence, Mercer Wyatt, la balul de logodnă.

Într-un interviu dintr-o revistă de luna trecută, doamna Wyatt a menționat că „i s-au înmuiaț picioarele” când l-a cunoscut pe dinamicul Wyatt și că în viitorul apropiat cei doi intenționau să transforme Căsătoria de Conveniență în Sfânta Căsătorie.

Un purtător de cuvânt al Breslei Resonance asigură acest reporter că logodna dintre London și Tamara Wyatt a luat sfârșit în mod prietenesc. Dar alte surse, vorbind neoficial, arată că London a fost furios în legătură cu această ruptură și că ajurat să se răzbune.

- Să se răzbune? citi din nou Lydia ultimul paragraf al articolului, pălind. Reporterul ăsta idiot sugerează că Emmett a i-a luat locul lui Mercer Wyatt din dorința de răzbunare.

- Da, așa este.

- Oh, Isuse. Lydia se așează cu putere pe scaunul de la birou. Este îngrozitor.

- Observi că ziarul evită să spună tranșant că London este cel care l-a împușcat pe Wyatt, spuse dur Melanie. Însă sugestia implicită a acestui fapt este evidentă.

- Imposibil de ratat. Răceala din stomacul Lydiei se transformă într-o senzație și mai neplăcută de goliciune. Totul s-ar putea transforma într-un dezastru.

- Lasă asta. Hai să ajungem la chestia cu adevărat interesantă. Este adevărat ceva din toate acestea? A fost vreodată încântătoarea doamnă Tamara Wyatt logodnica lui London?

Lydia își drese vocea.

- Păi, da.

Ochii lui Melanie se rotunjiră.

- Oh, Doamne.

- Dar logodna nu s-a încheiat pentru că Tamara a fost vrăjită de Mercer Wyatt. Lydia lovi cu dezgust pagina ziarului. Pentru Dumnezeu, este cu patruzeci de ani mai bătrân decât ea.

- Deși este încă în formă excelentă, am auzit, spuse înveselită Melanie. Cel puțin a fost până ieri. De ce au încheiat logodna?

- Emmett i-a spus exact înainte de petrecerea pentru logodnă că își atinsese scopul de reorganizare a Breslei Resonance și că intenționa să renunțe. Voia să fie consultant particular. Iar planul ăsta s-a dovedit a fi incompatibil cu intențiile Tamarei. Ea avea alte scopuri.

- Voia să fie prima doamnă a Breslei, hm?

- Sigur că voia. Astfel că bătrânul Mercer Wyatt a devenit în ochii ei cea mai bună alegere... după moartea primei sale soții, tocmai devenise un burlac eligibil. Lydia își întoarse mâna cu palma în sus. Tamara a pus capăt logodnei.

Melanie își ridică un genunchi gol și îl înconjură strâns cu mâinile. Mișcarea îi ridică fusta de dantelă periculos de mult pe șolduri.

- Ce crede Emmett despre faptul că a fost părăsit?

- Nu a fost deloc plăcut pentru el.

- În ziar scrie că urma să încheie o Sfântă Căsătorie. Ar fi fost un adevărat coșmar legal și financiar să rupă legătura cu ea, odată ce jurămintele ar fi fost depuse. Melanie scutură din cap. Mă întreb de ce nu au optat de la început pentru obișnuita Căsătorie de Conveniență.

Lydia se dădu pe spate în scaunul scârțâitor și se legănă repede dintr-o parte în alta.

- Emmett este un conservator de modă veche, unul din acei tipi care își stabilesc țelul și apoi fac tot posibilul pentru a-l atinge. Probabil că a acționat în virtutea aceluiași raționament și când s-a hotărât să se căsătorească cu Tamara.

- Păi, trebuie să recunoști, pare a fi soția perfectă pentru orice șef de Breaslă. Nu numai că este frumoasă, dar este și stilată și deșteaptă. La dracu, este o adevărată profesionistă. Uite cât de activă a fost în toate comitetele actelor de caritate și cluburilor sociale în ultimul an. De când Jarett Knox l-a învins pe Vincent Lee Vance, Bleasla nu a mai avut parte de așa o promovare până la ea.

- Știu. Lydia bătea tacticos cu degetele în biroul ei. Nu am nevoie să mi se reamintească lista lungă a calităților și realizărilor personale ale Tamarei Wyatt. Am cunoscut-o. Este impresionantă, dar cu siguranță, nu ar fi fost femeia potrivită pentru Emmett. Acum știe și el asta.

- Sigur că știe, spuse Melanie cu loialitate. Este evident că tu ești femeia potrivită pentru el.

Amândouă se gândiră o vreme la asta.

Melanie își drese vocea.

- Deci, unde era Emmett în dimineața aceea când Wyatt a fost împușcat în spate?

- Trupele lui Zane i-au cerut să îi ajute să îi supravegheze pe băieți într-o călătorie de campament. S-au întors pe la două dimineața. Până când Emmett i-a lăsat pe băieți la casele lor și a ajuns acasă s-a făcut trei. Wyatt abia fusese dus în sala de urgență.

- Ziarele spun că Wyatt a fost împușcat între orele două și trei, sublinie Melanie.

- Hmm.

- S-ar părea că Emmett ar putea avea ceva probleme în a-și asigura un alibi: timpul scurs între momentul în care l-a lăsat pe ultimul dintre băieți acasă și momentul în care a răspuns telefonului personalului de la spital rămâne neasigurat.

Lydia ridică un deget spre ea.

- Nici să nu te gândești la asta, Mel. În cel mai rău caz, vorbim de douăzeci de minute.

Melanie își strânse buzele, dar se abținu să spună că douăzeci de minute sunt suficiente pentru a ucide pe cineva.

Lydia suspină.

- Din fericire, inspectorul Martinez nu a părut să îl suspecteze nicidecum pe London. În fond, Wyatt însuși l-a delegat pe Emmett să-i preia temporar locul. Nu ar fi făcut asta dacă ar fi crezut că Emmett a încercat să îl omoare.

Melanie se legănă de vreo două ori înainte și înapoi pe birou.

- Dar, conform celor spuse în ziare, Wyatt a fost împușcat în spate și nu a apucat să îl vadă pe cel care a încercat să îl omoare. Mai mult, pariez că Martinez nu știa despre acest triunghi amoros când v-a interogată pe tine și pe Emmett. Imaginea ei cu privire la întreaga situație s-ar putea schimba când va afla că cei trei au un trecut comun.

Lydia se scufundă mai mult în scaun.

- Pe de altă parte, continuă Melanie cu un ton mai vesel, este o chestiune a Breslei și toată lumea știe că Breasla se păzește singură. Sări de pe birou. Ei bine, trebuie să fug. Am lucruri de făcut. Apropo, voiam să îți spun că șeful tău este foarte mulțumit.

- Și care ar fi motivul?

- A primit o ofertă de la un colecționar particular pentru Mudd Sarcophagus. Se pare că tipul l-a văzut săptămâna trecută în Tomb Wing și îl vrea foarte tare pentru a-și completa colecția. Este dispus să plătească mult mai mult decât face. Shrimp este încântat de această posibilitate, după cum îți imaginezi. Spune că poți folosi profitul pentru a găsi un sicriu mai interesant. Își dădu ochii peste cap. Ce idee, nu? Un sicriu *interesant*.

- Mulțumesc că m-ai pus la curent.

- Clientul face aranjamente pentru a-l ridica vineri la ora cinci. Shrimp vrea să supraveghezi împachetarea și să ai grijă să iasă întreg din incinta noastră, cu toate documentele în ordine.

- O să îmi pun un post-it. Lydia scoase calendarul de birou și răsfoi paginile până la ziua de vineri.

- Ah... ca să știi, astăzi o să fug ceva mai devreme. Am o întâlnire cu Jack diseară.

Jack Brodie, Lydia știa, era unul din mulții vânători de fantome cu care se întâlnea Melanie.

- Nu-mi spune, lasă-mă să ghicesc, spuse Lydia. Veți petrece amândoi seara undeva în Old Quarter.

Melanie își încruntă sprâncenele.

- Jack mi-a promis că îmi va chema una sau două fantome micuțe pe care să le ardem înainte să mergem la mine.

- Distracție plăcută, mormăi Lydia.

- Oh, sunt sigură că va fi. Știi ce se spune, sexul cu un vânător care tocmai a ars o fantomă nu se compară cu nicio altă senzație din lume. Adică este... absolut magnific. Melanie râse din cadrul ușii. Dar bănuiesc că deja știi asta, nu-i așa? În fond, te întâlnești cu cel mai bun vânător.

- Emmett va fi blocat cu treburi la birou mult timp de acum înainte. Lydia știa că pare insuportabil de mofturoasă. Dar nu se putea abține. Felul în care Melanie făcea abuz de aluziile sexuale și pofta ei nesățioasă pentru vânători fusese întotdeauna puțin tulburătoare. Simțea că se ia o culoare roz aprins. Nu are timp să prindă fantome pentru distracții și jocuri.

- Foarte rău. Melanie dispăru după colț.

Lydia rămase așezată multă vreme, uitându-se îmbufnată la fotografia de pe prima pagină a *Tattler*. Zvonurile despre scandalosul triunghi amoros din vârful Breslei urmau să devină și mai rele. Povestea era prea picantă pentru a fi lăsată să se stingă.

Dacă era cineva care își poate purta singur de grijă, acesta era Emmett, își spuse ea. Dar pentru moment era și el prea ocupat pentru a face asta.

Ceva îi spunea că următoarele zile și săptămâni urmau să fie foarte grele pentru toată lumea.

CAPITOLUL 9

EMMETT deschise dosarul pe care i-l înmână Perkins, asistentul administrativ al lui Wyatt.

- Aceasta este lista oamenilor care l-au sunat pe Wyatt cu o zi înainte de a fi împușcat?

- Aceasta este lista pe care am dat-o inspectorului Martinez când m-a interogat, spuse Perkins cu o precizie studiată. Includea toate apelurile de afaceri, atât recepționate cât și efectuate, făcute la acea dată din birou.

Emmett mai analiză încă o dată lista. Cu siguranță că și Perkins avea și el, asemenea tuturor, un prenume, dar acesta nu fusese de atâta vreme folosit de nimeni din birou, încât parcă nici nu existase vreodată. Era evident că această obiectivare a lui Perkins era o soluție proprie de detașare.

Era un bărbat mic, fercheș, care arăta mai degrabă a majordom decât a asistent executiv. Un cerc de păr gri, tuns scurt, îi înconjură scăfârliă cheală, lucitoare. Se uita spre Emmett prin lentilele ochelarilor cu ramă de aur.

- Să înțeleg din nuanța insinuantă a răspunsului tău că au fost și telefoane de o natură mai personală care nu au fost incluse în această listă? întrebă calm Emmett.

Perkins își dresе vocea.

- A fost un singur apel... pe care nu crezut de cuviință să-l adaug.

Emmett ridică o sprânceană.

- Ai luat această decizie de unul singur?

Perkins se înălță cât îi permitea statura.

- Lucrez la domnul Wyatt de douăzeci și trei de ani. Cred că îl cunosc suficient de bine pentru a spune că nu ar fi dorit să le dau polițiștilor numele persoanei care a sunat.

- Pentru că?

- Pentru că telefonul a fost de la un vechi prieten care, sunt sigur, nu a avut nicio legătură cu tragicele evenimente.

Emmett își frecă vârful nasului.

- Îmi trebuie numele lui, Perkins.

- Da, domnule, înțeleg, domnule. Numele persoanei care a sunat este Sandra Thornton.

Emmett se încruntă.

- Și-a spus numele când a sunat?

- Nu, domnule, dar i-am recunoscut de îndată vocea.

- Sună des?

- Nu a sunat deloc în ultimii ani, dar domnișoara Thornton și domnul Wyatt au avut acum câțiva ani o legătură apropiată... extrem de personală. În intervalul de câteva luni pe care le-au petrecut împreună, ea a sunat de mai multe ori pe numărul privat al domnului Wyatt.

Una dintre fostele amante ale lui Wyatt, își spuse Emmett. Minunat. Să mai zică cineva că în viață nu există complicații, închise dosarul își așeză mâinile deasupra lui.

- Hai să vedem dacă am înțeles corect, Perkins. Una dintre fostele iubite ale lui Mercer Wyatt, care nu a mai dat niciun semn de viață timp de doi ani, se întâmplă pur și simplu să sune cu o zi înainte ca Wyatt să fie împușcat și tu te-ai gândit că nu este cazul să menționezi nimic despre acest lucru poliției?

Perkins se uită la Emmett cu un aer de superioritate.

- Îmi cer iertare, domnule, dar această problemă a Breslei este una dintre cele mai personale.

Emmett încercă să nu scrâșnească din dinți. Își reaminti că era vorba de Breasla Cadence, nu noua, reorganizata Breaslă Resonance. În ciuda intențiilor mărturisite de Wyatt cu privire la modernizarea organizației, în acest oraș încă se mai făceau o mulțime de lucruri în stilul vechi și demodat. Conform unei tradiții îndelungate, problemele Breslei erau gestionate după un precept de nezdruncinat: **Problemele Breslei rămân în seama Breslei.**

- Care este povestea cu Sandra Thornton? întrebă Emmett, stăpânindu-și iritarea. Crezi că încă mai simte ceva pentru Wyatt? Era supărată pentru că el a terminat relația?

Perkins clipi de câteva ori cu neascunsă surpriză.

- Din câte știu eu, domnișoara Thornton este cea care a pus capăt relației, domnule, nu domnul Wyatt.

- A terminat-o pentru că Wyatt se vedea și cu alte femei în afară de ea?

- Nu știu de ce a terminat aranjamentul, domnule. Perkins își dresе vocea. Domnul Wyatt nu mi-a încredințat această informație.

Emmett își dorea să nu fi folosit cuvântul *aranjament*.

- Wyatt a spus ceva după ce a sunat Thornton? Cum a reacționat? A fost deranjat?

- Poate puțin preocupat, domnule, dar asta a fost tot. Perkins ezită. Cu toate acestea, m-a rugat să nu menționez nimic legat de telefon doamnei Wyatt.

- De ce?

- Domnul Wyatt ține profund la doamna Wyatt. Cred că se teme să nu fie rănită sau supărată dacă afla că fusese căutat de o veche iubită.

Tamara nu ar fi fost încântată, era adevărat.

Emmett își analizează variantele și soluțiile. I-ar putea da informația inspectorului Martinez, dar, având în vedere resursele masive și puterea pe care le avea la îndemână prin Breaslă, probabil că o va găsi pe Sandra Thornton mult mai repede decât poliția.

Ultimele cuvinte coerente ale lui Wyatt înainte să se scufunde în inconștient îi răsunau în urechi: ***Nu a fost nimic legat de politică, a fost personal.***

- Găsește-l pe Verwood, spuse Emmett. Spune-i că vreau să îl văd urgent.

Lloyd Verwood se ocupa de securitatea Breslei în Cadence. Singurul lucru pe care Emmett îl știa despre el era că Wyatt îl numise în această poziție. Și asta era suficient. Verwood nu ar fi primit slujba dacă nu ar fi fost bun.

- Da, domnule, spuse Perkins. Să...

Se opri când ușa se deschise fără niciun avertisment. Tamara Wyatt intră în birou. O singură privire îi fu lui Emmett suficientă pentru a ști că ea era puternic afectată. Stresul care o apăsa își spunea cuvântul.

- Perkins. Ea îi făcu un semn de salut bărbatului scund. Mă întrebam unde ești.

- Doamnă Wyatt. Perkins își plecă fruntea cu respect și apoi se uită spre Emmett pentru instrucțiuni.

- Atât pentru moment, Perkins, spuse Emmett. Să mă anunți când ajunge aici Verwood.

- Da, domnule. Perkins plecă, închizând discret ușa în urma lui.

Tamara se duse direct la fereastră și se uită afară, spre Orașul Mort și munții de dedesubt. În ciuda tensiunilor cărora fusese supusă după telefonul care a chemat-o la spital, era la fel de aranjată și șlefuită ca întotdeauna. Părul ei negru era frumos strâns într-un coc elegant care atrăgea atenția asupra oaselor extraordinare ale remarcabilei sale fețe. Purta ambră în urechi.

Tamara era o vânătoare de fantome, una puternică, deși nu muncise niciodată foarte mult în subteran. Interesele ei se aflau în altă parte. Tamara prefera holurile politicii Breslei catacumbelor extraterestre.

Era o femeie frumoasă, dăruită cu acea aură subtilă pe care oamenii o denumesc fascinație. Vechiul sens al cuvântului implica vrăjitorie și magie și, privind în urmă, își dădea seama că probabil fusese sub un fel de vrajă când o ceruse în căsătorie. Sau poate că nu îi dăduse prea multă atenție, își spuse el. Oricum ar fi fost, era greu de explicat de ce nu observase setea accentuată, copleșitoare pentru putere care ghida fiecare mișcare a Tamarei.

Ziarele de scandal prezentaseră totul eronat în dimineața aceasta. Logodna lor nu se terminase pentru că ea fusese fermecată de Mercer Wyatt. Tamara nu ar fi permis să fie distrasă de la scopul ei de nimic atât de pământean și lipsit de importanță precum o criză pasională.

Adevărul era că Mercer și Tamara erau, în multe feluri, perechea potrivită, își spuse el. În ciuda faptului că Wyatt era aproape cu patru decenii mai în vârstă decât ea, aveau multe lucruri în comun. Amândoi aveau aptitudini pentru a manipula politicile Breslei și amândoi erau obsesiv de loiali organizației.

Dar în ultima lună, Mercer îl informase pe Emmett că intenționa să se retragă, ca să aibă mai multă vreme pentru a se bucura de viață și de minunata lui mireasă. Emmett era destul de sigur că aceste vești au venit ca un șoc pentru Tamara.

- Bănuiesc că ai văzut titlurile ziarelor din dimineața aceasta, spuse scurt Tamara.

- A fost greu să le evit.

- Nu putea ieși mai rău. Și dacă presa află ceva legat de faptul că tu ai fi fiul ilegitim al lui Mercer?

- Certificatul meu de naștere declară că sunt fiul lui John London. În ceea ce mă privește, așa vor sta lucrurile.

- Ce harababură nesuferită. Tamara se întoarse de la fereastră și începu să se plimbe prin cameră. Ai ceva noutăți de la poliție?

- Nu. Presupun că urmează propriile indicii. Se lăsă pe spate în scaunul de piele. Intenționez să inițiez o investigație proprie, folosindu-mă de resursele Breslei.

Ea dădu din cap într-un fel distrat.

- Tocmai m-am întors de la spital. Acum cele două fiice ale lui Mercer sunt acolo. Au sosit acum două ore. Bărbia i se încordă. Nu țin extraordinar de mult la mine, știi. Mă tolerau pentru că nu aveau alternativă, dar, în ceea ce le privește, m-am căsătorit cu tatăl lor din motive mercantile.

- Păi, uită-te la partea bună. Probabil vor dori să stea la un hotel cât rămân în oraș. Nu va trebui să le primești în casa ta.

- Nu este tocmai amuzant, Emmett. Se opri în colțul îndepărtat al camerei. Sunt două probleme care trebuie să fie rezolvate imediat. Mai întâi, îți dai seama că numirea ta temporară trebuie să fie ratificată cât mai repede posibil de majoritatea Consiliului Breslei?

- Am programat o întâlnire cu Consiliul pentru joi. Nu se poate mai repede de atât pentru că trei membri ai Consiliului sunt plecați din oraș.

Ea se încruntă.

- S-ar putea ca această confirmare a ta ca șef executiv al organizației să nu fie foarte sigură, chiar dacă toată lumea știe că Mercer te-a numit pe tine pentru a prelua totul în absența lui.

- Cred că, în aceste circumstanțe, nu vor fi probleme în a obține unanimitatea necesară.

- Poate nu, dar există întotdeauna posibilitatea apariției peste noapte a unui nou candidat dintre membrii Consiliului, îl avertiză ea.

- Nu cred că este posibil, nu-i așa?

- Mi-ar plăcea să spun că nu se va pune problema. În fond, ai fost numit numai *temporar*. Ochii ei se îngustară. Doar nu te vei ocupa de Breaslă pentru totdeauna, nu-i așa?

- Nu, o aprobă el prietenos. Wyatt poate să își recapete biroul cât de repede dorește. Care-i problema de fapt, Tamara?

- Foster Dorning s-ar putea să fie problema.

Emmett făcu ochii mari.

- Ce te face să crezi asta?

- A fost ales de Consiliu cu câteva luni în urmă. A urcat în ierarhie destul de repede. Mercer crede că Dorning și-a pavat drumul spre *Rai* cu mită și favoruri.

- Pare a fi obișnuita politică a Breslei.

Ea se uită la el din cealaltă parte a camerei.

- Cred că până și biroul acesta are urechi. Ar putea încerca să se folosească de împrejurarea de față.

- Emițând o provocare formală?

- Dacă Dorning va câștiga provocarea și pretinde locul înainte ca Mercer să iasă din spital, s-ar putea să fie imposibil să mai fie înlăturat. Știi cât de întunecate sunt legea și tradiția Breslei, când vine vorba de lucruri de acest fel.

- Lasă-mă pe mine să îmi fac griji despre Dorning.

- Emmett, știu că ești un para-rezonator foarte puternic. Te-am văzut lucrând. Dar se spune că și Dorning este foarte puternic. Mai mult, nu am încredere în el. Dacă se va ajunge la o provocare formală ...

- Ți-am spus, mă voi ocupa eu de Dorning. Care este cealaltă problemă?

Frustrată și supărată, ea deschise gura să îl contrazică. Dar orice văzu în ochii lui o convinse că ar fi inutil să mai continue cu aceeași problemă. În sfârșit, schimbă forțată subiectul.

- Balul Restaurării este cealaltă problemă, spuse ea înțepat. Va avea loc joi seara. Intenționăm să mă duc împreună cu Mercer.

- Nu-ți face griji, spuse el. Cred că, având în vedere circumstanțele, toată lumea va înțelege dacă îți vei transmite regretele.

- Nu este atât de simplu, la naiba. Își relua mersul fără odihnă. Știi cât este de important în Resonance City balul anual. Toată lumea bună va fi acolo. Breasla Cadence *trebuie* să fie reprezentată.

- Glumești când spui că vrei să apari la bal, chiar și în condițiile în care Mercer este la terapie intensivă. Dacă tu crezi că scandalul din ziarele din această dimineață a fost exagerat, imaginează-ți cum vor suna titlurile dacă vei fi surprinsă dănțuind la bal, în timp ce prea iubitul tău soț se zbate între viață și moarte în spital.

- Este evident că eu nu pot să merg. Îi aruncă o privire apăsătoare. În schimb, va trebui să te duci tu.

- Uită asta. Se aplecă în față și luă ceva de scris. Am lucruri mai importante de făcut decât să îmi pun un smoching joi seara.

Ea veni să stea chiar în fața biroului.

- Ascultă-mă, Emmett, nu numai că va trebui să te duci, dar trebuie să ai și o parteneră.

Convingerea absolută din vocea și de pe fața ei îl făcu să se oprească. Tamara ar putea fi egoistă, chiar și nemiloasă, dar nu făcea nimic fără motiv.

- Îți faci griji pentru imaginea Breslei, presupun? întrebă el ușor.

- Da. Mercer și cu mine am muncit foarte mult anul trecut pentru a reuși ca Breasla să fie ideal reprezentată aici, în Cadence. Știi și tu cât este de greu să schimbi felul în care publicul vede organizația. Ție ți-a luat șase ani să faci asta în Resonance.

- Nu trebuie să îmi amintești.
- Știi politica acestui oraș, Emmett. Ai încredere în mine în privința aceasta. Este esențial ca Breasla să fie reprezentată la balul din acest an.

- Voi trimite pe cineva din Consiliu.

- Nu. Își flutură mâna deasupra biroului. Nu este suficient, nu cu toate bârfele acestea ridicole despre un triunghi amoros în vârful Breslei. Trebuie să oprim prostiile acestea sau cel puțin să încercăm să le domolim. Cel mai bun mod este ca tu și prietena ta, domnișoara Smith, să vă faceți apariția la bal pozând într-un cuplu desăvârșit.

El medită o vreme asupra acestui argument. Avea dreptate, își spuse.

- În regulă, spuse el într-un târziu.

Tamara se detensionă obosită.

- Mulțumesc. Își luă mâna de pe birou și se îndreptă spre ușă.

- Lydia și cu mine vom fi acolo, spuse Emmett, dar nu pot să garantez că Lydia va putea să intre în joc.

- Atâta vreme cât toată lumea înțelege că vă culcați împreună, ar trebui să funcționeze. Mă întorc la spital. Presa supraveghează douăzeci și patru din douăzeci și patru de ore și este vital ca reporterii să mă vadă să rămân alături de Mercer.

- Sigur, este bine pentru imagine, spuse el neutru.

- Exact.

Ea ieși pe ușă și o închise ferm în urma ei.

El plimbă de două ori vârful creionului pe suprafața biroului. Apoi luă telefonul și formă numărul de telefon de la birou al Lydiei.

Ea răspunde după primul apel, părând tensionată.

- Shrimpton's House of Ancient Horrors, biroul custodelui.

- Am nevoie de o parteneră pentru Balul Restaurării, spuse el fără nicio introducere. Tamara spune că trebuie să fim acolo. O chestie legată de imaginea Breslei.

La celălalt capăt al firului se lăsă tăcerea.

- La dracu, spuse ea într-un târziu. Nu am nimic de îmbrăcat.

- Du-te la cumpărături mâine. Ia tot ce ai nevoie și spune magazinelor să treacă totul în contul meu. Dacă îți fac greutăți, să mă sune la birou.

- Poate reușesc să închiriez o rochie. Știu că sunt magazine care închiriază rochii pentru ocazii speciale.

Fără să știe de ce, acest lucru îl irită.

- Nu o să porți o rochie închiriată la Balul Restaurării.

- De ce nu? Întrebă ea cu stăruință. Este cel mai logic lucru. Va costa o avere să cumpăr o rochie de colecție și toate accesoriile necesare. Că doar nu o să o mai port niciodată în viața asta.

- Uită. Cumpără nenorocita aia de rochie și orice ai nevoie ca să o porți.

- Pari supărat. Ești supărat?

- Nu sunt supărat, spuse el printre dinții strânși. Dar sunt mult prea ocupat ca să pierd vremea contrazicându-mă pe această temă.

- Bine, bine, înțeleg ce vrei să spui. Acum vocea ei era liniștitoare. Cred că ar fi oarecum de prost gust să apar într-o rochie închiriată.

- Da, ar fi. Foarte prost.

- Vreau să spun că toată lumea știe că hainele sunt o parte importantă pe scena Balului Restaurării. Este întotdeauna televizat. Toată lumea îl va privi de acasă. Presa va filma toți invitații, în timp ce străbat Holul pe covorul roșu și vor fi fotografiți în ziarul de a doua zi. Înțeleg de ce ar da rău dacă s-ar auzi că partenera pentru această seară a noului șef al Breslei a purtat o rochie închiriată, foarte ieftină.

- Mă bucur că am lămurit acest aspect, mormăi el.

- Poate găesc ceva drăguț la solduri.

El strânse pumnul în jurul creionului.

- Dacă este la solduri, înseamnă că nu a fost suficient de bună pentru a fi cumpărată la preț întreg, nu-i așa?

- Este un mod de a privi lucrurile. Dar sunt sigură că pot găsi ceva care să meargă.

- La dracu, Lydia...

- Nu vreau să fii șocat de cât costă o rochie foarte scumpă, spuse ea rapid.

- Pot să mi-o permit.

- Știu, dar este vorba de principiu, în sine.

- Principiu în sine? Ce dracu vrea să însemne asta? Vorbim despre o rochie. Aș vrea să știu ce fel de principiu în sine implică aici.

- Doar eu și cu tine nu suntem căsătoriți, spuse ea foarte rece. Așa cum ai subliniat tu, suntem implicați într-un **aranjament**. Nu mă simt în largul meu să te las să îmi cumperi lucruri atât de scumpe. Nu înțelegi? Femeile care acceptă daruri costisitoare de la bărbați au... un singur nume.

El înțepeni, conștient că ceva din interiorul lui înghețase. Un aranjament. Ei bine, nu era tocmai în poziția de a nega acest lucru. Ceea ce aveau era exact un aranjament.

- Dacă te face să te simți mai bine, spuse el, străduindu-se să își păstreze vocea calmă, o să pun rochia pe cheltuieli de afaceri și să las Breasla să mi-o plătească.

- Nu fi ridicol. Nu poți trece o rochie elegantă pentru bal drept o cheltuială legitimă de serviciu.

- Sigur că pot, spuse el cu îndârjire. Aici eu sunt șeful, îți amintești?

Se facu o pauză.

- Ești supărat, spuse ea.

- Lydia, nu mai am timp și nici răbdare. Cumpără nenorocita aia de rochie. Privește astfel, îmi vei face o favoare. Îți faci masă tâmpile. Apropo, va trebui să anulez cina târzie din seara aceasta. Îmi pare rău, dar am o bănuială că voi fi aici cel puțin până la opt sau nouă. O să mă întorc la mine,

- Și cum rămâne cu cina? Mănânci la birou?

Nu se gândise la aceasta nicio clipă.

- Da, probabil.

- Am o idee mai bună, spuse ea ferm. Vino la mine în apartament când termini ce ai de terminat, Fuzz și cu mine îți vom păstra mâncare.

- Nu trebuie să faci asta.

- Nu ne deranjează.

- Mulțumesc, spuse el. Partea aceea din el care înghețase se topea.

Când așeză în furcă receptorul, câteva minute mai târziu, se simțea ca și cum ar fi băut două pahare cu ceai energizant puternic. Perspectiva de a se duce în seara asta acasă la Lydia îi va da putere pentru tot restul după amiezii.

CAPITOLUL 10

ÎN ACEA seară, la zece minute după nouă, îl auzi deschizând ușa cu cheia pe care i-o dăduse cu două săptămâni înainte. De fiecare dată când intra în felul acesta în apartamentul ei, avea o senzație de gol în stomac, urmată de un fior de panică. Nu mai dăduse niciodată cheia apartamentului ei unui alt bărbat.

- A venit, Fuzz. Își lăasă la o parte agenda. Du-te să îl saluți. Eu torn vinul. Va avea nevoie să bea ceva.

Fuzz se rostogoli din poala ei și se îndreptă cu nerăbdare spre ușă. Lydia se grăbi spre bucătărie, scoase din frigider oala albă și turnă o cantitate considerabilă într-un pahar imens.

Ducând paharul mare într-o mână, îl urmă de Fuzz în hol. Emmett își aruncase servieta pe podea și își agățase haina în dulap. Când o văzu, se opri din desfăcutul nasturilor cămășii negre și îi aruncă un zâmbet crispat.

- Te-am avertizat că este posibil să ajung târziu, spuse el.

- Nu este nicio problemă. Îi dădu vinul și se ridică pe vârfuri ca să îl sărute. Salata este gata, iar ravioli vor fi pregătiți în cinci minute.

- Sună minunat. O sărută la rândul lui și apoi luă o înghițitură serioasă de vin. Când lăasă paharul jos părea amuzat. Cred că sunt într-o stare destul de proastă în seara asta. Acum până și chestia asta are gust bun.

- Poate că în sfârșit ți-ai rafinat gusturile. Se întoarse și merse spre bucătărie. Cum a fost astăzi? Adică în afară de faptul că ai aflat că trebuie să îți faci apariția la Balul Restaurării? Ai aflat ceva nou despre starea lui Wyatt?

- Este încă la terapie intensivă, dar rezistă, după cum spune Tamara. Spune că l-au îndopat atât de tare cu medicamente și calmante, încât doarme mai tot timpul. Când este treaz, este amețit și incoerent. Spitalul a restrâns numărul vizitatorilor la membrii familiei.

Ceea ce nu îl includea și pe el, își spuse Lydia. Oficial, el nu avea nicio legătură cu Mercer Wyatt. Se întreba dacă Emmett era deranjat că nu putea emite nicio pretenție de a-și vedea tatăl într-un moment de criză.

El o urmă în bucătărie și se sprijini de tocul ușii. Fuzz alergă mâncând pământul pe barul de lângă el și părea să sperie că își va face apariția și borcanul cu covrigei.

- Cred că ai văzut titlurile ziarelor de scandal din această dimineață, spuse el.

- Sigur că da. Ea încercă să își mențină vocea liniștită, în timp ce potrivea focul de sub oala cu apă. Toate chestiile alea despre existența unui triunghi amoros în cele mai înalte cercuri ale Breslei Cadence au constituit cu siguranță o lectură senzațională pentru mulți.

- Sunt pur și simplu niște tâmpenii. Știi asta.

Ea se concentrează să deschidă punga cu ravioli.

- Știu, dar o mulțime de oameni vor fi tentați să creadă ce este mai rău. Ziarele insinuează că ai avut un motiv pentru a încerca să îl omori pe Wyatt. Se sugerează că ai venit aici ca să te răzbuni pe el pentru că ți-a răpit-o pe Tamara.

- La un moment dat se va afla totul.

- Îhî. Aruncă ravioli congelați în apa clocotită.

- Chiar ești îngrijorată, nu? Făcu un pas înainte, îi prinse bărbia între degetul mare și arătător și își frecă gura de a ei. Ochii lui se împlânziră. Să nu îți mai faci griji despre ziare, iubito. Nu pot să ne facă niciun rău real.

- Mă tem că opinia publică te va pune la zid, spuse ea, încercând să-l convingă de pericolul iminent. Dacă te fac să pari vinovat, poliția ar putea începe să suspecteze că aceste bârfe ar putea avea un fundament real. Ultimul lucru de care ai nevoie este ca o investigație a poliției.

- Apreciez îngrijorarea ta, draga mea. Îi sărută fruntea. Dar nu este prima oară când trebuie să îmi fac griji de acest gen. Nu uita, timp de șase ani am fost șeful Breslei Resonance. Știu cum să mă descurc cu presa.

- Ce vorbe pline de înțelepciune.

După cină Emmett petrecu o oră deasupra hârtiilor, lucrând și pe urmă se prăbuși pe pat mormăind numai un „noapte bună”. Părea să fi adormit când ea ieși din baie.

Se urcă lângă el cu grijă, ca să nu îl trezească. Nu era ușor, pentru că el ocupa o parte mare a patului.

Fuzz clipi din ochișorii lui albaștri de copil de la picioarele patului, căscă, se ghemui într-o bilă de puf și adormi.

Ea zăcu trează multă vreme, cercetând umbrele de pe tavan. Se gândea la telefonul anonim pe care îl dăduse în după-amiaza aceea unuia dintre reporterii care lucrau la *Cadence Tattler* și se întrebă cum vor arăta titlurile ziarelor de mâine.

A trecut multă vreme înainte să poată adormi.

CAPITOLUL 11

INTRAREA în Shrimpton's House of Ancient Horrors era flancată de două cutii pentru distribuirea ziarelor. Cea din dreapta aparținea ziarului *Cadence Star*. Pentru început, Lydia luă un exemplar din acestea. Titlurile erau în mod lăudabil destul de rezervate, așa cum se cuvenea unui ziar familist. *Noul șef al Breslei preia comanda.*

Lydia răsuflă ușurată, se îndreptă cu prudență de cutia din stânga și aruncă o privire înăuntru. Mai rămăseseră numai câteva exemplare din ediția de astăzi a ziarului *Tattler*. Își dădu seama că titlul cu litere de-o șchioapă de pe prima pagină asigurase epuizarea tirajului.

NOUL ȘEF AL BRESLEI ARE O AMANTĂ MISTERIOASĂ

Următorul titlu, ceva mai mic, spunea: *O va aduce London la Balul Restaurării sau o va păstra ascunsă în cuibușorul lor secret?* Fotografia care însoțea articolul îl arăta pe Emmett ieșind din Slider-ul lui, în fața clădirii de birouri a Breslei.

Fără tragere de inimă, introduse câteva fise în fantă și luă unul din exemplarele rămase. Un Coaster orbitor de culoarea ambrei apăru de după colț cu un sprint zgomotos tocmai când ea începea să meargă spre intrarea muzeului. Capota și aripile vehiculului erau decorate cu flăcări de culoare verde, ca a luminii fantomatice.

Ușa Coaster-ului alunecă și se deschise și din interior apăru Melanie. Se aplecă să arunce o sărutare de adio bărbatului de la volan. Această poziție îi facu fusta ei roșie, scurtă și strâmtă să se ridice atât de sus la spate, încât i se văzu marginea dantelată a chiloțelilor ei negri.

- Mulțumesc pentru o seară minunată, Jack. O zări pe Lydia și îi facu semn cu mâna. Hei, bună dimineța, Amantă Misterioasă.

- Hei, ea este? Cealaltă ușă a Coaster-ului se deschise. Jack ieși și zâmbi peste plafonul scund al Coaster-ului. Lumina soarelui se reflectă pe un cristal mic, încastrat în incisivul din stânga. Fă prezentările, Mel.

- Sigur. Melanie zvârli o mână prin aer, ca un magician. Lydia Smith, el este Jack Brodie. Jack, ea este celebra Amanta Misterioasă, și mă bucur să îți spun că *va fi* la Balul Restaurării. Știu asta cu siguranță, pentru că mi-a cerut să o ajut să își aleagă rochia. Chiar în după amiaza asta vom merge la cumpărături.

Jack facu un semn din cap.

- Este o onoare să vă cunosc, doamnă. Când am văzut ziarele din dimineța asta, Mel mi-a spus că te cunoaște, mai mult de atât, chiar lucrați în același birou. Nu știam dacă mă păcălește sau nu.

Jack părea un bărbat destul de plăcut, își spuse Lydia, și cu siguranță arăta foarte bine. Arăta ca un vânător de fantome tipic - îmbrăcat țințos în haine din pânză grosolană de culoare kaki și piele. Purta la curea o bucată de ambră suficient de mare pentru a semăna cu o podoabă pentru capota Coaster-ului. O mulțime de vânători de fantome păreau să creadă că oamenii încearcă să echilibreze mărimea ambrei purtate cu mărimea unei alte părți a anatomiei lor.

- Mulțumesc, răspunse Lydia. O plăcere, cu siguranță.

- Stai să le spun băieților din Breaslă că am cunoscut-o pe însăși... hm... prietena șefului. Cu toții sunt foarte curioși în privința ta, știi. Am auzit ce a făcut cât timp a fost responsabil de Breasla Resonance. Mulți dintre ei sunt un pic cam îngrijorați, ca să îți spun adevărul.

Lydia strânse cu putere ziarul *Tattler*.

- De ce Dumnezeu și-ar face griji în ceea ce îl privește pe Emmett?

- Păi se spune că nu este ceea ce se poate numi un susținător înfocat al tradițiilor Breslei. Jack se uită într-o parte și alta a drumului, se aplecă peste plafonul mașinii și își coborî vocea. Au auzit c-a transformat Breasla Resonance într-un soi de corporație de afaceri.

- Isuse, șopti Lydia. Ce idee.

- Mda, ciudat, nu? Sigur, acum London este aici, nu în Resonance, și lucrurile sunt un pic altfel în Cadence. Noi încă mai avem în acest oraș legea Breslei și tradițiile ei.

Lydia îi arătă un zâmbet slab.

- Este bine de știut că vechile metode nu au fost uitate de Breasla Cadence.

- Nu, doamnă, asta cu siguranță. Jack verifică din nou trotuarul pentru a fi sigur că nimeni altcineva nu trăgea cu urechea și își coborî și mai tare vocea. Vorbind de tradiții, am auzit un zvon despre faptul că domnul London ar putea să înfrunte o adevărată provocare a Consiliului la întâlnirea pentru confirmare, de marți după amiaza.

Ea nici nu avea idee ce înseamnă o provocare a Consiliului, își spuse Lydia, dar nu spuse nimic despre asta.

- Provocare a Consiliului? repetă ea cu grijă.

- Da. Ochii lui Jack sclipiră în așteptare. Eu unul nu am văzut niciodată una. Nu a mai fost așa ceva de când Mercer Wyatt a preluat conducerea, cu treizeci de ani în urmă. Ar trebui să fie interesant.

Sunete de alarmă se auziră răsunând cu putere.

- Ce înseamnă provocarea Consiliului, Jack? întrebă Lydia.

- Este o tradiție străveche care datează din vremurile fondării Breslelor. Orice membra al Consiliului Breslelor poate invoca o provocare unui șef. Dacă cel care inițiază provocarea câștigă, Consiliul trebuie să aleagă un alt conducător. De obicei, cel care îl dă jos pe șef este cel care îi ia locul.

Lydia se încruntă.

- Să înțeleg că treaba asta cu provocarea nu este un chestionar cu mai multe variante?

- Nu, doamnă. Jack chicoti și mai aruncă o privire rapidă, cercetătoare împrejurimilor. Vocea i se transformă într-o simplă șoptă. Este un veritabil duel între vânători.

Lydia îngheță.

- Duelurile între vânători sunt interzise.

- Desigur. Dar mici dueluri au loc mai mereu. Știți cum este. Doi tipi care beau prea mult Green Ruin și hotărăsc să meargă pe o alee întunecată și să vadă cine poate prinde cea mai mare fantomă. Nimeni nu dă atenție acestor lucruri, în afară de cazul în care cineva este prăjit foarte rău și ajunge la urgențe. Atunci are loc o investigație și sunt aplicate niște sancțiuni, asta este tot.

- Atât de tipic, declară Lydia.

Jack fie nu o auzi, fie nu reuși să capteze sarcasmul celor spuse de ea.

- În acest caz, duelul vânătorilor este complet diferit, spuse el. Nu este ca orice înfruntare obișnuită între vânători.

- În ce fel?

- Păi, în primul rând pentru că se desfășoară într-un loc secret, undeva în subteran. La dracu, a trecut atât de mult de când s-au folosit vechile locuri pentru dueluri, încât mă întreb dacă vreunul dintre membrii Consiliului își mai amintește unde se află.

- Înțeleg.

- Un alt lucru care face provocarea Consiliului puțin diferită de petrecerile incendiare obișnuite pentru o seară de sâmbătă este că vorbim de confruntarea a doi dintre cei mai puternici oameni ai Breslei. Nimeni nu poate urca atât de sus în ierarhia organizației dacă nu poate topi ambră.

Lydia schimbă o privire rapidă cu Melanie, care începea să pară intrigată.

A topi ambra era o expresie. Foarte puțini vânători aveau puterea de a face cu adevărat așa ceva. Substanța nu se topea pur și simplu când era străbătută de o cantitate mare de energie psi, dar un vânător de fantome foarte puternic putea avea atâta para-energie încât ambra rezonantă pe care o controlează să își pierdă din concentrație. Când se întâmpla așa ceva, se spunea că a topit ambră. Faptul că puteau nimici o bucată de ambră care fusese în mod extraordinar și costisitor acordat de un para-rezonator antrenat îndeosebi în energie nu era o problemă pentru alte tipuri de para-rezonatori.

Cei mai mulți oameni, până și para-rezonatorii puternici de energie efemeră, foloseau energia psi în moduri subtile, variate. Dar când era vorba despre vânătorii de fantome, era numai putere brută.

Din întâmplare știa că Emmett este unul din puținii vânători care putea topi ambră. Se presupunea că toți ceilalți membri ai Consiliului Breslei Cadence aveau aceeași trăsătură. Un duel susținut în subteran, unde fiecare participant la luptă putea chema fantome uriașe, extrem de periculoase, se putea dovedi a fi mortal pentru cel care pierdea. În cel mai bun caz, ar fi norocos să supraviețuiască și, dacă ar reuși să scape, fără îndoială că ar fi atât de distrus din punct de vedere psihic, încât ar fi candidatul perfect pentru un azil para-psihic drăguț și liniștit pentru restul vieții sale.

Lydia deveni brusc conștientă că i se uscaser gura. Se uita spre Jack, cu ochii larg deschiși.

- Ai spus că nu a mai fost o provocare a Consiliului de când Wyatt a preluat conducerea Breslei. Vrei să spui că în tot timpul în care el a condus totul nu a îndrăznit nimeni să îl provoace? Mi se pare destul de greu de crezut.

Melanie își ridică sprâncenele.

- Are dreptate. Este Mercer Wyatt atât de puternic încât nimeni nu a îndrăznit să îl provoace?

- Wyatt este puternic, spuse cu ușurință Jack. Dar doi dintre ceilalți membri ai Consiliului, cum ar fi tipul cel nou, Foster Dorning, probabil că sunt la fel de puternici, sau chiar mai puternici decât el.

- Și atunci de ce nimeni nu l-a provocat niciodată pe Wyatt? Întrebă Lydia.

- Pentru că este deștept, aceasta este cauza. Jack făcu cu ochiul. Mult prea deștept ca să se expună unei provocări.

Lydia se uită fix.

- Aștept să răsune ambra, Jack. Haide, spune-ne cum a reușit Wyatt să evite provocarea timp de trei decenii.

Bucata de cristal implantată în dintele lui Jack licări când îi aruncă un zâmbet atotcunoscător.

- Pentru că, exceptând anul ulterior morții soției sale, când a fost protejat pentru că era în mod oficial în doliu, Wyatt a fost foarte precaut în a-și asigura situația matrimonială.

Lydia se uită la el cu gura căscată. Observă că Melanie avea pe față aceeași privire pierdută.

Lydia a fost cea care și-a revenit prima.

- Ce are a face căsătoria cu toate acestea?

Jack ridică din umeri.

- Există un motiv al naibii de bun pentru care șefii Breslelor sunt angajați fie într-o Căsătorie de Conveniență, fie Sfânta Căsătorie.

Melanie își înclină capul întrebător.

- Și motivul acesta ar fi că ... ?

- O chestie mărunță numită **dreptul soțiilor Breslelor**. Trăsăturile frumoase ale lui Jack se încrețiră în ceva ce putea trece drept intenție meditativă. Tehnic, bănuiesc că ar fi drepturile miresei Breslei. Dar adevărul este că întotdeauna au fost mai mulți vânători de fantome bărbați decât femei, așa că nu prea văd rostul acestei probleme. Oricum, nu a fost niciodată vreun caz de femeie-șef de Breslă în niciun oraș.

- Nu am auzit niciodată despre aceste așa-zise drepturi ale soțiilor Breslei, spuse răspicat Lydia. Explică-mi.

- Tradiții vechi, spuse Jack. Datează din vremurile în care Consiliile Breslelor erau constant îngrijorate de faptul că organizațiile vor fi sfâșiate de lupte și rivalități. Voiau să fie sigure că vor fi cât mai puține provocări, mai ales în păturile înalte, pentru că aveau nevoie disperată de vânători bine antrenați și cu experiență în Era Discordiei. Nu-și puteau permite să își piardă para-rezonatorii cei mai buni în dueluri.

Lydia schimbă o privire rapidă cu Melanie și se întoarse din nou spre Jack.

- Cum funcționează drepturile soțiilor Breslei?

- La dracu, nu sunt expert în legea Breslei. Jack își flutură mâna peste capota Coaster-ului. După cum înțeleg eu, Consiliile au instituit o regulă care permite unei soții a Breslei să se prezinte în fața Consiliului și să oprească orice provocare care a fost făcută și care îi implică soțul.

Melanie fluieră ușor.

- Și chiar funcționează?

Jack își desfăcu brațele.

- Se pare că a funcționat din plin pentru Mercer Wyatt în toți acești ani. Și funcționează și pentru ceilalți șefi de Breaslă. Se zvonește că a fost un singur șef de Breaslă care a fost provocat în ultimii ani și asta numai pentru că nu era căsătorit.

- Despre cine este vorba? întrebă Melanie.

- London. Dinții lui Jack străluciră într-un al rânjet plin de așteptare. Nu avea soție când a preluat conducerea Breslei Resonance în urmă cu șase ani și se spune că a fost nevoit să înfrunte o provocare a Consiliului.

Melanie se uită repede spre Lydia și se alarmă în mod evident de ceea ce văzu.

- Hei, evident că a câștigat, spuse ea cu intensitate.

- Mda. Jack o aprobă vesel. Sigur, se spune că London este puternic. Ar fi o înfruntare pe cinste... desigur, dacă se va ajunge la asta.

Lydia nu se putea mișca. Se simțea ca și cum ar fi fost sculptată în cuarț.

- Trebuie să fug, spuse Jack. Își plecă fruntea spre Lydia. Cum am mai spus, mi-a făcut plăcere să vă cunosc, doamnă. Îi făcu cu ochiul lui Melanie. Ne vedem joi seara, da, iubito?

- La mine, aprobă Melanie. Ea clipi spre Lydia. Am chemat câțiva prieteni pentru o pizza și ceva de băut. Vom privi la televizor festivitățile Balului Restaurării. Abia aștept să te văd pășind pe covorul roșu.

- Cu siguranță, spuse Jack. Niciodată nu am cunoscut personal pe cineva care se duce la un zaiafet atât de pretențios. Abia aștept să le spun băieților din Hall.

Alunecă pe bancheta Coaster-ului și ambala motorul. Porni și vehiculul țâșni din curbă cu un scrâșnet de roți.

Melanie se încruntă spre Lydia.

- Hei, ești bine? Arăți ca naiba.

- Nu, nu sunt bine, sunt îngrozită. *Știam* că slujba asta va fi riscantă,

- A ta sau a lui Emmett?

- Nu am chef de glume, Mel. Vorbesc despre noua poziție a lui Emmett, desigur. La dracu, la dracu, *la dracu*.

- Liniștește-te. Exagerezi,

- Când am intrat în povestea asta încurcată, îmi era teamă că cine a încercat să îl omoare pe Wyatt va veni și după Emmett. M-a asigurat că sunt foarte puține șanse ca așa ceva să se întâmple pentru că este convins că atacatorul a fost interesat *numai* de Wyatt. Dar nimeni nu mi-a zis nimic despre idioțenia asta de tradiție a provocării Consiliului.

- Sunt sigură că Jack este decât supus unor bârfe și exagerări ale tagmei vânătorilor. Melanie o bătu ușor pe umăr. Nu îți mai face griji. În fond, toată lumea știe că pentru Emmett este numai o slujbă temporară. De ce s-ar chinui cineva să îl provoace la duel?

- Cine știe? Legea Breslei și tradițiile sunt atât de misterioase încât nimeni din afara organizației nu știe cum vor funcționa.

- Uite ce se întâmplă, London știe cum să se poarte cu Consiliul Breslei. A făcut-o timp de șase ani în Resonance, îți amintești?

- Știu, dar aici suntem în Cadence. Din câte știm, lucrurile nu sunt tocmai similare.

Melanie o conduse cu blândețe spre intrarea în muzeu.

- Nu îți face griji pentru London. Poate să își poarte și singur de grijă.

- Asta îmi tot spune și el. Aș vrea să o pot crede.
- Melanie zâmbi foarte ușor.
- Măi, măi, măi.
- Ce vrea să însemne asta?
- Ești prinsă rău, nu? Melanie sincer plină de compătimire. Ești îndrăgostită de Emmett. Din cauza asta îți lași imaginația să o ia razna.
- Mă întâlnesc cu el, spuse tăios Lydia. Evident că țin la el.
- Pare să fie ceva mult mai profund decât un simplu atașament, dacă mă întrebi pe mine.
- Avem un aranjament, mormăi Lydia.
- Oh, desigur, un aranjament. Melanie chicoti. Lydia Smith, Amanta Misterioasă, are un **aranjament** cu șeful Breslei Cadence. Nu, îmi pare rău, nu o să mai cred așa ceva, drăguța mea. Din nefericire pentru tine, așa cum am punctat de nenumărate ori, ești pur și simplu incapabilă să cultivi o relație **deschisă** cu un bărbat.

CAPITOLUL 12

CONSILIERUL Asociației Absolvenților Old Frequency City College sună chiar înainte de prânz. Lydia lăasă la o parte programarea grupurilor pe care trebuia să le însoțească în turul muzeului în acea săptămână și se grăbi spre telefon.

- Sunt Jan Ross, spuse vocea arogantă de la celălalt capăt al firului. Am înțeles că ați încercat să vorbiți cu mine?

- Da, mulțumesc că m-ați sunat înapoi. Lydia deschise repede sertarul de sus al biroului ei și scoase un exemplar al poveștii ce apăruse în ziarul pe care îl găsisese în cutia cu lapte a lui Lawrence Maltby. Încerc să aflu mai multe informații despre un fost elev al dumneavoastră. Numele lui este Troy Burgis. Conform unui articol dintr-un ziar peste care se întâmplă să îl găsesc, a dispărut în timpul unei călătorii neautorizate în catacombe în urmă cu cincisprezece ani.

- Înțeleg. Nu îmi amintesc numele, dar, din nefericire, au fost câteva asemenea incidente de-a lungul anilor. Colegiul face tot ce îi stă în putință să își protejeze studenții, dar știți cum este. Uneori frățiile pot exagera cu ritualurile lor de inițiere sau un grup de tineri se poate îmbăta și decide să meargă în subteran printr-o gaură-în-zid. Accidente se întâmplă mereu.

- Înțeleg. Există șanse să pot obține mai multe informații despre acest student?

- Pot să îl caut în catalogul anului, dacă doriți, se oferă Jan Ross.

- Aș fi recunoscătoare.

- Așteptați.

Asociațiile Absolvenților, își spuse Lydia, erau cei mai buni investigatori din lume. Te poți ascunde de familie, de prieteni, de percepatori și creditori, dar nu ai nicio scăpare când pe urma ta se află o asociație de absolvenți.

Lovea cu nerăbdare pixul de marginea biroului. Nu știa ce sperase să descopere despre Troy Burgis. Știa numai că trebuie să afle de ce Maltby se străduise atât de mult să ascundă articolul în capcana din cutia de lapte.

Auzi mișcare, scârțâitul unui scaun și apoi sunetul paginilor răsfoite.

- Da, este aici, spuse o clipă mai târziu Jan Ross. Cu toate acestea, nu sunt prea multe informații, numai numele lui, specializarea și activitățile extra-curriculare preferate.

- Aveți și o fotografie?

- Nu, numai un loc gol și o observație care spune că fotografia nu este disponibilă.

La naiba. Dar, în fond, la ce i-ar fi folosit fotografia? își spuse Lydia. Ar fi fost cu cincisprezece ani mai bătrân și, în afară de asta, Burgis era mort.

- În ce materie era specializat? întrebă ea.

- Para-arheologie.

- Bănuiesc că era de așteptat, având în vedere interesul său pentru catacombe. Și activitățile extrașcolare?

- Una singură. Muzica. Scrie că și-a înființat propria trupă cu care a cântat într-un club din afara campusului. Printre membri se numărau Jason Clark, Norman Fairbanks și Andrea Preston.

Lydia se opri din notat.

- Clark și Fairbanks erau cu Burgis când acesta a dispărut. Ați putea să mă puneți în legătură cu unul dintre ei? Și aș vrea foarte tare să pot vorbi și cu Andrea Preston, dacă este posibil.

- Să văd ce pot face, dar îmi va lua ceva timp să aflu date de contact, apoi mai întâi voi lua legătura cu fiecare dintre ei să îi întreb dacă doresc să vă vorbească. Sunt sigură că înțelegeți.

- Desigur. Vă rog să le spuneți că mă interesează numai Burgis. Căută o altă întrebare la care consilierul să poată răspunde. Catalogul dă și numele profesorilor care erau la acel moment în departamentul de para-arheologie?

- Nu, dar am această informație în dosar. Așteptați o secundă.

Jan Ross reveni la telefon după puțină vreme.

- Se pare că pe atunci era un colectiv restrâns, spuse ea. Erau numai doi profesori titulari, doi profesori asistenți și patru instructori.

Lydia strânse mai tare pixul.

- Puteți să îmi citiți numele lor?

La fel de amabilă ca întotdeauna, Jan Ross citi lista scurtă a numelor membrilor departamentului. Când termină, Lydia îi mulțumi și așeză receptorul în furcă.

Rămase uitându-se multă vreme, gânditoare la un nume pe care îl sublinie cu putere: doctor Lawrence W. Maltby.

♥♥♥

Melanie a fost cea care a zărit rochia.

De fapt, Melanie se ocupă de întreaga expediție pentru cumpărături, când își dădu seama că Lydia era incapabilă să se concentreze asupra problemei.

Lydia știa că operațiunea găsirii rochiei era un lucru important, dar nu putea să se concentreze asupra alegerii ei. Continua să fie distrasă de amintiri ale comentariilor lui Jack cu privire la pericolele provocărilor Consiliului și la riscurile pe care și le asuma un șef de Breaslă celibatar.

- Dacă nu stau cu ochii pe tine, vei ajunge cu un costum plicticos și o pereche de opinci fără tocuri, declară Melanie, în timp ce urcau într-un taxi în față la Shrimpton, în aceeași după-amiază.

Lydia nu contrazise acest argument. Se așeză lângă Melanie și închise ușa.

- A fost foarte drăguț din partea lui Shrimp că ne-a lăsat pe amândouă să plecăm mai devreme de la birou că să merg să fac cumpărăturile.

- Drăguț, pe naiba. Practic m-a implorat să te duc la cumpărături după ce i-am arătat avantajele.

Lydia se încruntă.

- Ce avantaje?

- Glumești? Melanie chicoti. Va fi unul dintre cele mai bune lucruri care i s-au întâmplat lui Shrimp și el o știe. Așteaptă ca ziarele să afle că Amanta Misterioasă a noului șef al Breslei lucrează nicăieri altundeva decât în celebra House of Ancient Horrors a lui Shrimpton. Oamenii vor face coadă în fața pateticului nostru muzeu pentru a te vedea.

- Oh, Isuse, Mel. Lydia pălise. Este un coșmar. Am devenit atracția muzeului.

- Vei fi cel mai vânat *exponat* din muzeu, spuse Melanie cu o satisfacție uriașă.

- Oh, *Isuse*, Mel.

Sprâncenele lui Mel se ridicară în semn de îngrijorare.

- Nu arăți prea bine. Nu ai de gând să îmi leșini în brațe, nu?

- Nu am de gând să leșin. Lydia facu o pauză, analizând situația. Dar mi s-ar putea face rău.

- O Dumnezeule... Ochii lui Melanie se lărgiră. Nu ești însărcinată, nu?

- Nu, spuse Lydia sec. Este absolut imposibil. *Cred*. Am fost atenți. În cea mai mare parte a timpului.

- Foarte rău. O Amantă Misterioasă însărcinată ar fi fost o atracție excepțională pentru Shrimpton.

- Și de când ai devenit tu atât de îngrijorată în privința viitorului financiar al House of Ancient Horrors a lui Shrimpton?

- Orice femeie trebuie să se gândească la cariera ei.

- Am noutăți pentru tine, Mel, o poziție la Shrimpton este o slujbă, nu o carieră. Lydia izbucni când taxiul coti spre un district exclusivist de cumpărături. Unde mergem?

- La Designs by Finella, anunță Melanie cu încântare. Citesc de ani de zile despre ele în reviste de stil și modă. Femeile cele mai bogate și mai influente din oraș își fac cumpărăturile de aici.

- Sfinte Sisoe, știu că am nevoie de o rochie drăguță, dar acesta nu este un motiv pentru a merge în cel mai scump magazin din oraș.

- Te rog să te potolești. Doar nu tu vei fi cea care va plăti pentru ea, îți amintești? Emmett ți-a spus că Breasla va achita nota pentru rochie.

Lydia rămase fără replică la acest argument pe care încercase să îl folosească în timpul conversației avute cu Emmett.

- Este vorba de principiu în sine.

- Draga mea, ascultă-mă. Melanie se întoarse pe jumătate în scaun, odihnindu-și mâna pe spătar, aruncându-i Lydiei o privire intensă și feroce. Aici trebuie să îți rămână în minte un singur principiu: asta este marea ta șansă de a te apropia cu adevărat de Breasla Cadence. Doar știi că ai așteptat să te răzbuni pe vânătorii de fantome după dezastrul din catacombe în urmă cu șapte luni. Ce modalitate mai bună găsești decât să le trimiți o factură uriașă pentru o fabuloasă rochie de bal și toate accesoriile necesare?

- Hmm. Zdruncinată din gândurile ei negre, Lydia analiză logica enunțului. Știi, chiar are sens. Nu am privit lucrurile chiar așa.

Melanie se relaxă, lăsându-se pe spate în scaun.

- Răzbunarea este dulce, nu-i așa?

La *Designs by Finella*, Melanie a fost nevoită să vorbească ceva pentru a atrage atenția uneia dintre elegantele vânzătoare.

- Prietena mea va participa la Balul Restaurării, spuse ea cu un aer superior. Vrem o rochie foarte specială potrivită acestei ocazii. Domnul London va fi însoțitorul ei în seara aceea. Știi cine este domnul London, nu-i așa?

Ochii femeii se făcură mari, șocată, și se aprinseră cu interes.

- Noul șef al Breslei Cadence? Da, desigur. Am citit totul despre el din ziare. Vânzătoarea aruncă spre Lydia o privire rapidă, speculativă. Am auzit că are o însoțitoare, dar am avut impresia că este o chestie extrem de personală. Nu am crezut că o va face publică.

Răbdarea Lydiei ajunse la final. Își dezgoli dinții într-un zâmbet strălucitor.

- Credeai că mă va ține ascunsă în cuibul secret al dragostei noastre? Să nu crezi tot ce citești în ziarele de scandal, doamnă.

Vânzătoarea se înroși.

- Vă asigur că nu am vrut nicio clipă să insinuez că ...

Melanie făcu un semn larg cu mâna.

- Să ne apucăm să se uităm la niște rochii mai bine, nu? Apropo, domnul London dorește ca factura să îi fie trimisă direct lui, la sediul Breslei. Puteți suna la biroul său pentru confirmare.

Vânzătoarea își reveni deîndată.

- Să mă prezint. Sunt doamna Davies. Pocni din degete pentru a veni o asistentă. Salonul particular de vizionări, Jennifer.

- Salon particular de vizionări? zâmbi strâmbându-se Lydia. Parcă ar fi un salon funerar.

Ea și Melanie au fost conduse într-o încăpere cu pereții acoperiți cu oglinzi, cu scaune de catifea roz, unde se servea ceai delicat parfumat în cești elegante.

Au fost aduse pentru vizionare rochii spectaculoase... una după alta. Fiecare rochie nu era nimic altceva decât o operă de artă și fiecare părea și mai frumoasă și mai costisitoare decât cea de dinaintea ei.

Liniștită, Lydia reveni la gândurile ei apăsătoare. Nu era corect, își spuse ea. În orice alte circumstanțe, s-ar fi distrat enorm. În fond, care erau șansele să-și mai poată vreodată cumpăra o rochie de bal cu accesorii cu tot?

Dar potențialele plăceri ale acestei experiențe erau îngropate sub greutatea unei senzații de dezastru iminent. Intuiția ei se făcea simțită și se cunoștea prea bine ca să o ignore.

Cu toate acestea, Melanie nu avea asemenea îndoieli săcâitoare care să o deranjeze. Preluă cu mare plăcere responsabilitatea alegerii rochiei potrivite, întorcând rochiile pe toate părțile, una după alta.

Prea plicticoasă. Prea bej. Prea comună. Prea multă dantelă. Prea multă trenă.

La un moment dat, asistenta aduse o strălucitoare rochie argintie din lame. Vederea sclipirii din fața ei o scoase pe Lydia din starea ei de visare mohorâtă.

- Este chiar drăguță, spuse ea.

- Ai înnebunit? Melanie se strâmbă. Eu aș putea face față unei asemenea rochii, dar tu ai arăta ca o târfă de clasa întâi în chestia asta.

- Oh.

Următoarea captură era roz.

Melanie își pierdu răbdarea. Se încruntă la doamna Davies și la asistentă.

- Credeam că a fost destul de clar când am spus că domnișoara Smith va merge la Balul Restaurării cu unul dintre bărbații cei mai puternici din oraș. Trebuie să arate exotic, misterios și elegant. Înțelegeți unde vreau să ajung?

- Hmm. Vânzătoarea ezită și apoi făcu un semn spre asistentă. Adu *Miez de noapte*, Jennifer.

- Da, doamnă.

Jennifer dispăru pentru o clipă. Când se întoarse, ducea cu ea ceva ce părea a fi un material fluid, fără formă definită, de nuanță albastră atât de închisă încât aproape că părea neagră.

- Această rochie nu este o creație Finella, spuse ezitând doamna Davies. Din cauza aceasta nu am expus-o până acum. Majoritatea clientelor noastre importante insistă să poarte numai piese create de Finella. Desigur, ea este zeița în lumea modei.

Melanie se încruntă la vederea rochiei.

- Cine a creat asta?

- Noul ucenic al Finellei, Charles, un tânăr talentat despre care ea crede că are potențial. Cu toate acestea, va fi nevoie de un dram de curaj pentru a purta rochia aceasta la Balul Restaurării, tocmai pentru că *nu* este un original Finella. Cele mai multe femei vor purta rochii semnate de ea sau de ceilalți câțiva designeri renumiți din Cadence.

Melanie își îngustă ochii și își mișcă degetul mare de la picior.

- Înțeleg ce vrei să spui. Să mergi la bal îmbrăcată într-o rochie a unui designer necunoscut ar putea fi riscant, dar ar putea fi o mișcare excelentă dacă rochia este bună. O împinse spre Lydia. Încearc-o. Ce avem de pierdut?

Lydia cântări materialul neatrăgător care drapa umărul asistentei.

- Ești sigură?

- Hai să te vârm în ea și să vedem ce avem.

Lydia își scoase costumul, își dădu jos balerinii și permise asistentei să îi toarne peste cap rochia de culoarea nopții.

Când termină să o închidă, asistenta se dădu un pas înapoi.

- Da. Melanie se ridică în picioare și merse în jurul Lydiei. Oh, Doamne, da, într-adevăr. Asta este.

Lydia se întoarse să își studieze imaginea reflectată. Pentru câteva clipe nu a recunoscut-o pe femeia din oglindă. Apoi înțelesese că se uita la ea însăși și, pentru prima dată în acea zi, atenția i-a fost cu totul atrasă de acțiunea pe care o desfășurau.

- Isuse, șopti ea. Mă simt ca Cenușăreasa în rochia asta. Nu mai am nevoie decât de două surori vitrege și o nașă zână, astfel totul va fi pregătit.

- Nu știu care este treaba cu surorile vitrege, spuse Melanie, dar cert este că mă ai pe mine drept zână.

Lydia zâmbi chipului din oglindă.

- La mine în cartier nu se poate mai bine de atât.

Miez de noapte era surprinzător de simplă în croială, o coloană îngustă de material fin, lichid, care îi îmbrățișa discret silueta zveltă. Avea o croială sfioasă și înaltă în față, fiind adânc decoltată la spate. Mânele lungi, strâmte îi cădeau până la încheieturile mâinilor. Tivul îi atinge gleznele. O tăietură inteligent făcută, mărginită cu o unduire elegantă făcea posibilă mișcarea. Efectul final era sofisticat, exotic și misterios.

Zări chipul vânzătoarei în oglindă. Poartă-te ca și cum ai cumpăra întotdeauna astfel de rochii, își spuse ea.

- Cred că aș putea să mă folosesc de ea, spuse ea crispat spre doamna Davies. Mulțumesc. Ne-ați fost de mare ajutor.

- Plăcerea a fost a mea. Doamna Davies era în mod evident la fel de surprinsă ca toată lumea din încăperea de efectul rochiei, deși se lupta să își ascundă reacția. Este absolut perfectă pentru dumneavoastră și pentru ocazie, domnișoară Smith. Făcu semn cu mâna spre asistentă. Jennifer, adu-l pe Charles. Vreau să vadă asta.

O clipă mai târziu apăr un tânăr slab, cu trăsături delicate și păr negru, ondulat. Se strecură timid pe ușă.

- M-ați chemat, doamnă Davies?

- Domnișoara Smith va participa la Balul Restaurării cu domnul Emmett London, noul șef al Breslei Cadence. Va purta *Miez de noapte*. Doamna Davies făcu un gest spre Lydia. M-am gândit că ai vrea să vezi personal dacă mai sunt detalii mărunte ce trebuie rezolvate.

Uimirea și apoi entuziasmul transformă complet chipul lui Charles.

- *Miezul meu de noapte* va merge la Balul Restaurării cu domnul London?

Lydia zâmbi văzându-i expresia feței.

- Păi, nu va merge singură. Voi fi în interiorul frumoasei tale rochii, Charles, dar voi încerca să nu îi diminuez foarte mult valoarea.

Charles roși puternic. Zâmbetul lui aprinse încăperea.

- Nu am vrut să sune așa. Vă mulțumesc, domnișoară Smith.

- Eu sunt cea care ar trebui să îți mulțumească, spuse Lydia cu sinceritate. Dacă era după mine, aș fi ajuns să arăt ca o târfa de clasa întâi.

Charles se uită spre mormanul de rochii respinse și ridică o sprânceană.

- Lameul argintiu?

- Mă tem că da.

- Nu-ți face griji, spuse Melanie. Nu aș fi lăsat-o pentru nimic în lume să o cumpere. Toată lumea vede că nu i s-ar fi potrivit deloc. Acum haide să vorbim despre accesorii. Cred ca aurul ar fi potrivit. Ce crezi, Charles?

- Da. Dădu din cap aprobator. Nimic altceva decât aur... și foarte discret de altfel.

- Poate un pic de ambră, desigur. Lydia se uită spre brățara ei.

- Nu, spuse Charles cu convingere totală. Fără ambră. Numai aur.

- Are dreptate, spuse doamna Davies. Trebuie să limitați accesoriile la aur. Orice altceva ar fi complet nepotrivit **personalității** rochiei.

- Ia-ți ambră în geantă, o sfătui Melanie repede, când văzu că Lydia deschide gura pentru a comenta. Nu vrei să distrugi creația lui Charles, nu-i așa?

- Păi nu, dar ...

- Liniștește-te, vei fi fascinantă, spuse Melanie.

- Nu te agita prea mult, o avertiză Lydia. Pot să fiu rezonabilă, dar nu fascinantă.

- Vei fi fascinantă în **Miez de noapte**, spuse Charles ușor.

O oră mai târziu, încărcată cu pungi pline de cumpărături, Lydia și Melanie ieșeau din magazin.

Se lovira de un grup de reporteri. Camerele țâșniră, luminând. Microfoanele le erau înfipte în față. Întrebările veneau repede și cu furie.

- Care dintre dumneavoastră este Amanta Misterioasă a lui London?

- Este adevărat că London vă va lua la Balul Restaurării mâine seară?

- Unde v-ați cunoscut?

- De câtă vreme sunteți împreună?

Lydia îngheță.

Însă Melanie fu pe fază.

- Nu vă uitați la mine, spuse ea spre mulțimea avidă de can-can. Nu sunt eu femeia misterioasă. Făcu o reverență grațioasă spre Lydia. Permiteți-mi să v-o prezint pe Lydia Smith, însoțitoarea domnului London la Balul Restaurării.

Hoarda de reporteri și camere se îndreptă spre Lydia și întrebările o asaltară.

- ... Cum ai descrie relația ta cu London? întrebă o reporteră cu păr scurt, blond.

- Spuneți-ne cum este să vă întâlniți cu șeful Breslei, improșcă o altă femeie.

- Conform surselor mele nu sunteți din familia Breslei, spuse altcineva. Asta înseamnă că o căsătorie este exclusă?

Cuvântul **căsătorie** rupse vraja imobilității care pusese stăpânire pe Lydia. Adună-te, își spuse. Gândește-te la grupul acesta de reporteri ca la o capcană iluzorie uriașă care trebuie să fie dezamorsată înainte de a exploda într-un coșmar complet extraterestru.

Melanie o prinse de braț și o trase după ea spre un taxi.

- Domnișoara Smith nu are niciun comentariu de făcut.

- Oh, ba da, are. Lydia se sprijini pe călcâie, silind-o pe Melanie să se oprească. Se ridică cu toată forța și aruncă gloatei de ziariști cel mai strălucitor zâmbet. De fapt, domnișoara Smith are un comentariu foarte important pentru presă.

CAPITOLUL 13

TELEFONUL interior de pe birou sună, întrerupând conversația lui Emmett cu Verwood, șeful Securității Breslei. Iritat, apăsă tasta.

- Credeam că ți-am spus că nu vreau să fiu deranjat, Perkins.

- M-am gândit că veți face o excepție în caz de urgență, sir.

Emmett strânse telefonul ceva mai tare. Nu mai avea nevoie de alte probleme.

- Care este natura acestei urgențe? întrebă el cu prudență,

- Nu sunt sigur, sir, dar, conform celor spuse de domnișoara Smith, cu siguranță este una pe cale să se întâmple. Insistă să vă vorbească imediat.

Numele Lydiei în aceeași propoziție cu cuvântul *urgență* îl făcu să înghețe.

- Fă-mi legătura, Perkins.

- Da, sir.

Emmett ridică receptorul.

- Lydia? Ce s-a întâmplat?

- Îmi pare tare rău pentru asta, Emmett. Nu am nicio scuză suficient de bună. Dar nu cred că va dăuna prea mult. Sincer, timpul va trece înainte să îți dai seama, acum când ești atât de ocupat și toate celelalte. Abia dacă vei observa.

- Te simți bine?

- Da, sigur că sunt bine, de ce?

- Perkins a spus că este vorba de o urgență.

- Da, asta încerc să îți explic.

El se agăță de ultima brumă din răbdarea lui.

- Ce dracu s-a întâmplat?

- Este o poveste lungă. Vezi tu, s-a întâmplat că Melanie și cu mine ieșeam din magazin și acolo ne așteptau reporterii aceia în față.

Își permise să se relaxeze puțin.

- Iubito, era clar că te vor găsi, mai devreme sau mai târziu. Doar nu am încercat să ținem relația noastră secretă.

- Știu. Își drese vocea. Ideea este că au vrut să le spun despre noi, Emmett.

- Ar fi trebuit să le spui să mă sune pe mine la birou.

- Sunt sigură că vei auzi de la presă din clipă în clipă, spuse ea cu tristețe. Pentru că am făcut un comentariu. Din cauza asta te sun acum. Să te avertizez.

Confuzia începea să ia loc îngrijorării.

- Să mă avertizezi în legătură cu ce?

O auzi respirând adânc la celălalt capăt al firului.

- Sper că nu vei fi prea supărat în legătură cu asta. Cred că m-am simțit încolțită. Îi tot dădeau înainte cu chestia cu Amanta Misterioasă și cu nu am mai suportat. Este jenant.

- Ce le-ai spus ziaristilor? întrebă el, delimitând cu atenție fiecare cuvânt pentru a-i atrage atenția.

- Le-am spus că nu sunt amanta ta.

Pentru o clipă părea că toată lumea dispăruse. *A negat relația noastră.*

Se uită fără să vadă spre priveliștea Orașului Mort ce se întindea dincolo de fereastră. Era conștient că Verwood se uita la el cu îngrijorare.

- Înțeleg, spuse el moale.

- Îmi pare tare rău, dar nu cred că va face ceva rău.

Singurul rău fiind pe seama lui, își spuse el cu amărăciune. Păi, ce așteptase? Știusese de la început că legătura lui cu Breasla va fi o piedică mare pentru ea. Circul creat de presă pe seama Amantei Misterioase probabil că o împinsese mult prea departe.

- Emmett? Mai ești acolo?

- Sunt aici.

- Am făcut programare pentru biroul de la registru pentru ora trei după amiaza. Acum părea rigidă și sigură. O femeie cu un obiectiv. Știu că ești groaznic de ocupat, dar nu va dura mult. Poți să ajungi?

Cu siguranță nu o putea urmări.

- Biroul de la registru?

- Funcționarul spune că va face o programare în așa fel încât să nu stăm la rând.

- Pentru ce avem programare? întrebă el.

- S-a spus ceva despre faptul că sunt bucuroși să facă un serviciu Breslei, din câte îmi amintesc.

- Voiam să întreb pentru ce avem nevoie de programare la biroul registrului?

Se făcu o altă scurtă pauză.

- Credeam că ai înțeles. Tocmai am spus presei că sunt logodnica ta, nu amanta ta, și că în după amiaza aceasta vom completa formularele pentru o Căsătorie de Conveniență.

Lumea reveni la normal.

- Le-ai spus că ne căsătorim? Astăzi?

- Mă tem că da.

- Înțeleg, spuse el din nou.

- Cât de supărat ești? întrebă ea, părând resemnată.

- Nu sunt supărat. Numai puțin surprins, asta este tot. Mai degrabă amețit, dar nu avea niciun motiv să îi spună acest lucru.

- Îmi dau seama că probabil ar fi trebuit mai întâi să vorbesc cu tine, spuse Lydia în semn de scuze. Dar, așa cum am mai spus, reporterii m-au luat prin surprindere și nu am mai suportat toate întrebările acelea idioate despre Amanta Misterioasă.

- Este în regulă. Înțeleg. Nu-ți face griji.

- Știi că un an înseamnă mult timp, dar voi pleca înainte să îți dai seama și nu este ca și cum am petrece foarte mult timp împreună.

- Ți-am spus să nu îți faci griji în legătură cu asta. Se uită la ceas. Ne vedem la biroul registrului la ora trei.

- Este în regulă cu tine?

- Este în regulă.

Închise telefonul și se uită spre Verwood.

- Felicită-mă. Mă căsătoresc în după amiaza asta.

Verwood, un bărbat mare, pătrat, cu un gât foarte mic, nu își schimbă deloc expresia politicoasă, impasibilă.

- Felicitări, sir. O decizie bruscă?

- Nu, mă gândeam la ea de ceva vreme. Emmett ridică dosarul despre Sandra Thornton pe care Verwood i-l dăduse mai devreme. Numai că am așteptat să fiu cerut.

CAPITOLUL 14

LYDIA era pe terasa de la etajul doi a casei proaspăt cumpărate de Emmett, uitându-se la priveliștea zidului verde cuarț, la turnurile și cupolele Orașului Mort. Aerul nopții era rece și umed din cauza ceții care se ridica din zona râului. În alte două ore ceața va acoperi cu totul Old Quarter.

Casa era mult mai aproape de ruine decât era apartamentul ei. Singurul lucru care se întindea între ea și marele zid era parcul imens care se afla dedesubt. Apropierea însemna diferență. Aici era și mai conștientă de energia psi emanată de Orașul Mort decât era când se afla la ea în apartament. Când ieșea pe balconul ei nu sesiza decât mișcări ocazionale ale fenomenului. Dar în aceste locuri atmosfera era saturată.

Putea devia micii curenți de energie sau îi putea ignora, dacă voia, dar rareori se deranja să facă acest lucru. În fond, era o senzație plăcută. Partea din ea care era sensibilă la puterea psi rezona cu șoaptele ce se strecurau dinspre ruine.

Se aplecă peste marginea terasei și contemplă evenimentele zilei.

Lucrurile cu certitudine nu fuseseră plicticoase.

Vestea bună era că Emmett păruse să fie complet netulburat de grăbita Căsătorie de Conveniență pe care o orchestrase. Vestea proastă era că, dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica, era un munte de nervi în seara asta.

Emmett sosise la timp la biroul registrului, însoțit de un bărbat foarte mare, pătrat, pe care îl chema Verwood și pe care îl recomandase ca fiind șeful securității. Spre uimirea ei, Emmett mai adusese și un inel. Încercase o senzație foarte ciudată când i-l strecurase pe deget. Era ca și cum simpla bandă de aur făcuse promisiunile pe care și le făcuseră mult mai strânse decât arăta bucata de hârtie pe care o implica.

Era o simplă Căsătorie de Conveniență, își aminti ea, nu o Sfântă Căsătorie. Va expira automat după un an, lăsându-i pe amândoi liberi să meargă pe drumuri separate, dacă alegeau asta.

Căsătoria de Conveniență nu le afecta cu adevărat relația în niciun fel palpabil, își spuse. Ea și Emmett erau deja implicați într-un aranjament amoroș. Formalitățile erau numai atât - formalități.

Seara aceasta nu era cu nimic deosebită față de oricare altă noapte petrecută cu Emmett în ultimele săptămâni.

Cu excepția faptului că acum avea pe deget un inel.

Auzi pașii ușori din spatele ei și se întoarse să îl privească pe Emmett care intră pe terasă prin ușa deschisă de sticlă. Aducea cu el o sticlă de șampanie într-o mână. În cealaltă mână ducea două pahare înguste, pe care le ține de picioarele lungi de sticlă. Fuzz era cățarat pe umărul lui, ronțâind un covrigel.

Ea se uită spre șampanie.

- Sărbătorim?

El lăsa paharele pe masa terasei.

- Nu știu cum este la tine, dar pentru mine este prima căsătorie. Îmi închipui că trebuie să vină la pachet cu un soi de sărbătoare.

Vina o năpădi, nu pentru prima oară în timpul acestei zile.

- Îmi pare rău despre toate astea.

- Nu îți mai cere scuze. Turnă șampanie în cele două pahare și îi dădu unul. Este doar o Căsătorie de Conveniență. Nu este mare lucru.

Nu este mare lucru. Ce deprimant.

Fuzz își termină covrigelul, sări pe brațul lui Emmett direct pe marginea terasei și rămase uitându-se spre mine. Își deschise cea de-a doua pereche de ochi, cea pe care o folosea pentru a văna pe timp de noapte.

- Mă întreb ce vede în parc și noi nu putem vedea, spuse Lydia.

Emmett zâmbi.

- Poate că vede o pufoasă.

- Hm. Nu m-am gândit la asta. Luă o gură plină de șampanie și o înghiți dintr-o dată.

Ceva nu era tocmai în regulă. Probabil bulele înțepătoare, își spuse. Nu era obișnuită cu șampania bună.

Ieni, scui-pă, deveni roșie și tuși. Ochii îi erau în lacrimi.

- Ești binevenită să bei câtă șampanie vrei, spuse Emmett, lovind-o ușor între umeri. Dar s-ar putea să vrei să o iei mai încet. Așa te vei bucura mult mai mult de gustul ei. Nu că ar conta, dar acea anume sticlă a costat o sută cincizeci de dolari. Este păcat să o risipim.

- Dumnezeuule. Își recăpătă respirația și se uită lung, îngrozită, la paharul pe care tocmai îl golise. Ai deschis o sticlă de șampanie de o sută cincizeci de dolari numai pentru a sărbători Căsătoria noastră de Conveniență?

El ridică din umeri.

- Ți-am spus, este prima mea căsătorie.

- Păi și pentru mine este prima, dar, totuși, o sută cincizeci de dolari? Se încruntă. Așteaptă puțin, intenționezi să pui Breasla să plătească și pentru șampanie, ca și pentru rochie?

- De ce nu? Ridică sticla și îi umplu din nou paharul. Este o altă cheltuială de afaceri.

Ea se însufleți puțin.

- Păi, în cazul acesta, cui îi pasă cât costă chestia asta?

El se amuza.

- Înțeleg că îți place ideea de a încărca Breasla cu lista cheltuielilor tale?

- Știi că este meschin din partea mea, dar da, îmi place foarte mult ideea. Bănuiesc că măcar atâta poate face Breasla pentru mine, având în vedere trauma provocată de cei doi vânători au refuzat să își asume responsabilitatea pentru ceea ce mi s-a întâmplat în Săptămâna Pierdută.

O aprobă.

Se lăsa o tăcere persistentă. Fuzz părea fermecat de vederea parcului inundat de ceață. La fel și Emmett.

Se simțea din ce în ce mai stânjenită. De ce, dintr-o dată, era atât de dificil să susțină o conversație? se întrebă. Faptul că Emmett era acum în mod oficial soțul ei pentru un an nu schimba nimic în relația lor, nu-i așa? Seara aceasta nu era altfel decât seara trecută.

Cu excepția inelului de pe degetul ei.

Caută ceva de spus.

- Deci, spuse ea, încercând să aibă un ton normal, blazat. Chiar este prima ta Căsătorie de Conveniență?

El se sprijini de grilajul terasei și se uită afară, spre ruinele învelite în noapte.

- Da.

Luă o nouă gură de șampanie, mult mai prudent de această dată și decise că avea un gust destul de bun. Alcoolul și mantia întunericului îi dădură curaj.

- Cred că ai avut o mulțime de aventuri de-a lungul anilor. De ce nu ai încercat niciodată nici măcar Căsătoria de Conveniență?

El rămase tăcut multă vreme.

- Cred că nu am simțit niciodată că trebuie să o fac, spuse el într-un sfârșit. Sau poate că nu a fost niciodată nevoie. Nu am înțeles niciodată rolul Căsătoriei de Conveniență, întotdeauna am crezut că, atunci când va veni momentul, voi trece direct la Sfânta Căsătorie.

Ea se uită în jos spre formele întunecate ale copacilor din parc, conștientă de un alt val de vinovăție care o inunda. Emmett era un romantic în adâncul sufletului, un bărbat care așteptase să găsească femeia potrivită. Cine ar fi crezut că un șef de Breaslă poate să aibă o latură atât de sentimentală a naturii sale?

- Dar tu? o întrebă el. Cum de nu ai fost implicată în nicio Căsătorie de Conveniență până acum?

Ea se smulse din marea de vinovăție și încercă să formuleze un răspuns pentru întrebare.

- Am fost foarte ocupată în ultimii ani... știi tu, diploma și cariera mea.

- Nu ai avut timp pentru căsătorie?

- Nu tocmai. Ezită. Bănuiesc că totul se rezumă la faptul că niciodată nu am întâlnit pe cineva cu care să îmi doresc cu adevărat să împart casa, dacă înțelegi ce vreau să spun.

- Ryan Kelso, spuse el cu asprime.

Roși și se simți recunoscătoare pentru adăpostul pe care i-l dădea întunericul. Prefera să uite de profesorul Ryan Kelso, bărbatul cu care se vedea la momentul dezastrului. Ryan o părăsise înainte ca universitatea să o concedieze.

- Ryan a fost în mod clar o greșeală, acceptă ea. Ca cea a ta cu Tamara.

- Hmm.

- Dar cel puțin eu m-am gândit numai la o Căsătorie de Conveniență cu Ryan. Se strâmbă. Nu la o Sfântă Căsătorie, așa cum ați plănuțit tu și Tamara.

- Fă-mi te rog favoarea de a nu mai menționa acea perioadă din viața mea.

Norul depresiv se îngreună.

- Păi, amândoi am avut parte de o evadare bruscă și ar trebui să fim recunoscători că soarta a intervenit, declară ea, încercând să sune pozitiv.

- Asta este adevărat. Emmett își puse piciorul pe cea mai joasă bară a grilajului terasei. Dar ideea de bază este că, datorită sorții, a unor evadări bruște și datorită anunțului făcut de tine în după amiaza aceasta presei din Cadence, ne confruntăm cu o noapte a nunții pe care niciunul dintre noi nu a plănuțit-o.

- Cred că poți spune asta.

- Corectează-mă dacă greșesc, dar îmi amintesc că este o tradiție să se consume căsătoria în noaptea nunții.

Nu s-ar fi putut mișca nici dacă în fața ei s-ar fi materializat o fantomă. Ce naiba se întâmpla cu ea?

După un minut care părea să fie o eternitate, Emmett se mișcă. Se îndreptă, se apropie și îi luă paharul dintre degetele nervoase.

Când se întoarse să pună paharele pe masă, lumina slabă care se strecura prin ușa de sticlă se răsfrânse pe oasele feței sale puternice. Acum nu mai putea nici să respire.

Este numai o Căsătorie de Conveniență, își spuse ea în tăcere. Este numai o Căsătorie de Conveniență.

Ah, dar timp de un an este al meu și îl iubesc atât de mult.

Emmett o strânse în brațe și zâmbi foarte ușor.

- Bună, doamnă London.

- **Emmett.** Își înfășură brațele în jurul lui.

El o strânse mai aproape, îi ridică bărbia și o sărută calculat, ca și cum ar fi vrut să îi imprime o marcă pe buze.

Ea încetă să își mai spună că noaptea aceasta era la fel ca toate celelalte pe care le petrecuse cu Emmett. Ceva nou era între ei. Jurămintele pe care și le rostiseră astăzi, chiar dacă însemna că îi leagă numai pentru un an, făceau diferența, la fel ca inelul de pe degetul ei.

Era soțul ei. Cel puțin pentru o vreme. O străbătu dorința și o curioasă senzație de posesiune.

Emmett o ridică în brațe și trecu prin ușile de sticlă.

Se opri brusc în prag, lăsând-o jos cu o bruschețe atât de șocantă, încât capul ei se răsuci. A trebuit să se sprijine de tocul ușii pentru a-și recăpăta echilibrul. Undeva în penumbră, Fuzz mormăia o avertizare.

Sesiză în sfârșit pulsul unei energii psi invizibile în aerul care o înconjură. Își dădu seama că nu erau șoaptele ușoare care se furișau dinspre Orașul Mort, ci haosul inconfundabil al energiei disonante instabile.

Lumina acidă de culoare verde țâșni la marginea terasei. Fantoma prinse formă cu o viteză înspăimântătoare. În câteva secunde se transformase într-o minge care se rotea, pulsa, de energie răsunătoare care se deplasa direct spre ei.

Fuzz sări de pe grilajul terasei și o traversă, îndreptându-se spre Lydia. Ea îl ridică repede, strângându-l aproape.

- Ia-l înăuntru și stai la distanță. Emmett dădu ordinul cu voce neutră, rece.

Ea nu ezită. Când era vorba de a avea de-a face cu o fantomă, nu se compara nimic cu un vânător de fantome bun, iar Emmett era unul dintre cei mai buni.

Cu Fuzz cuibărit pe un braț, se grăbi să treacă dincolo de ușile de sticlă, lăsându-i lui Emmett pe terasă spațiul de care avea nevoie pentru a face ceea ce făcea atât de bine.

Când se întoarse, rămase șocată să vadă cât de mare era fantoma. Miezul ei era de un verde foarte fierbinte, care arăta că formula în care rezona energia psi este foarte complicată. În mod clar, nu era fantoma obișnuită.

Mai văzuse o asemenea fantomă în catacombe, dar niciodată în afara zidurilor Orașului Mort. Cine o manipula pe aceasta trebuia să fie un vânător extrem de puternic. Mai știa că trebuie să fie cineva din apropiere. Era imposibil să activezi și să controlezi o fantomă de la distanță mai mare de jumătate de stradă, cel mult. Un vânător trebuia să fie destul de aproape pentru a fi eficace. Probabil că cel care o trimisese pe acesta pe terasă se afla în parc, ascuns printre copaci.

Emmett se folosea de timp, analizându-și oponentul. Din experiența ei, în general vânătorilor le plăcea să se miște repede și să stârneasă multă energie orbitoare. Emmett era cu siguranță capabil să capteze o fantomă la fel de repede ca oricare alt vânător, când era nevoie. Dar, dacă avea posibilitatea, prefera să lucreze fără grabă.

Era nevoie de o fantomă pentru a opri una. Nimic altceva nu putea rezolva problema. Nu putea anihila una cu un glonț, foc, apă, electricitate generată de ambră sau orice altă forță care fusese până în prezent descoperită. Din moment ce fantomele erau o realitate în și în jurul Orașelor Moarte, vânătorii de fantome aveau mult de lucru cu securitatea.

Masa pulsantă a energiei disonante era acum atât de aproape, încât Lydia simțea curenții psi rostogolindu-se dincolo de terasă, intrând în camera unde se afla cu Fuzz. Lumina verde acidă ilumina scena.

Blana lui Fuzz era lipită de spate atât de tare, încât îi vedea urechile. I se ridică părul pe ceafa. Iar pe brațe avea piele de gâină.

Periculoasa fantomă nu era singura sursă de energie psi din împrejurimi. Emmett pregătea una a lui.

Pe terasă luă formă o altă minge de energie tulburată. Emmett construia o fantomă mai mică, dar mult mai densă pentru a contracara amenințatoarea fantomă. Lydia vedea că energia pe care o chemase și o manipula într-o formă rezonantă avea miezul mult mai torid decât cea care dădea forță fantomei care îi atacase.

Teoretic, știa ce face. Tehnic, nu era mare diferență între dezafectarea unei fantome și dezamorsarea unei capcane iluzorii. Secretul era să prinzi tiparul rezonant al energiei psi și să îl contracarezi cu un tipar opus care să îi liniștească și să îi neutralizeze treptat miezul. Ca multe alte lucruri în viață, și acesta intra în categoria mai ușor de zis decât de făcut.

Acum pe terasă era atât de multă energie verde sălbatică răsucindu-se în jur, încât puterea psi lumina noaptea. Undeva jos, în parc, Lydia auzi un câine lătrând. O fereastră se deschise.

- Este o fantomă, Harry, una foarte mare, țipă o femeie. Și este exact alături. Cheamă câinele înăuntru. Grăbește-te.

Idiotul lătra și mai tare. Lydia auzi mai multe ferestre deschizându-se.

- Ce dracu? strigă un bărbat aflat pe terasa clădirii vizavi de a lui Emmett. Sunt două. Tipul care stă la Numărul Șaptesprezece tocmai face una. U-hu. Hei, Martha, nu ți-am spus că este o idee bună să îl avem vecin pe noul șef de Breaslă?

- Nu sunt atât de sigură în legătură cu asta, îi strigă drept răspuns Martha. Înainte să se mute London, pe aici nu am avut niciodată fantome.

- Nu înțeleg, spuse altcineva. Se presupune că fantomele nu pot să se facă atât de mari în afara catacombelor.

- Ți-am spus că nu cred că este sigur să locuim atât de aproape de Zid, nu ți-am spus, Joe? izbucni femeia. Dar nu ai vrut să mă ascuți, nu? Împrejurimile au atâta *personalitate*, ai spus. Va fi o extraordinară *investiție*, ai spus. Ei bine, știi ce cred eu? Cred că vom fi al dracu de norocoși dacă cele două fantome nu vor

da foc fabuloasei noastre investiții imobiliare. Și știi că asigurarea noastră nu acoperă și pagubele produse de fantome.

În acel moment, fantoma lui Emmett se năpusti direct în inima fantomei în stare avansată. Energie verde sări în înaltul cerului și apoi ambele fantome încetară să mai existe.

O tăcere nefirească puse stăpânire pe stradă. Lydia își permise să răsuflă. Fuzz ieși încolăcit dintre brațele ei, se rostogoli înapoi pe terasă și sări pe marginea grilajului. Se ghemui acolo, uitându-se în noapte cu cei patru ochi.

- Este acolo jos, nu-i așa, prietene? Hai să vedem dacă putem să îl prindem. Emmett îl smulse pe Fuzz și se grăbi înapoi în casă.

- Emmett, ai grijă, spuse Lydia, în timp ce el trecea repede pe lângă ea.

Era deja pe scări. Auzi ușa din față deschizându-se înainte să ajungă ea la jumătatea treptelor. Când ajunse la intrare, se lovi de un zid de ceață care strălucea cu imaginea reflectată a vechilor lampadare ale străzii.

Vizibilitatea era restrânsă la câțiva pași în jurul ei. Nu putea vedea nici măcar casa de peste stradă.

Undeva în distanța acoperită de ceață auzi sunetul pașilor grăbiți ai lui Emmett. Când se auziră mai slab și înfundat, știu că ajunsese la una din aleile înguste care duceau spre parc.

Era aproape sigură că nu va găsi ceea ce căuta. Ceața și noaptea vor oferi ascunzătoarea potrivită pentru ticălosul vânător care conjurase fantoma care îi atacase.

♥ ♥ ♥

Emmett îi dădu drumul lui Fuzz imediat ce ajunseră în parc. Se gândea că merită să încerce, deși nu se simțea foarte optimist. Până acum celălalt vânător plecase de mult.

- Găsește-l Fuzz.

Privirea și mirosul pufosului erau mult mai acute decât ale sale, își spuse Emmett, și creatura mică părea să înțeleagă ce se aștepta de la el. În fond, Fuzz era un alt soi de vânător înăscut.

Fuzz dispăru în parcul scufundat în noapte și ceață. Emmett îl urmă, ascultând sunetele care îi puteau indica mișcările tainice.

Topise ambră odată cu anihilarea fantomei și simțurile lui erau încă puternic sensibilizate. Va trece ceva vreme până când puternicul cocktail care fusese revărsat în sistemul său ca urmare a consumului greu de putere psi, nu va mai avea efecte.

Cunoștea procesul mult prea bine. Urma să fie foarte treaz și foarte excitat în următoarea oră, apoi se va prăbuși mai multe ore. Așa se întâmpla după o mistuire majoră. Și nu putea face nimic în legătură cu asta.

Al naiba mod de a-ți petrece noaptea nunții, își spuse.

Câteva minute mai târziu, Fuzz își facu apariția dintre umbre, apărând în conul de lumină al unui felinar. Alergă spre piciorul lui Emmett cu o bucată de hârtie agățată de laba din față.

- Ce ai acolo, prietene? Emmett luă bucata de hârtie de la Fuzz. Aprinse lanterna pe care o luase dintr-un sertar din biroul de pe hol, în drum spre ușă. O chitanță pentru parcare într-un garaj.

Se uită la logo-ul imprimat în partea de sus a bonului. *City Center Garage*. Observă că data era de ieri.

Cunoștea foarte bine garajul. Era localizat foarte bine pentru turnul cu birouri care adăpostea centrul Breslei Cadence. Toată lumea care lucra în clădire parca acolo.

Teoretic, această deducție îi lăsa posibilitatea a mai multe sute de suspecți, fără să îi includă pe cei care ar fi putut parca acolo ieri pur și simplu pentru că au avut treabă undeva în clădire. Dar știa că pe cei mai mulți îi putea elimina de la început.

Nu erau prea mulți vânătorii care puteau chema în afara catacombelor o fantomă de mărimea celei aflate în seara aceea pe terasă. Majoritatea celor care erau capabil de o asemenea treabă se aflau în Consiliul Breslei. Și asta însemna că mai rămân zece suspecți.

Era destul de sigur că putea micșora și mai mult și acest număr - până la unu.

CAPITOLUL 15

CÂND se întoarseră pe holul Numărului Șaptesprezece, Lydia îi aștepta. Fața ei era plină de neliniște.

- Sunteți bine? întrebă ea închizând ușa în urma lor.

- Amândoi suntem bine.

Nu era tocmai adevărul. Acum senzația de după arsură îl afecta foarte tare. Neavând în preajmă nicio amenințare care să îl distragă, a fost atras în strânsoarea dorinței pure. Dar nu își permisesese niciodată să cedeze dorinței sexuale inspirate de o fluidizare și nu avea de gând să înceapă în seara aceasta. Deținea controlul; *întotdeauna* deținea controlul.

Lydia era chiar în fața lui, încruntată de îngrijorare. Se uită la ea, cum sta în hol, lumina becului de deasupra strălucindu-i în părul ei roșu-auriu. Ochii ei erau de un albastru atât de adânc, încât rămăsese pur și simplu fascinat de ea. Nevoia să o trântescă pe podea, să îi desfacă picioarele și să se afunde în ea era aproape copleșitoare. Voia să o aibă iar, și iar, până la epuizare.

Își înfrână însă instinctele, spunându-și că acesta nu ar fi un scenariu de nuntă tocmai romantic, care să satisfacă viselor unei femei, mai ales pe cele ale Lydiei.

Își reveni cu mare efort, îl lăsă pe Fuzz pe treapta de jos și îi arătă Lydiei bonul pentru parcare.

- Cred că tipului nostru i-a scăpat asta. Fuzz pare să creadă că este suficient de important pentru a mi-l aduce.

Sprâncenele ei se încruntară.

- Nu ne spune prea multe, în afară de faptul că cine l-a pierdut probabil lucrează în clădirea Breslei. Nu este o surpriză prea mare, mai ales că acolo sunt probabil sute de angajați ai Breslei.

- Mda. Îi era greu să se concentreze. Era prea ocupat să se uite la partea din față a rochiei ei. Nevoia de a-i atinge sânii era atât de puternică, încât îi făcea palmele să pulseze.

Se sili să se întoarcă și să meargă încet către biroul antic, sculptat în lemn, pe care se aflau curiozități, instalat de el în partea din față a holului. Relicva era un obiect antic de pe Vechiul Pământ pe care unul din strămoșii lui reușise să îl aducă la bordul navei care transporta coloniști prin Cortină spre Harmony.

- Cine ar face așa ceva, Emmett?

- Nu îți face griji în privința asta. Își masă ceafa și încercă să nu se gândească la cât de bine mirosea când era udă și excitată. O să rezolv problema.

- Este evident că este cineva căruia nu îi place ideea că tu preiei Breasla locală, fie și temporar.

- Am spus că o să rezolv eu problema. Închise sertarul cu zgomot și își ridică privirea pentru a-i întâlni imaginea reflectată în oglinda agățată deasupra biroului. Mare greșeală.

Ea clipi și apoi se încruntă plină de îngrijorare.

- Ești sigur că te simți bine?

El se uită la ceas și strânse din dinți.

- În aproape patruzeci de minute o să mă culc. Până atunci probabil că voi face un duș rece.

- Ah, deci asta era. Se relaxă în mod vizibil. Ai topit ambră, nu?

- Nu am avut de ales, își freca fața cu mâna. A fost cea mai puternică fantomă pe care am văzut-o vreodată în afara catacombelor.

- Și acum ești în etapa post-*fantomatică*? Acea în care ești plin de dorință pentru o vreme și apoi te prăbușești și dormi câteva ore?

- Cam la asta se rezumă totul, mda. Se strâmbă. Îmi pare rău. Nu este așa cum intenționam să încheiem seara.

- Este în regulă, spuse ea cu blândețe.

Răspunsul ei era menit, fără îndoială, să îl liniștească, dar a avut exact efectul opus. Își reaminti că ea nu înțelegea. Nu știa că se chinuise mare parte din viața lui de adult încercând să nu devină vânătorul de fantome tipic, prezentat de folclor și legendă, încercând să își păstreze controlul.

- Nu, nu este în regulă. Era cuprins de frustrare, într-un mod aproape dramatic. La dracu, este noaptea nunții noastre. Aveam planuri pentru seara asta. Șampanie și muzică plăcută și... Se opri, făcând cu mâna un semn de pur dezgust. Tot restul.

Ochii ei erau plini de uimire.

- Emmett, este atât de drăguț, atât de romantic.

Drăguț? Romantic? Se gândi serios să o așeze pe genunchi.

Proastă idee. Acum era obsedat de fundul ei drăgălaș. *Gândește-te la altceva*. Cum ar fi toate dosarele care se găseau acum pe biroul lui din clădirea Breslei.

- Ar fi mai bine să te duci în pat acum, Lydia. El păși în jurul ei. În noaptea asta poți dormi în camera de oaspeți.

- Nu fi ridicol. I se așeză în cale. Nu trebuie să îți faci griji că mă sperii. Nu este prima dată când te văd în starea asta.

- Ultima oară nu s-a întâmplat nimic și nu se va întâmpla nimic nici în seara asta, jură el. În scurtă vreme voi adormi.

- Dar până atunci vrei sex fierbinte, pățimaș, nu-i așa?

El își dorea să nu fi folosit cuvintele **fierbinte** și **pățimaș** în aceeași propoziție.

- Voi supraviețui și fără.

- Este în regulă. Își puse brațele în jurul gâtului său și îi zâmbi. Îmi place sexul cu tine, îți amintești?

El rămase nemișcat. Cu un gest de supremă voință, reuși să își țină brațele de-o parte și de alta a corpului.

- Nu asta este problema, replică el.

- Oh, da? zâmbetul ei deveni mai provocator, insinuant chiar. Ochii ei erau plini de mistere senzuale. Atunci care este problema? Tocmai ți-am spus că nu sunt deloc nervoasă. Poate că tu ești cel care fuge speriat? Ce s-a întâmplat, London? Ți este teamă că îți vei pierde controlul?

- Ce dracu vrea să însemne asta?

- Faptul că deții controlul înseamnă foarte mult pentru tine, nu? șopti ea. Mi-a luat ceva timp să înțeleg cât de mult. Dar știi ceva? Uneori este în regulă să abandonezi simțurilor. Acesta este unul din acele momente.

Își strânse mai tare brațele în jurul gâtului său, apăsându-și sâni și coapsele de corpul lui tare, puternic excitat, apoi îl sărută cu o determinare îndrăzneată, provocatoare. La atingerea gurii ei fierbinți, umede, hotărârea lui a fost spulberată.

La dracu. De ce se lupta împotriva acestui lucru atât de îndârjit? Era noaptea nunții lui și soția lui voia să facă dragoste.

Soția lui.

Se simțea ca și ar fi fost instantaneu eliberat de toate inhibițiile. Simți un fior de anticipare urcându-se în spirală în interiorul său.

- Deci nu îți este teamă de mine în seara asta? îi cuprinse fața cu palmele. Crezi că te poți descurca cu un soț pasional, cuprins de porniri animalice?

Ochii ei se deschiseră mai mult, dar nu încercă să se retragă.

- Poate că ești un vânător al naibii de bun, Emmett London, dar eu mă pricep al naibii de bine să dezamorz capcane iluzorii. Pot să mă descurc cu tine.

Căldura îl invadează.

- Oh, la naiba, abia aștept să văd cum faci asta.

Se mișcă, prinzând-o de încheieturi și strivind-o de peretele de lângă birou, înainte ca ea să își dea seama ce se întâmplă. Aplecându-și capul, o sărută, fără niciun fel de inhibiție, făcând-o conștientă de puterea pasiunii lui.

Gura ei se deschise pentm el. Își scoase pantofii și își trecu un picior gol peste al lui.

- Chiar vrei să te joci cu focul în noaptea asta, nu? spuse el lângă gâtul ei.

- Abia aștept, respiră ea.

O lăsă să îi simtă dinții.

- Și eu la fel.

Îi eliberă încheieturile. Brațele ei se întoarseră rapid în spatele gâtului sau. Îi simți degetele plimbându-i-se prin păr.

Aplecându-se spre ea atât de mult încât să îi simtă umflătura moale a sânilor, se aplecă, apucă marginea fustei și o ridică până în talie.

Ea icni când el își puse mâna între picioarele ei. Îi crescua temperatura cu câteva grade când își dădu seama că avea chiloții deja umezi.

- Vorbeai despre ambră topită, șopti el. Tu ești adevărată, știi, nu? Ambră fierbinte, lichidă. Chiar aici, în palma mea.

- Ai mâini bune. Se răsuci din cauza degetelor lui.

Lui Emmett îi plăcea felul în care ea își ținea respirația când o atingea. Îi plăcea mult. Fu cuprins de nerăbdare. Îi trase în jos chiloții de mătase, pentru a se elibera de obstacolul pc care aceștia îl reprezentau. Îi căzură în jurul gleznelor, iar ea păși peste ei.

Acum tremura din cauza puterii nevoii sale. Trebuia să se concentreze puternic pentru a-și desface centura și pantalonii. Când reuși să se elibereze, ochii ei se măriră la vederea dimensiunii erecției sale. Apoi zâmbi ușor și își lăsă mâna în jos pentm a-1 mângâia.

El îi prinse o coapsă moale, dulce, îi ridică piciorul și îl așeză în jurul taliei sale. Era desfăcută și pregătită. Când îi tachină mijlocul strâns, icni. Îi prinse celălalt picior și se înfășură cu el.

O strânse în brațe, lângă perete, și se avântă spre corpul ei fierbinte.

- **Emmett.** Se agăță de umerii lui pentm a-și păstra echilibrul.

Iar și iar el se afundă în ea. Se agăță de el ca și cum ar fi fost singurul sprijin într-o furtună, ca și cum nu ar mai fi vrut să îi dea drumul niciodată.

Când ajunse pe punctul de a se elibera, se retrase din căldura ei aromată.

- Nu, așteaptă, scânci ea. Aproape am terminat.

- Nu-ți face griji, vom ajunge amândoi acolo.

O întoarse și o aplecă cu talia în față peste birou. În mod automat, ea se apucă cu ambele mâini de marginea biroului pentru a se ține.

- Ce naiba ...? Oh. Se uită la el în oglindă. Ochii ei străluceau cu un amestec de uimire și încântare senzuală. Este ... interesant.

El își fixă palmele pe fese, savurând curbele ferme, pline.

- Din partea mea se vede și mai bine.

Se așeză și pătrunse din nou în vaginul ei umed... repede, din ce în ce mai repede.

Ea scoase un sunet tânguț, foarte excitat și își mișcă fundul ei drăgălaș mai în spate, permițându-i să intre și mai adânc.

El își luă o mână de pe talia ei, o înconjură și merse sub abdomenul ei neted pentru a-i găsi punctul magic.

Când îi atinse clitorisul sensibil, de data asta ea scoase un țipăt incredibil și se convulsionă în jurul lui.

El o trecu dincolo de margine, împingându-se în ea într-un gest care a părut etern.

Își reveni o oră sau două mai târziu și descoperi că zăcea pe spate pe covorul din hol. Emmett era întins peste ea, capul odihnindu-i-se pe piept. La un moment dat probabil că închisese trapa acoperișului, pentru că spațiul era învăluit în umbre. Își spuse că era un gest cu adevărat plin de considerație. Altfel, în poziția în care se afla, s-ar fi uitat direct spre o lumină strălucitoare.

- Emmett?

- Hmm? Nu își deschise ochii.

Își trecu degetele prin părul lui.

- Mă întrebam dacă ai adormit deja.

- Aproape. Părea drogat.

După ce amețea dezintegrării dispărea, extenuarea puneă rapid stăpânire pe vânător.

- Trebuie să te ducem la etaj.

- Nu. O să dorm aici în seara asta.

- Pe podea? Nu cred că este o idee prea bună. Încercă să se strecoare afară de sub el. Te vei trezi înțepenit și cu dureri.

- Nu mă deranjează, mormăi el. Dar se ridică ușor, eliberând-o.

- Haide, poți să ajungi până la scări. Se ghemui deasupra lui, îl apucă de un braț și încercă să îl ridice în picioare.

- Lasă. Își deschise un ochi. Nu va merge.

- Ba da. Numai să rămâi treaz timp de trei minute și o să reușim.

El mârâi, dar se ridică în picioare, clătinându-se puternic.

- Ești destul de autoritară, știi asta?

- Cu toții avem talentele noastre.

Îl sprijini, în timp ce îl împingea spre scări. Când ajunseră în capul scărilor, îl împinse spre dormitor. Căzu pe pat ca un bolovan mare, greu.

- Mulțumită? mormăi el în pernă.

Își zâmbi singură, gândindu-se la evenimentele care tocmai avuseseră loc la parter, pe holul din față.

- Foarte.

- Ce mai nuntă, hm?

- Cu siguranță că nu o voi uita.

- Nu a fost așa cum am plănit-o, spuse el, acum abia șoptind.

- Știu, spuse ea delicat. Dar nu mai contează. Desfăcu pătura de la piciorul patului și o întinse peste el.

- Emmett?

- Hmm?

- Trebuie să te întreb ceva. Ceva foarte personal.
- Probabil că nu este cel mai bun moment. Cuvintele erau atât de amestecate, încât abia reușea să înțeleagă ce spune. Nu mai pot gândi coerent.
- Acesta era și motivul pentru care decisese să îl întrebe acum, își spuse ea. Dar nu avea nevoie să îi explice.
- Mai devreme în seara aceasta ți-a fost teamă să faci dragoste cu mine pentru că erai în starea de după topirea ambrei. Chiar ai crezut că voi crede că ești un maniac sexual care nu se poate controla?
- Se lăsă o tăcere lungă, încât ea crezu că a adormit.
- Nu am vrut să crezi că sunt un vânător ca oricare altul, spuse el șoptit. Părerea ta despre vânători este și așa destul de proastă?
- Tu nu ești deloc un vânător pe care l-aș putea integra în vreun tipar. Așeză pătura în jurul lui. Ești altfel.
- Mda? mârâi el. Cum?
- Ești soțul meu.
- Ieși din cameră și închise ușa ușor în urma ei.

CAPITOLUL 16

SONERIA răsună pe un ton poruncitor în dimineața următoare, tocmai când Lydia turna o a doua cană de ceai energizant pentru Emmett.

- Sunt trează, răspund eu. Lăsă jos ceainicul și ieși din bucătărie.
- Fuzz, care își mânca micul dejun dintr-o farfurie aflată pe podea, își abandonă ouăle și pâinea prăjită pentru a țopâi pe urmele ei.
- Dacă este unul din vecini, plângându-se de mica scenă cu fantoma de seara trecută, lasă-mă pe mine să mă ocup, spuse Emmett în urma ei.
- În afară de câteva arsuri pe terasa noastră, nu s-a întâmplat nimic, îi spuse ea peste umăr. Vecinii nu au motive să se plângă.

- E posibil ca ei să aibă o altă părere cu privire la acest aspect, o avertiză el.

Când ajunsese în hol, aruncă o privire rapidă în jur ca să fie sigură că nu rămăsese nicio urmă a Marelui Eveniment de aseară. Decise că totul părea să fie în ordine, dar știa că nu va mai putea intra niciodată în casa asta fără să se gândească la noaptea nunții.

Deschise ușa și se găsi în fața lui Zane Hoyt, vecinul ei din View Apartments din Orașul Mort, aflat pe treptele din față. Îmbrăcase costumul preferat de vânător-în-devenire, completat cu o bucată de ambră legată în jurul gâtului. Alura lui era puțin nepotrivită, prin prisma faptului că avea doar treisprezece ani. Fuzz îi sări în brațe.

- Bună, Lydia. Zane îi zâmbi în timp ce îl scărpină pe Fuzz. Mătușa Olinda spune că tu și domnul London v-ați căsătorit ieri. Spune că scrie totul în ziare. Am venit să văd dacă este adevărat.

- Este adevărat.

Zane își pierduse părinții la o vârstă fragedă. Fusesse crescut de mătușa sa. Cea mai mare ambiție a vieții lui era să devină vânător de fantome. Avea cu certitudine aptitudinile pentru a o face, dar Lydia sperase să îl ademenească pe cărările unei profesii mai respectabile.

Cu toate acestea, de când Emmett intrase în viața lui Zane, avea o bănuială că lupta se transformase deja într-o cauză pierdută. Zane îl transformase imediat pe Emmett într-un veritabil model patern. Îl transformase într-un idol.

Zane se aplecă pentru a-i cerceta mâna stângă.

- Uau, ai inel și tot restul. Este atât de tare. Fața lui strălucea de bucurie. Ești căsătorită cu cel mai tare vânător de fantome dintre toți. Acum domnul London este șeful întregii Bresle, știi?

- Crede-mă, sunt conștientă de asta.

- Mătușa Olinda spune să îți transmit felicitările ei. Spune că vă vom urmări la televizor, pe tine și pe domnul London, mergând la petrecerea aia fandosită a Balului Restaurării din seara asta.

- O să am grijă să vă fac cu mâna. Se uită la ceas. Nu ar trebui să fii la școală?

- Sunt pe drum. Voiam numai să văd cu ochii mei ce se întâmplă, ca să pot spune tuturor din clasă.

Emmett își făcu apariția pe hol și deschise ușa dulapului.

- Bună dimineața, Zane. Cum îți merg treburile astăzi?

- Merge bine, domnule London, cu excepția testului acela idiot pe care trebuie să îl dau în dimineața asta. M-am oprit doar ca să o văd pe Lydia și pe dumneavoastră și să vă spun că eu cred că este minunat că v-ați căsătorit.

- Mulțumesc. Apreciem. Emmett își agăță haina pe un umăr și își ridică geanta. Îi dădu Lydiei un sărut scurt, dar puternic, de la revedere. Apoi se uită spre Zane. Mă îndrept spre serviciu. O să te duc până la școală.

- *Super.* Zane aproape levita din cauza entuziasmului. Abia aștept să mă vadă băieții ieșind din însuși Slide-rul șefului Breslei!

Îl dădu pe Fuzz Lydiei și alergă spre mașină.

- Cu siguranță i-ai făcut ziua fericită, spuse Lydia lui Emmett.

O sclipire sexy îi lumină privirea.

- Tu cu siguranță mi-ai făcut noaptea fericită, doamnă London. Îmi pare rău că am dispărut exact când lucrurile deveneau mai interesante.

Ea simți că i se ridică în obraji căldura.

- Dacă lucrurile ar fi devenit mai *interesante*, nu m-aș mai fi putut mișca în dimineața asta.

Amuzamentul lui dispăru. O expresie cercetătoare înlocui zâmbetul senzual din privirea lui.

- Ești ... în regulă? întrebă el foarte încet.

Ea își încrucișă brațele și se sprijini cu un umăr de marginea tocului ușii.

- Sper să nu îți știrbească prea mult mândria ta de vânător, dar trebuie să îți spun că mă simt bine în dimineața aceasta.

Încordarea din colțurile gurii sale se domoli.

- Doar bine?

Ea strâmbă din nas.

- Nu m-ai speriat nicio clipă noaptea trecută, London, dacă asta te preocupă.

Gura lui se încreți.

-Ești sigură?

- Absolut sigură.

- Nu te-am făcut să te simți nici măcar nervoasă?

- Nu.

- Hm. Își puse un picior pe treaptă. Păi, va trebui să văd ce pot face pentru a-mi îmbunătăți tehnica în seara asta. Poate că, dacă îmi pun mintea la contribuție, pot să chem o fantomă mare, cu adevărat mare, ca să îmi provoc o nouă stare de după dezintegrare.

- Nu te mai deranja cu fantoma. Nu ai nevoie de una. Râse. Am vești pentru tine, London. Scara trecută a fost interesantă, dar nu a fost prea diferită de stilul tău obișnuit.

- La dracu. Nu crezi că partea în care erai aplecată peste birou, privindu-ne în oglindă, a fost măcar un pic altfel?

- A fost mai degrabă o variație inteligentă a uneia dintre multele teme excelente pe care le manevrezi cu măiestrie. Veni spre el dinspre ușă, îi aranjă gulerul cămășii și îi dădu în fugă un sărut conjugal pe obraz. Acum mergi să muncești ca un șef de Breaslă ce ești. Ne vedem diseară. Când trebuie să plecăm pentru marea scenă de la bal?

- La dracu, am atâtea pe cap încât aproape că am uitat despre Balul Restaurării. Emmett se încruntă. Tamara a spus că începe la opt. A sugerat că ar trebui să ne planificăm apariția pe la nouă.

Lydia își înăbuși un suspin. Lucrurile merseseră destul de bine în dimineața aceasta, până când fusese amintit numele Tamarei.

- Vrea să ne facem apariția, nu-i așa? întrebă ea politicos.

- Întreaga idee a acestui lucru este să fim siguri că toată lumea, mai ales presa, vede că șeful Breslei și soția lui fac parte din înalta societate de aici, în Cadence.

Ar fi mai bine să uiți să joci rolul Cenușărei în seara asta, își spuse Lydia. Nu este un basm romantic. Este vorba numai de a avea parte de reclamă pozitivă pentru Breaslă.

- Chestia cu imaginea. Dădu din cap. Am înțeleș.

- În seara asta traficul o să fie destul de intens. Ar fi bine să plecăm în jur de opt și jumătate.

- O să fiu gata, îi promise ea.

El se întoarse să meargă spre Slider, apoi făcu o ultimă pauză.

- Ești sigură cu nu a fost nimic ieșit din comun în legătură cu seara trecută?

- Mie mi s-a părut a fi o seară obișnuită petrecută acasă.

- Hm. El scutură din cap și continuă să meargă spre mașină. Mie mi s-a părut destul de deosebită.

- Asta nu face decât să demonstreze cât de plicticoasă era viața ta înainte de a mă cunoaște pe mine, London.

El se uită înapoi spre ea, dinții sclipindu-i într-un zâmbet păcătos.

- Crede-mă, mi s-au deschis ochii.

♥ ♥ ♥

Melanie caută ediția de dimineață a *Tattler* când Lydia se opri în cadrul ușii biroului.

- Măi, măi, mireasa asta este chiar îmbujorată. Te caută Shrimp. Să fii pregătită... Are de gând să programeze câteva sute de parade în care să fie escortat de însăși soția noului șef al Breslei, în carne și oase.

Lydia se strâmbă.

- Mulțumesc pentru avertizare.

- Cum a fost noaptea nunții?

- Asta este o întrebare extrem de personală. Dar, pentru că ai întrebat, punctul culminant cel mai important a avut loc atunci când o fantomă uriașă s-a materializat pe terasă într-un moment... hmmm... destul de nepotrivit.

Melanie se opri din râs.

- Uh. Nu este bine. Vorbim despre o fantomă mare, în adevăratul sens al cuvântului?

- A fost urât, Mel. Cea mai mare fantomă pe care am văzut-o vreodată în afara zidurilor. Probabil că ar fi dat foc casei dacă Emmett nu ar fi reușit să o anihileze.

- Ufff. Crezi că a avut ceva de-a face cu atacul împotriva lui Mercer Wyatt?

- Asta este părerea mea, dar Emmett încă vrea să mă convingă de faptul că nu există nicio legătură.

Melanie ridică din umeri.

- Se pare că, în final, există și neajunsuri în calitatea de a fi nevasta șefului Breslei. Cine ar fi crezut?

- Trebuie să îți mărturisesc faptul că viața era mult mai simplă când Emmett era un simplu consultant în afaceri. Lydia cercetă exemplarul din *Tattler*. Cum arată titlurile de astăzi? Cutia din față era goală.

- Știu. Eu am luat ultimul exemplar. Povestea probabil că l-a vândut în tot orașul. Melanie îi ridică ziarul în față, ca să poată citi titlurile uriașe:

ȘEFUL BRESLEI ȘI AMANTA MISTERIOASĂ, IMPLICAȚI ÎNTR-O CĂSĂTORIE DE CONVENIENȚĂ

Cuplul își va face apariția la Balul Formal din seara aceasta

Lydia cercetă cu nerăbdare propria fotografie stând în fața intrării la Designs by Finella. Respiră ușurată.

- Ar fi putut fi mai rău, spuse ea.

- Este mai rău, dacă îmi ceri părerea mea. Melanie scutură ziarul cu un dezgust pe care încercă să îl disimuleze în amuzament. Mult mai rău. O să observi că m-au scos din fotografie. Eram chiar lângă tine când ai făcut marele anunț presei, dacă îți amintești bine. Și în fotografia aceasta nu este nici urmă de mine.

- Aș fi fost fericită dacă m-ar fi scos pe mine. Lydia merse în josul holului.

- Așteaptă o clipă. Melanie puse jos ziarul. Jack mă scoate să luăm prânzul astăzi. Vrei să vii cu noi?

Fac eu cinste?

- Mulțumesc, mi-ar plăcea, dar pentru moment sunt destul de ocupată.

Melanie își drese vocea.

- Hm, ca o favoare pentru mine.

Ultimele cuvinte o opriră pe Lydia din mers.

- O favoare pentru tine? Luăm prânzul împreună tot timpul. Cum ar putea fi o favoare specială dacă te las să îmi cumperi prânzul astăzi?

- De fapt, este vorba de Jack. Obrajii lui Melanie căpătară o nuanță surprinzătoare de roz. Îmi place mult. Am început să vorbim până și de o Căsătorie de Conveniență.

- Da? Nu mi-am dat seama că este atât de serios.

- Este un tip de treabă și l-ar bucura teribil să le poată spune prietenilor lui că a fost la prânz cu soția șefului, termină cuvintele în grabă.

- Ah, din cauza asta. Lydia zâmbi cu tristețe. Sigur. Atunci hai să mergem cu toții să luăm prânzul. De ce nu? Oricum, trebuie să mănânc pentru a-mi păstra puterile pentru marea intrare de la balul din seara asta.

- Mulțumesc, îți sunt recunoscătoare. Jack o să leșine de fericire.

- Nicio problemă. Dar, având în vedere circumstanțele, insist să mă lași pe mine să plătesc prânzul.

- Nu, sincer, este în regulă.
- Lasă. Îi făcu semn cu ochiul. O să pun totul pe lista de cheltuieli a Breslei.
Melanie clipi și apoi se relaxă într-un zâmbet vesel.
- Păi, în situația asta, cred că voi face rezervare la Riverside Grill. Este unul dintre cele mai scumpe restaurante din oraș. Întotdeauna am vrut să mâncăm acolo.
- Foarte bine, spuse Lydia.

- Știi, cumpărăturile la Designs by Finella și prânzul în restaurante de înaltă clasă mi-au făcut viața socială mult mai elegantă. Nu îmi displace deloc faptul că ești soția șefului Breslei.

Telefonul de pe biroul Lydiei sună cu câteva minute înainte de amiază. Se apropie de aparat fără să își îndepărteze atenția de la catalogul cu noi antichități care erau puse la dispoziție de una dintre cele mai sigure galerii din Ruin Row.

Obiectul care îi atrăsese atenția era aproape canonic pentru ceea ce experții numeau o coloană funerară. Nimeni nu știa cu certitudine dacă aceste obiecte elaborate făurite fuseseră cu adevărat folosite în ceremoniile funerare extraterestre, dar, pentru că adesea erau găsite în preajma sarcofagiilor, s-a presupus că erau asociate cu ritualurile morții. Shrimpton's House of Ancient Horrors era specializată în lucruri bizare și morbide. Urna funerară s-ar potrivi foarte bine cu restul colecției din Tomb Wing.

- Shrimpton's House of Ancient Horrors, biroul custodelui, spuse ea, calculând în minte cât ar putea scădea oferta pentru coloana funerară.

- O caut pe Lydia Smith. Vocea femeii de la celălalt capăt al firului părea să ezite.

- Eu sunt Lydia.

- Dumneavoastră ați sunat la biroul Asociației Absolvenților Old Frequency City încercând să localizați persoanele care îl cunoșteau pe Troy Burgis?

- Da. Lydia închise repede catalogul. Eu sunt. Cine este la telefon?

- Karen Price. Eram cu un an mai mică decât Troy Burgis la Old Frequency City.

- L-ați cunoscut bine?

Karen scoase un sunet iritat.

- Nu cred că era cineva care să îl cunoască bine pe Troy Burgis. Era o persoană foarte bizară.

- Care este legătura dumneavoastră cu el?

- Colega mea de cameră a fost membră a trupei lui.

- Este vorba de Andrea Preston?

- Da. În afară de faptul că în cadrul trupei cânta la flaut, se și întâlnea cu el. Pentru o vreme au format un cuplu destul de bine sudat. L-am văzut de câteva ori când venea să o ia pe Andrea sau să o aducă înapoi în dormitor după o întâlnire.

- Cum era Burgis?

- Pentru mine era destul de trăsnit, chiar înspăimântător. Dar se pare că Andrea era fascinată de el.

- Ce v-a făcut să credeți că Burgis era ciudat?

Se lăsă o tăcere scurtă la celălalt capăt, înainte ca Karen să spună, ezitând:

- Mai întâi, vreți să îmi spuneți de ce vă interesați de el?

- Da, desigur. Un fost profesor al lui a murit de curând din cauza unei supradoze. Am găsit în apartamentul profesorului o copie a ziarului în care a apărut articolul despre dispariția lui Burgis. Cu puțină vreme înainte de a muri, mă sunase și îmi lăsase mesaj că trebuie să vorbească cu mine despre o problemă urgentă. Dar am ajuns acolo prea târziu. Încerc să pun totul cap la cap, dacă înțelegeți ce vreau să spun.

- Credeți că această problemă urgentă pe care profesorul voia să o discute de dumneavoastră era în legătură cu vechiul articol despre Burgis?

- Da, cred că este o posibilitate.

- Cum se numea profesorul care a murit de supradoză? Întrebă Karen.

- Doctor Lawrence Maltby.

- Maltby. Mi-l amintesc. Era în departamentul de para-arheologie la Old. Freq. Am urmat două din cursurile sale. Troy Burgis a fost și el acolo. La fel și Andrea. De fapt, așa s-a întâlnit cu Burgis. Au început să învețe împreună. Pe urmă am aflat că a intrat în trupa lui și că ieșea în fiecare noaptea cu el. Evident, ceea ce înțelegea Burgis printr-o întâlnire fierbinte era sexul prin catacombe.

- Burgis era vânător? Îi plăcea să dezactiveze o fantomă sau două înainte să se culce cu iubita lui?

- Nu. Karen părea surprinsă. Burgis nu a fost vânător de fantome. Era detonator. Unul foarte, foarte bun, după cele spuse de Andrea, deși nu avea nicio pregătire tehnică. Însă Andrea îl venera. Ar fi crezut orice i-ar fi spus.

- Cum era Andrea?

Karen suspină.

- Păi, mai mult decât orice altceva, era incredibil de frumoasă. Într-un fel cumva eteric. Când intra într-o încăpere, toată lumea se întorcea să o privească. Pe de altă parte însă, era un suflet destul de chinuit... fusese abuzată în copilărie și era complet înstrăinată de familia ei. Nu mai avea pe nimeni pe lume.

- Credeți că îl iubea cu adevărat pe Burgis?

- Sunt sigură că îi era complet devotată. Dar sunt la fel de sigură că el nu o iubea. Burgis era obsedat de două lucruri. Unul era muzica rock-impuls. Și-a împins pasiunea până într-acolo încât a închiriat contra unei sume exorbitante, pe care de altfel nu și-o prea permitea, un studio numai pentru a înregistra un single, în șase versiuni. Nu a reușit să atragă însă atenția niciunei companii muzicale importante.

- Care era cea de-a doua obsesie a lui?

- Vincent Lee Vance.

- **Vance!** Lydia a fost atât de surprinsă, încât a scăpat pixul pe care îl folosisese pentru a nota informații. Se rostogoli pe birou și căzu pe podea. Conducătorul rebelilor?

- V-am spus, Burgis era ciudat. Când a început să se întâlnească cu el, Andrea vorbea despre el destul de liber. Spunea că Burgis era fascinat de Vance și de Era Discordiei. Vise să găsească prima așezare secretă a lui Vance. Dacă vă amintiți lecțiile de istorie, se presupune că aceasta este localizată în catacombele de sub Old Frequency.

- Corect. Lydia se aplecă și ridică pixul. Se bănuiește că în Era Discordiei a întemeiat două adăposturi secrete subterane. Al doilea se crede că ar fi pierdut pe undeva, prin tunelele din zonă.

Conform vechilor legende, Vance și iubita lui detonatoare, Helen Chandler, fugiseră în al doilea adăpost pentru a se sinucide după înfrângerea din Ultima Bătălie din Old Cadence. În ultima sută de ani multă lume a căutat locurile ambelor adăposturi ale lui Vance, dar niciunul dintre ele nu a fost găsit.

- Andrea spunea că Burgis este hotărât să descopere primul adăpost, spuse Karen. A petrecut multă vreme în subteran, dezamorsând tunelele din sectoarele necartografiate din jurul Old Frequency.

- A fost o nesăbuiță să meargă în catacombe singur, după lăsarea întinericului, fără echipament corespunzător sau o echipă pregătită. Chiar dacă Burgis stăpâna tehnica dezamorsării capcanelor, fantomele nu erau o problemă pe care putea să o neglijeze. Probabil că le-a și întâlnit în număr mare în sectoarele necartografiate.

- De obicei, Burgis lua cu el doi prieteni, doi indivizi care făceau și ei parte din trupă. Ambii era para-rezonatori puternici, deși cred că niciunul dintre ei nu s-a alăturat Breslei pentru pregătirile oficiale.

Lydia încercă să-și regăsească echilibrul pe scaun.

- Din întâmplare știți dacă este vorba despre Jason Clark și Norman Fairbanks?

- Cum de le-ați știut numele?

- Conform articolului din ziar, erau și ei cu el în momentul în care a dispărut.

- Așa este, erau împreună, spuse ușor Karen.

- Dar colega dumneavoastră, Andrea? Credeți că ați putea să mă puneți în legătură cu ea?

Se lăsă o nouă tăcere scurtă, apăsătoare.

- A murit, domnișoară Smith.

- Ce?

- A murit într-un accident de canotaj, la două luni după ce Burgis a dispărut. În acel moment, destui dintre noi am adoptat ideea că s-a sinucis din cauza a ceea ce s-a întâmplat cu Burgis. Așa cum vă spuneam, îi era foarte devotată.

Lydia răsuflă adânc și se scufundă în scaun.

- Ce trist.

- Da. Vocea lui Karen se înăspri. Dar, după cum s-a dovedit, nu a fost un caz singular.

- Ce vreți să spuneți?

- Andrea nu a fost singura care a avut un accident mortal după dispariția lui Burgis. În următoarele șase luni Norman Fairbanks și Jason Clark au murit și ei. Unul din cauza unei căzături teribile, în timpul unei expediții de cățărare în munți, iar celălalt a murit într-un incendiu.

Lydia înghiți cu greu.

- Toți membrii fostei trupe a lui Burgis au murit? Vorbiți serios?

- Foarte serios. Mai mult, niciunul dintre cadavre nu a fost recuperat. Karen se opri o clipă. Nu că ar fi căutat cineva prea mult.

- Și familiile lor? Nu au cerut să fie făcute investigații?

- Nu au fost implicate familii. Vedeți, Burgis, Andrea, Jason Clark și Norman Fairbanks aveau un lucru în comun. Niciunul dintre ei nu avea rude apropiate. Toți erau singuri pe lume.

- Devine din ce în ce mai ciudat.

- Da. Vocea lui Karen devenise inflexibilă. Din acest motiv v-am sunat, domnișoară Smith, când secretara biroului mi-a spus că aveți întrebări despre Troy Burgis. Am vrut să vă spun că oamenii care în urmă cu cincisprezece ani au fost în preajma lui Burgis au avut... hmmm... tendința de a dispărea.

- Ce credeți că s-a întâmplat cu Burgis și membrii trupei lui, Karen?

- Nu știu și nu vreau să aflu. Dar, dacă există un mister legat de aceste dispariții, pot să vă spun un lucru cu certitudine. Are legătură cu ceea ce a găsit Burgis în catacombe.

Lydia se încruntă.

- Așteptați puțin. Vreți să spuneți că Burgis și prietenii lui trăiesc în catacombe de cincisprezece ani? Este imposibil. Ar trebui să mănânce. Ar avea nevoie de lumină. Nimeni nu ar putea suporta să trăiască în catacombe atât de mult timp.

- Probabil că orice om normal ar înnebuni în astfel de circumstanțe, domnișoară Smith. Dar încerc să vă spun că Troy Burgis nu era normal. Mai mult, avea o abilitate deosebită în a atrage alte suflete pierdute, asemenea lui... oameni care căutau ceva sau pe cineva în care să creadă, oameni ca Andrea, Jason Clark și Norman Fairbanks. Cei trei l-ar fi urmat oriunde.

Lydia își drese vocea.

- Se pare că nu s-a deranjat să fie prieten chiar cu *toate* sufletele pierdute cu care s-a întâlnit, numai cu cei care îi puteau fi de folos. Este clar că el i-a ales: o femeie frumoasă pentru a-i ține companie și doi vânători loiali care să îi asigure protecția în catacombe.

- Exact. Troy Burgis era un tip destul de înfricoșător în colegiu. Dar dacă este încă în viață, acum este cu siguranță și mai periculos.

CAPITOLUL 17

RIVERSIDE Grill era localizat, în mod surprinzător, pe malul râului. Era un loc frecventat de brokeri puternici, politicieni, celebriți dar și de cei care voiau să-și facă o imagine publică, din a fi văzuți cinând în compania unor astfel de oameni.

Jack Brodie le aștepta. Era sprijinit de perete, la intrare, încercând să pară relaxat. Dar ținuta lui nonconformistă și piatra mare de ambră legată la centură nu se încadrau prea bine cu atmosfera elegantă din Riverside Grill. Lydia îi simți pe loc agitatea.

Răsuflă ușurat și oarecum condescendent când le văzu pe Lydia și Melanie intrând pe ușă. Dczlipindu-se de perete, se grăbi să le întâmpine.

- Cred că este o greșeală, spuse el cu voce joasă. Aruncă o privire rapidă spre recepție, unde un individ cu o înfățișare imperială dirija clienții spre locuri. Tipul spune că nu avem rezervare.

- Nu este adevărat. Melanie deveni rigidă de indignare. Am sunat în dimineața asta și mi s-a spus că nu este nicio problemă să găsim o masă pentru trei.

- Ce nume ai folosit? întrebă Lydia.

- Al tău, desigur. Adică al lui Emmett, bănuiesc, dacă vrei să intri în detalii. Crezi că altfel intram aici? Le-am spus că doamna Emmett London și doi prieteni vor sosi la doisprezece și un sfert, fix.

- Mă duc să vorbesc cu chelnerul, spuse Lydia.

Merse spre estradă și încercă un zâmbet prietenos.

Chelnerul nu îi întoarse zâmbetul.

- Sunt doamna London. Cred că aveți o rezervare pentm mine și prietenii mei?

Chelnerul îngheță.

- Este o greșeală, doamnă. Rezervarea pe care o avem este pe numele doamnei Emmett London, soția noului șef al Breslei Cadence.

- Doamna London... sunt eu.

Chelnerul o analiză de jos în sus.

- Adică pretindeți că sunteți *doamna* London?

- Da. Lydia își oțeli zâmbetul.

Chelnerul își ridică o sprânceană și zâmbi compătimitor spre Melanie și Jack, care se aflau în spatele Lydiei.

- Și aceștia sunt oaspeții dumneavoastră pentru prânz?

- Da.

Scutură din cap, în mod evident amuzat.

- Am mai avut câțiva nerușinați care au încercat să intre în acest restaurant, dar dumneavoastră, doamnă, ați putea oricând fi recompensată cu premiul cel mare pentru tupeu. Adevărata doamnă London este soția unuia dintre cei mai puternici bărbați din oraș. Mă îndoiesc foarte tare că doamna ar fi îmbrăcată într-un biet costum ieftin care în mod evident este un rebut de la reduceri. Mai mult, dacă îmi permiteți să îmi dau cu părerea, vă asigur că adevărata doamnă London nu ar lua prânzul cu o femeie îmbrăcată ca o târfă și cu un vânător de cea mai joasă speță.

- Această doamnă face toate acestea. Lydia traversă strada și îl apucă pe chelner de cravata cu dungi discrete. Spune ce vrei despre hainele mele, dar îți vei cere scuze imediat prietenilor mei, altfel iau telefonul, îl sun pe soțul meu și atunci va trebui să îți ceri scuze în fața lui personal. Ai înțeles?

Fața acestuia se schimonosi într-o grimasă împietrită, părând mai apoi cuprinsă de primele semne ale îndoielii.

- Hmm...

- Chiar vrei să îl deranjezi pe noul șef al Breslei? Întrebă Lydia cu voce foarte joasă. Dacă da, voi fi bucuroasă să formez numărul lui de telefon ca să îi explici de ce nu ne lași pe mine și pe prietenii mei să mergem la masa.

O femeie într-un costum sever, albastru închis, se grăbi spre ei dintr-un hol îngust.

- Ce se întâmplă aici, Barclay? Femeia se opri brusc, pândind la vederea Lydiei care îl ținea pe chelner de cravată. **Doamnă London.**

Ochii lui Barclay se lărgiră.

- Nu este adevărata doamnă London. Dar deja încrederea de sine pâlise. Nu poate fi.

- Desigur că este adevărata doamnă London, Barclay, izbucni femeia. Îi aruncă Lydiei un zâmbet plin de regrete. Am recunoscut-o. A fost pe coperta **Tattler** în ediția de ieri.

- Mă bucur că există cineva aici care are bunul simț de a citi ziarele de scandal. Lydia eliberă cravata lui Barclay. Cine sunteți dumneavoastră? o întrebă ea pe femeia în costum albastru.

- Sunt asistent manager, Julia Sanders. Îmi pare teribil de rău dacă au fost neînțelegeri.

- Barclay, aici de față, pare a fi singurul care refuză să înțeleagă situația, spuse Lydia. Împreună cu prietenii mei, am o rezervare pentru prânz. Am vrea o masă pentru trei, vă rog.

- Desigur. Julia îl fulgeră cu o privire furioasă lui Barclay. Mă voi ocupa eu.

- Da, domnișoară Sanders, spuse Barclay cu un ultim efort, își așază cravata cu degetele tremurânde.

- Cu vedere spre râu, adăugă Lydia.

- Desigur.

- Și mai vreau ca Barclay să ne prezinte scuze.

- Bineînțeles.

- Friptura nu este rea, anunță Jack pe la mijlocul prânzului. Dar nici nu este mare lucru de capul ei. Mama gătește de trei ori mai mult când mă duc acasă pentru cină. Și uită-te la legumele astea mitite. Nu am văzut în viața mea așa ceva. Mă întreb cum fac să crească atât de mărunțele.

- Cu cât un restaurant este mai scump, cu atât porțiile sunt mai mici, spuse Melanie cu un aer înțelept. Cum crezi că toți bogătașiiăștia reușesc să rămână atât de zvelți? Că doar niciunul dintre ei nu muncește cu adevărat pentru a-și câștiga existența.

- Hmmm. Jack aruncă ultima bucată de friptură în gură și o mestecă gânditor. Nu m-am gândit la asta.

- Abia aștept să văd porția de desert, se confesa Melanie. Se uită spre Lydia. Hei, nu îți mănânci peștele. Ce s-a întâmplat? Nu este bun? Dacă da, în locuri pretențioase ca acesta se presupune că îl poți da înapoi.

- Nu, este în regulă. Lydia se smulse din visare și se sili să zâmbească. Numai că astăzi nu îmi este prea foame, asta este tot.

Melanie chicoti.

- Prea multe senzații în ultima vreme, căsătoria de ieri și Balul Restaurării din seara asta.

- Vorbind de senzații, spuse Jack cu gura plină de mâncare, se vorbește la centrul Breslei că s-ar putea să avem parte de așa ceva la sediu în după amiaza asta.

- Senzații? Lydia încetă să mai împingă de colo-colo prin farfurie costisitorul fel de mâncare și se încruntă spre el. Despre ce vorbești?

- Probabil că ai auzit de fantoma uriașă pe care cineva a trimis-o aseară după domnul London?

- Eram acolo. Acum sunt căsătorită cu domnul London, îți amintești?
- Oh, da, corect. Păi, câțiva din tipii de la centru spun că este posibil ca cineva să îl fi testat pe noul șef, ca să se știe exact cât de bun este, înțelegi?

Lydia avu o senzație de înec în capul pieptului și știu că nu putea da vina pe pește.

- Ce vrei să spui?

- Îți amintești că ți-am spus că se zvonea ceva despre o provocare formală? Ei bine, se spune că Foster Dorning intenționează să inițieze una în după amiaza asta.

- O provocare a Consiliului? Conștientă de faptul că vocea i se ridică, Lydia se uită repede în jurul ei și apoi se aplecă peste masă. Mi-ai spus odată că nimeni nu poate provoca un șef de Breaslă căsătorit. Ceva legat de drepturile soției șefului de Breaslă.

Jack se uită perplex în fața reacției ei.

- Da, păi funcționează, dar numai dacă soția șefului își cere drepturile în fața întregului Consiliu. Nu ți-am explicat partea asta?

- Nu, nu ai făcut-o. Lydia își aruncă șervețelul într-o parte și se ridică în picioare. Cred că ședința accasta este programată pentru ora două. Trebuie să mă grăbesc.

- Hei, unde te grăbești? o întrebă Jack. Melanie vrea să vadă desertul.

Dar zâmbetul șters al lui Melanie indică o înțelegere a problemei. Se ridică și ea în picioare.

- Voi sări peste desert. Haide, Lydia, te duc cu mașina mea. Plouă, nu vei reuși niciodată să prinzi un taxi.

Acum Jack părea complet uluit.

- Unde vă duceți amândouă?

- Să îmi cer drepturile de soție a unui șef de Breaslă, sări Lydia, luptându-se să își păstreze vocea ca o șoaptă.

- Înțeleg, ești îngrijorată pentru domnul London. Jack îi aruncă un zâmbet liniștitor. Nu îți face griji, doamnă. Am senzația că își poate purta și singur de grijă.

Lydia nu se opri să îl contrazică.

- Hai să mergem, Melanie.

Capetele de întoarseră când trecură grăbit prin restaurant, către ușa din față. Lydia ignoră atenția lor. Când trecu pe lângă Barclay, se opri brusc. Barclay se dădu înapoi, ploconindu-se.

- Să ai grijă ca celălalt oaspete al meu să primească desertul, răbufni ea. Trimite nota la birourile Breslei. Douăzeci la sută pentru chelneri. Nu te obosi să adaugi ceva în plus și pentru tine, Barclay. Voi verifica.

Ajunsă afară, se aruncă pe locul pasagerului în micul Float al lui Melanie. Melanie se așeză la volan, porni motorul și plecă în trombă din parcare a restaurantului.

Se uită în oglinda retrovizoare.

- Afirm fără nicio îndoială că data viitoare vei fi recunoscută de personalul de la Riversdale Grill.

- Nu-mi vine să cred, declară Lydia.

- Impresia pe care tocmai am făcut-o?

- Nu, faptul că nu știu absolut nimic despre drepturile soției șefului de Breaslă. De ce nu mi-a spus Jack că nu este suficient să te căsătorești? Dacă mi-ar fi explicat mai devreme cum stau lucrurile... poate...

Melanie întoarse micul vehicul după colț și apoi îi aruncă Lydiei o privire ciudată.

- Din cauza asta ai spus presei că tu și Emmett vă veți căsători, nu-i așa? Ai făcut-o ca să îl protejezi de provocarea Consiliului.

- Are destule probleme. A preluat funcția numai pentru că Wyatt l-a rugat. Se presupune că este un aranjament temporar.

- Liniștește-te. Emmett este un para-rezonator extraordinar. L-ai văzut lucrând. Jack are dreptate, probabil că se descurcă în orice fel de situație ar fi pus de Consiliu.

- După experiența mea în timpul Săptămânii Pierdute, nu mai am încredere în vânători. Atunci doi dintre ei mi-au înscenat totul, apoi au mințit până în pânzele albe.

- Să admitem că ai avut o experiență complet negativă cu unii membri ai Breslei locale. Înțeleg de ce ai rămas cu un gust amar. Dar acum vorbim despre Consiliul Breslei, nu de doi vânători de ultimă speță. Oamenii aceștia sunt chiar în vârful organizației.

- Mel, întrebarea este următoarea: dacă se întâmplă ceva important chiar în vârful Breslei? Dacă doi dintre membrii Consiliului conlucrează pentru a înscena o preluare? Poate că încearcă să destabilizeze structura puterii. Asta ar explica atentatul asupra lui Wyatt și atacul fantomei de seara trecută.

- Acum vorbești de un fel de conspirație?
- Nu m-ar surprinde. Emmett nu vrea să mă asculte, dar nu pot să îmi scot din cap ideea că la mijloc sunt acțiuni de tip conservator ale Breslei, și asta înseamnă că sunt șanse serioase să fie implicat cineva din Consiliu.

- Nu crezi că pur și simplu devii paranoică?
- Când este vorba de Breasla Cadence, puțină paranoia nu strică niciodată.

Melanie trecu cu Float-ul de o altă intersecție și se opri lin lângă niște baricade care blocau strada. Un grup de manifestanți umpleau intersecția. Steagurile fluturau iar muzica trâmbița. Oamenii se îngrămădeau pe trotuare, scandând.

- La naiba, spuse Lydia. Am uitat că parada prilejuită de Balul Restaurării are traseul direct prin fața birourilor Breslei. Cobor aici. Voi ajunge mai repede pe jos.

Deschise ușa mașinii și ieși.

- Mulțumesc, Mel. Ne vedem la Shrimp's.
- Ai grijă, strigă Melanie în urma ei. Și nu uita că avem programare la salon în după amiaza asta.

Lydia flutură din mână liniștitor, își strânse mai tare geanta și se afundă în mulțime. Când ajunse la intrarea turnului înalt de carc găzduia birourile Breslei, a trebuit să se strecoare printr-o grămadă de funcționari care ieșiseră să vadă parada. Nimeni nu încercă să o oprească să intre în clădire.

Se grăbi să intre în hol, numai pentru a vedea că drumul îi este blocat de un gardian îmbrăcat în uniformă vânzătorilor.

Își luă ceea ce credea că seamănă cu un aer autoritar și se pregăti să se folosească din nou de numele lui Emmett drept talisman.

- Sunt doamna London. Sunt aici să îl văd pe soțul meu.

Gardianul zâmbi.

- Da, doamnă. V-am recunoscut după fotografiile din ziare. Liftul privat este la stânga, doamnă. O să tastez eu codul pentru dumneavoastră.

- Mulțumesc.

Intră în colivia tăcută a liftului cu lambriuri și fu transportată în vârful clădirii atât de repede, încât îi pocniră urechile.

Când ieși din lift, o clipă mai târziu, se găsi într-un hol cu covoare plușate.

- Buna ziua, doamnă London. Un bărbat mic, îngrijit, se ridică din spatele unui birou imens. Gardianul m-a informat că urmează să sosiți.

- Bună, spuse ea. Tu ești...?
- Eu sunt Perkins. Făcu o plecăciune. Cu ce vă pot fi de folos?
- Am venit să îl văd pe soțul meu.

- Îmi pare atât de rău. Perkins pare sincer. În acest moment, domnul London este într-o întâlnire foarte importantă cu întregul Consiliu. Îmi este imposibil să îl întrerup.

Oh, la naiba. S-ar putea să fie deja prea târziu.

- Când a început?
- Cu numai câteva minute în urmă. Nu va dura prea mult. Este un singur subiect pe ordinea de zi.
- Unde are loc întâlnirea?

- În încăperile Consiliului, desigur. Perkins își înclină capul în direcția ușii închise. Dacă nu vă deranjează să așteptați...

- Nicio problemă.
- Dacă vreți să mă urmați, este un loc drăguț aici, unde puteți aștepta. Perkins se întoarse să o conducă. Aveți o priveliște extraordinară a paradei. Să vă aduc un ceai?
- Ar fi minunat, Perkins. Mulțumesc.

Când se întoarse cu spatele la ea, ea țâșni și alergă în direcția opusă, intenționând să ajungă la ușa închisă înainte ca Perkins să își dea seama că fusese păcălit.

Avea deja mâna pe clanța strălucitoare înainte ca el să înțeleagă că nu îl urmase.

- **Doamnă London**, țipă el, pândind. Așteptați. Nu puteți merge acolo. Nu trebuie ...

Răsuci clanța, deschise ușa și intră repede în încăpere.

CAPITOLUL 18

EMMETT și zece bărbați, cei mai mulți dintre ei fiind mult mai în vârstă decât el, erau așezați la o masă mare, semicirculară. Cu toții purtau costume croite după ultima modă, care arătau, lucru curios, destul de nepotrivite. Își dădu seama că imaginea vânătorilor de fantome din Consiliu pe care o avea ea înrădăcinată în minte venea din filmele istorice și fotografiile care datau din Era Discordiei. În vechile filme și fotografii, membrii Consiliului erau întotdeauna prezentați purtând veșmintele tradiționale ale funcționarilor acelor vremuri.

Dar, în ciuda aparențelor, ea bănuia că hainele reprezentau singura lor schimbare de esență. Simți atmosfera încărcată din încăperea ca pe un semn al puterii. Nu fluxul scăzut de energie psi, sesizabil de obicei în locurile unde sunt adunați mai mulți para-rezonatori puternici era de vină pentru asta. Acum era cu totul alta situația, generată fiind de un fel de energie care apare la un grup care acționează conform propriilor reguli secrete și coduri timp de decenii.

Încă de la începuturi, Breasla funcționase, își sistematizase un sistem propriu de reguli, situându-se în afara sistemului legal obișnuit. Membrii ei acorda o considerație superficială, plină de formalitate și un respect politicos autorităților civile și curților de judecată, dar toată lumea știa că în realitate erau imuni în fața oricăror sancțiuni venite din exterior. Sistemul ierarhic străvechi funcționase bine de-a lungul anilor pentru că era o sămânță mare de adevăr în zicala *Breasla se păzește singură*.

Au fost nevoiți să o lase în seama vânătorilor de fantome, își spuse Lydia. Ei reușiseră să păstreze stilurile tradiționale și în același timp să se descurce din punct de vedere financiar, pentru că avuseseră întotdeauna deprinderea de a-și selecta o conducere puternică, pricepută.

Pentru prima oară îi trecu prin minte cât de puternic și priceput trebuia să fie Emmett dacă reușise să conducă Breasla Resonance, așa cum pretindea presa că a făcut-o. Însemna că fusese nevoit să controleze și să conducă o mulțime de bărbați duri și puternici ca cei prezenți la această masă, spre un viitor plin de controverse.

Îi recunoștea pe cei zece membri ai Consiliului din fotografiile pe care le văzuse la știri de-a lungul anilor. Toți în afară de unul, Foster Dorning, erau membri de multă vreme. În fața fiecărui bărbat era bucată de ambră solidă, sculptată în formă octogonală.

Era prezentă și Tamara Wyatt, elegantă și foarte tensionată. Nu era așezată la masa Consiliului, ci mai degrabă într-un scaun despre care Lydia credea că fusese destinat unui oaspete de onoare.

Toată lumea se întoarse să se uite la Lydia când intră în cameră. Se lăsă o tăcere mormântală, care trăda o puternică stupefacție. Cu excepția lui Emmett, toți erau împietriți de uimire. Era evident că membrii Consiliului Breslei Cadence nu erau obișnuiți ca întâlnirile să le fie întrerupte.

Fața dură și ochii gravi ai lui Emmett nu lăsară să i se vadă reacția la prezența ei, dar pentru că Lydia îl cunoștea atât de bine, nu îi fu greu să înțeleagă faptul că el era departe de a fi în extaz.

- Domnilor, spuse el, ridicându-se hotărât de pe poziția sa autoritară din capul mesei, permiteți-mi să v-o prezint pe soția mea, Lydia.

Bărbații se ridicară politicoși, dădură brusc din cap și mormăiră un fel de salut.

- Doamnă Wyatt, ați cunoscut-o deja pe soția mea, adăugă Emmett, vorbind cu același ton rece, oficial.

- Da, desigur. Este o plăcere să te văd din nou, Lydia.

Mda, sigur, își spuse Lydia. Ea și Tamara se mai întâlniseră o singură dată, la o mică petrecere ce avusese loc la reședința lui Mercer Wyatt. Era destul de sigură că amândouă conștientizau formalitatea insurmontabilă a relației lor.

Era puțin surprinsă de semnele de încordare care se întipăriseră pe chipul Tamarei. Dar își reaminti că în ultima vreme femeia fusese afectată de mult stres.

Își înclină capul.

- Doamnă Wyatt.

Perkins își făcu apariția, nervos, în cadrul ușii.

- Domnule London?

- Este în regulă, Perkins, spuse Emmett. Mă ocup eu.

- Da, sir. Evident ușurat, Perkins ieși din cameră și închise ușa grea.

Emmett o fixă pe Lydia cu o privire care ar fi putut îngheța până și o fantomă.

- Sunt puțin ocupat în acest moment, draga mea. Probabil că te vei simți mai comod dacă mă vei aștepta în biroul meu.

Ea înghiți cu greu și își adună curajul.

- Sunt destul de comodă chiar aici, mulțumesc. Traversă repede camera și se așează lângă Tamara. Doamna Wyatt și cu mine avem atâtea în comun. Adresă un zâmbet glacial bărbaților de la masă. Amândouă suntem **soțiile șefilor de Breaslă**.

Spre uimirea Lydiei, Tamara a fost cea care a sprijinit-o.

- Ca soție a unui șef activ al Breslei Cadence, doamna London are același drept să participe la această întâlnire ca și mine, spuse Tamara cu o autoritate neclintită.

Lydia nu era sigură de ce Tamara sare în ajutorul ei, dar hotărî că ar fi bine să nu piardă această oportunitate.

- Este pur și simplu un alt drept al unei soții, spuse Lydia, așezându-se picior peste picior cu hotărâre. Aruncă membrilor Breslei un zâmbet strălucitor, amețitor. Știți ce se spune despre drepturi, le folosești sau le pierzi. Sunt aici ca să fiu sigură că ale mele sunt folosite. Toate.

În jurul mesei zece guri au rămas căscate. Emmett deveni rigid. În ochii Tamarei luci un respect voalat și ceva ce ar fi putut trece drept recunoștință.

Fu astfel pecetluit un prim acord tacit în ședința Consiliului. Lydia citi liniștea pe fețele majorității celor prezenți. Numai unul dintre membrii consiliului părea înfuriat.

- Sunt încântată să văd că, în ciuda faptului că abia ai intrat în tagma noastră, ne cunoști tradițiile, spuse delicat Tamara.

- Poți să fii sigură. Lydia se uită spre bărbații de la masă. Nu vă faceți griji în privința mea, domnilor. Voi sta aici foarte tăcută și nu voi deranja pe nimeni. Asta, desigur, în afară de cazul în care simt nevoia de a vorbi pentru a-mi apăra drepturile mele de soție a Breslei.

Privirea lui Emmett deveni glacială, dar reuși să-și întoarcă atenția asupra problemelor întâlnirii.

- Să revenim la discuțiile noastre, domnilor. Făcu un semn spre un bărbat mai în vârstă din cealaltă parte a mesei. Domnule Chao, vă rog să începeți demersurile.

Chao se ridică repede.

- Toți cei care sunt de acord cu numirea lui Emmett London ca Sef Activ al Breslei până când Mercer Wyatt va putea să își reia activitatea, vă rog să semnați cu ambra.

Unul după altul, cei zece membri ai Consiliului își mișcă bucată de ambră spre centrul mesei. Ultimul vot a fost celui mai tânăr membru al Consiliului. Lydia presupuse că avea în jur de treizeci și cinci de ani.

Foster Dorning.

Dorning ezită înainte să decidă să voteze. Se uită direct la Lydia. Aceasta îi simți furia vie. Dar el își reveni repede și împinse ambra octogonală spre centrul mesei.

Ar fi putut jura că, după votul ezitant al lui Dorning, Emmett, alături de toți ceilalți au răsuflat ușurați, în cor.

- Nefiind nicio obiecție adusă numirii sale, prin prezenta confirmăm, anunță Chao. Se așează, își scoase batista din buzunar și își tamponă fruntea. Acest Consiliu așteaptă să vă consulte, domnule London.

- Vă mulțumesc, domnilor. Emmett se ridică în picioare. Pentru că votul de confirmare a fost singurul punct pe agenda de astăzi, declar întâlnirea încheiată.

Unul după altul, membrii Consiliului se ridicară de pe scaune.

Când ultimul bărbat plecă, Lydia se uită spre Emmett și își ținu respirația.

Nu îl văzuse niciodată atât de supărat.

Se uită spre ușă și se gândi să o ia la fugă spre lift. Ar fi fost cel mai laș mod de a scăpa, se muștră singură. Nu îi era teamă de mânia lui Emmett. Dar mai era o veche zicală de pe Vechiul Pământ care spunea că discreția este cea mai bună parte a curajului.

- Îți mulțumesc, Lydia. Tamara se ridică din scaunul ei. Trebuie să recunosc că sincronizarea ta a fost excelentă. L-am avertizat pe Emmett că Dorning intenționa să inițieze o provocare oficială. Era ultimul lucru de care am fi avut nevoie acum. Se încruntă plină de curiozitate. Cum ai aflat de toate astea?

- Am auzit un zvon, spuse Lydia. La prânz.

- Tamara, dacă nu te deranjează. Vocea lui Emmett era aproape stinsă. Aș vrea să vorbesc singur cu soția mea.

Ochii Tamarei sclipiră de iritare, dar făcu un semn calm.

- Scuză-mă, Lydia, mă întorc la spital.

Lydia își spuse că ar fi trebuit să pună câteva întrebări politicoase.

- Ce mai face domnul Wyatt?

- Starea lui este stabilă, dar este în continuare sedat. Vocea Tamarei părea dintr-o dată îngrijorată. Doctorii spun că acum cel mai mare pericol îl constituie arsura pe care i-a provocat-o fantoma pe care a folosit-o pentru a-și opri sângerarea. L-a afectat serios. Ezită. Nu mai este tânăr.

Se îndreptă spre ușă și o închise în urma ei.

Camera a fost inundată de o tăcere grea. Lydia se cuprinse cu brațele.

Emmett înconjură masa lungă, se opri în fața ei, se sprijini de ea și se cuprinse și el cu brațele.

- Când ai auzit prima oară despre tradiția drepturilor soției Breslei? o întrebă el, ca și cum ar fi fost ușor curios.

Ea își dresă vocea.

- De fapt, s-a întâmplat destul de recent.

- Înțeleg. Cine ți-a spus?

- Un prieten al Melaniei a menționat ceva în trecut.

- Bănuiesc că un prieten vânător?

- Îhî. Uite ce, Emmett, înțeleg că ești supărat, dar nu am vrut decât să ajut. Când Jack mi-a spus că sunt zvonuri legate de o posibilă provocare a Consiliului și că era un mijloc simplu de a o împiedica, mi-am spus că nu am niciun motiv să nu încerc să dezamorsez scandalul înainte ca acesta să explodeze.

- Înțeleg.

- Știam că nu îmi vei cere niciodată să te ajut pentru că nu ai vrea să cred că mă folosești. Dar acum suntem prieteni destul de buni și nu mă deranjează, sincer.

- Prieteni buni, repetă el cu ton neutru.

- Bine, mai mult decât prieteni, spuse ea cu prudență.

- Da, așa aș spune, având în vedere felul în care ne-am căsătorit și toate celelalte.

Ea se agăță de brațele scaunului.

- Te rog, nu-mi răstălmăci cuvintele. Ți-am spus, am încercat numai să ajut.

Lucrurile nu mergeau prea bine.

- Jack a fost foarte clar că singurul mod de a te proteja de provocare era să fii căsătorită cu tine în mod legal.

- Prin urmare greșeala ta făcută în fața presei ieri nu s-a întâmplat pentru că te-ai simțit încolțită sau pentru că nu ai vrut ca toată lumea să te numească amanta mea misterioasă. A fost o mișcare calculată pentru a mă atrage în căsătorie.

Ea suspină.

- Ești supărat rău, nu-i așa?

- Pot să presupun că articolele din *Tattler* despre Amanta mea Misterioasă nu au fost nici ele accidentale?

Ea respiră adânc.

- Am dat, oarecum, un telefon și am dat ziarului câteva informații anonime.

- Știind că ne va împinge spre căsătorie?

- Nu. Își întinse picioarele. La începutul întregii povești am vrut numai ca presa să nu mai scrie că ai încercat să îl împuști pe Mercer Wyatt pentru că tu, el și Tamara faceți parte dintr-un triunghi amoros. Îmi era teamă că poliția ar putea lua acuzațiile în serios. Adică, să fim serioși, nu ai un alibi prea bun pentru a justifica momentul în care a fost împușcat Wyatt.

- Așa că ți-ai imaginat că, având un nou subiect de bârfă, presa va trece pe un plan secund investigațiile împotriva ta.

- Mda, cam asta a fost. Se ghemui pe scaun. Și atunci Jack mi-a spus despre posibila provocare a Consiliului, despre drepturile soției Breslei și despre marea întâlnire de astăzi. Un lucru a dus la celălalt. Și am continuat să mă afund din ce în ce mai adânc.

- Și acum suntem căsătoriți.

- Numai pentru un an. Suspină din nou. După cum am mai spus, am încercat să fiu de ajutor.

El se îndepărtă de masă și se duse lângă fereastra cu vedere spre parada ce se afla pe strada de jos.

- Bănuiesc că nu ți-a trecut prin minte că s-ar putea să vreau ca Dorning să inițieze provocarea oficială? spuse el cu ton neutru.

Ea se uită la umerii lui largi, consternată.

- Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

- Ca să silesc opoziția să iasă din umbră. Din experiența mea, știu că întotdeauna este mai simplu să ai de-a face cu ei în felul acesta.

- Vrei să spui că *ai intenționat* să îi oferi lui Dorning posibilitatea de a înainta provocarea oficială?

- Da.

- Oh, Doamne. O copleși senzația unui teribil dezastru. Am distrus cu totul lucrurile, nu-i așa?

- Da.

Își dorea ca podeaua să se desfacă sub ea și să se scufunde în catacombe.

- Îmi pare rău.

- Îhî.

- Cum aș fi putut ști ce se întâmplă? întrebă ea. Nu te deranjezi niciodată să îmi spui care sunt planurile tale.

- Nu înțelegi? își întoarse capul să se uite la ea. Am făcut tot posibilul să te țin la distanță de practicile Breslei.

- Nu poți să mă ții la distanță. Țâșni în picioare, de data asta provocată cu adevărat. Sunt soția ta. Am dreptul să încerc să te ajut.

El se răsuci cu totul pentru a o înfrunta.

- Am condus Breasla Resonance timp de zece ani fără beneficiul unei soții care să mă protejeze de o provocare formală. Pot să mă descurc cu oamenii ca Dorning. Nu am nevoie de protecția ta, Lydia. Nu te mai amesteca.

Se adună.

- Desigur. Ai absolută dreptate. Ce o fi fost în mintea mea? Breasla este lumea ta, nu a mea. Nu ar fi trebuit niciodată să mă amestec.

- Lydia...

Își înșfacă geanta, o așeză pe umăr și se îndreptă spre ușă.

- Dar ar trebui să știi un lucru.

- Care? întrebă el.

- Astăzi i-am dus la prânz pe Jack și Melanie la Riverside Grill. A fost o mică scenă cu chelnerul și am cam făcut abuz de numele tău ca să obținem o masă.

- Înțeleg.

Respiră adânc.

- Și am pus nota în seama Breslei.

- Nota va fi achitată, spuse el calm.

- La fel ca rochia?

- La fel ca rochia, aprobă ea.

Ea dădu din cap, mai deprimată decât oricând.

- O altă cheltuială de afaceri a Breslei.

- Da.

Probabil că așa gândea și despre căsătoria lor, decise ea. O altă cheltuială de afaceri.

Plecă spre recepție și închise foarte ușor în urma ei ușa biroului Consiliului.

♥♥♥

El privi multă vreme ușa închisă, gândindu-se la toate lucrurile care merseseră prost în ultimele două zile. Își spuse că ruina planurilor sale de a-i forța mâna lui Dorning era cea mai mică parte a dezastrului. Era mai îngrijorat în privința căsătoriei sale, care părea că este pe butuci după mai puțin de douăzeci și patru de ore.

După o vreme, deschise ușa și ieși în holul plușat. Perkins îl privea cu neliniște.

- Îmi cer scuze pentru că nu am reușit să gestionez situația, sir. Regret să spun că nu am știut ce să fac în privința doamnei London când a sosit. Am fost complet nepregătit...

- Nu face nimic, London. Puțini oameni sunt pregătiți să aibă de-a face cu doamna London.

Perkins se relaxă ușor.

- Este mai degrabă deosebită, nu-i așa? Îmi amintesc că exact așa a spus și domnul Wyatt când mi-a dat instrucțiuni să deschid un dosar despre ea.

- Dosar? Despre ce vorbești?

Perkins tremură alarmat când Emmett înainta spre biroul lui.

- Dosarul Lydiei Smith, sir.

- Wyatt ți-a cerut să deschizi un dosar despre ea?

- Da, sir.

Emmett își așeză palmele pe suprafața lustruită și se aplecă spre Perkins.

- Când?

- A fost o verificare oficială după incidentul nefericit din catacombe, în urmă cu câteva luni. Domnișoara Smith a pretins că doi membri ai Breslei nu au reușit să își ducă la îndeplinire sarcinile în mod corespunzător și, ca urmare, aproape că și-a pierdut viața în subteran. Acuzațiile au fost destul de serioase, așa că, în mod normal, domnul Wyatt a fost informat despre situație.

- Unde este dosarul?

- Vi-l aduc el, sir. Perkins sări sprinten în picioare și merse să descuie ușa grea, securizată, a arhivei. Emmett îl privi deschizând un sertar lung, de metal și scoțând un dosar galben.

- Rezultatele anchetei au fost satisfăcătoare. Perkins îi înmână lui Emmett dosarul. Cei doi bărbați ai Breslei au fost complet exonerati de toate acuzațiile. Dar domnul Wyatt a avut ceva îndoieli în legătură cu cei doi vânători. A vorbit cu comandanții lor și le-a dat instrucțiuni să fie supravegheați amândoi pentru o vreme. Dar, în final, problema, dacă a existat într-adevăr una, a dispărut.

Emmett deschise dosarul.

- Ce vrei să spui cu a dispărm?

- Cei doi vânători și-au dat demisia din Breslă la două luni după anchetă. Au spus că doresc să continue alte cariere. Umerii lui Perkins se ridicară cu eleganță. După cum bine știți, sir, nu este tocmai neobișnuit ca vânătorii care au lucrat mai mulți ani și care au avut succes din punct de vedere financiar să se retragă din munca excavărilor.

- Da, știu.

Vânătoarea activă de fantome era de obicei apanajul bărbaților tineri sau, ocazional, al tinerelor femei. Nevoia de a fi în permanență alert cât te aflai în subteran, riscul de a fi prăjit sau ars, alături de iritarea constantă care venea din lucrul cu academicii aroganți care în general îi priveau pe vânători ca pe niște mase de mușchi idioate, făceau ravagii. Un vânător putea face bani buni lucrând în catacombe și mulți dintre ei alegeau să adune profitul și să se retragă repede.

Emmett studie informațiile extrem de limitate despre cei doi vânători care fuseseră implicați în incidentul din Săptămâna Pierdută a Lydiei.

- Unde sunt cei doi acum?

- Nu am nicio idee, sir, dar cu siguranță oamenii din departamentul care se ocupă de beneficiile celor retrași au adresele lor.

Emmett închise dosarul cu zgomot.

- Găsește-i, Perkins. Vreau să vorbesc cu ei.

- Da, sir.

CAPITOLUL 19

LA ȘASE și jumătate în acea după amiază, Lydia stătea în mica ei cameră de zi, bând o ceașcă de ceai energizant, privind ceața care plutea deasupra Orașului Mort, când sună telefonul. Fuzz, cuibărit pe canapea lângă ea, tresări drept răspuns.

- Nu te deranja, îi spuse Lydia, ridicându-se în picioare. Răspund eu.

Ridică receptorul.

- Alo?

- Unde dracu ești? întrebă Emmett. Fiecare cuvânt părea să fie tăiat dintr-un bloc de gheață cu ferăstrăul.

Amestecul potențial de furie, durere și teamă care dospise în ea de când plecase din biroul lui în acea după amiază acum pulsa înăuntru ei. Își jurase că nu își va pierde cumpătul. Putea fi la fel de împietrită ca șeful Breslei.

- Sunt acasă, desigur, spuse ea cu o răbdare exagerată. După cum probabil știi, din moment ce ai format acest număr. Tu unde ești? Ești încă la birou?

- Sunt la casa din oraș, unde ar trebui să fii și tu. Acum locuiești acolo.

- Nu, nu locuiesc în casa ta din oraș. Am petrecut numai câteva nopți acolo, inclusiv aseară, dar nu mi-am mutat niciodată lucrurile la tine. Încă mai plătesc chirie aici.

- La naiba, este vorba de ce s-a întâmplat astăzi la mine în birou, nu-i așa? Încă mai ești supărată.

- Ce aș fi putut face după ce ai fost foarte clar că nu ai nevoie și nu vrei o soție?

- Nu am spus niciodată așa ceva. Am spus că nu vreau să fii implicată în afacerile Breslei.

- Păi, din moment ce la tine este vorba numai despre afacerile Breslei, ripostă ea, va fi puțin cam ciudat să nu fiu implicată în afacerile tale, nu? Cu toate astea, mă descurc destul de bine. Din cauza aceasta păstrez acest loc.

- Suntem căsătoriți, Lydia.

- Este o simplă Căsătorie de Conveniență, îți amintești? Și bănuiesc că esențial este cuvântul **conveniență**.

- Da, ai dreptate, este cuvântul cheie, și nu mi se pare tocmai **convenabil** că soția mea este la șase străzi distanță. Am o bucată de hârtie care spune că suntem legați pentru un an întreg. În ceea ce privește această Căsătorie de Conveniență a noastră, este echivalentul unui contract de afaceri.

Își spuse că începe să se simtă mult mai înviorată. Emmett nu avea chiar atâta sânge rece după cum părea uneori.

- Nimic din acel contract nu spune că trebuie să locuim împreună, sublinie ea politicos.

- Căsătoriile presupun o reședință comună și tu știi asta.

- Ai grijă, Emmett, începi să semeni cu un avocat. Și ce vei face dacă nu mă voi muta cu tine? Mă dai în judecată?

- Cred că pot găsi ceva mai creativ decât un proces, spuse Emmett cu o voce periculoasă. La urma urmelor, sunt șeful Breslei.

- Este o amenințare?

- Cu siguranță că este. Și pentru că am rezolvat cu asta, haide să vorbim despre seara asta. Vin să te iau la opt și jumătate. Imediat ce ne vom și făcut apariția la nenorocitul acela de bal, ne vom duce direct la tine, vom lua o parte din lucrurile tale și pe Fuzz și ne vom întoarce aici. Măine o să aranjez cu o firmă de transport să vină să ia restul lucrurilor tale și să le aducă aici.

Ea se sprijini de blatul din bucătărie.

- Nu fi ridicol. Nu ai timp să stai să frunzărești Paginile Aurii pentru a căuta o companie de transport. Conduci Breasla.

- Cine spune că o să caut în Pagini Aurii? O să îi cer lui Perkins să rezolve totul.

- Măi să fie, trebuie să fie tare bine să ai un asistent personal.

- Este destul de util într-adevăr. Ne vedem la opt și jumătate.

Încheie convorbirea înainte ca ea să poată răspunde.

Ea puse încet receptorul în furcă și îi zâmbi lui Fuzz.

- Cred că i-am atras atenția, Fuzz. Împachetează. În seara asta ne mutăm.

♥♥♥

Auzi cheia în ușa din față exact la opt și jumătate. Fuzz sări cu nerăbdare spre holul mic.

Ea se duse înapoi spre oglindă să își verifice din nou imaginea, pentru a mia oară.

Miez de noapte arăta în seara asta și mai moale și mai elegantă decât atunci când o probase în magazin. Stilistul de la salon îi aranjase părul sculptat într-un coc grațios, elegant care atrăgea atenția asupra feței ei și îi scotea în evidență ochii.

Urmând sfaturile pe care le primise, bijuteriile folosite erau minime și avusese grijă ca toate să fie din aur.

- Lydia? Vocea lui Emmett răsună nemiloasă în camera din față.

- Vin imediat, îi răspunse ea.

Se întoarse de la oglindă și coborî în hol. O singură privire spre Emmett o făcuse să uite cum arăta ea însăși.

Îmbrăcat în negru, cu ochii strălucitori de culoarea ambrei, plini de forță, arăta ca o pisică spectrală, mortal de elegantă, pregătită de vânătoare. Simți un fior deja familiar care îi străbate simțurile și fu obligată să lupte cu dorința de a alerga spre el și de a-l răsturna pe podea.

El o privi venind spre el și îi aruncă un zâmbet ușor, senzual. Energia gravita în aerul din jurul lor. Simți cum părul i se ridică pe ceafa goală. Căldura coborî în partea de jos a corpului ei.

- Indiferent cât a costat rochia asta, a meritat, spuse Emmett. Cuvintele erau încărcate cu o promisiune sexuală. Sunt foarte bucuroși că vii cu mine acasă în seara asta, doamnă London.

♥♥♥

Marea intrare a Balului Restaurării era plină de reporteri și camere. În plus, mulțimea se adunase să privească invitații mergând provocator pe covorul roșu.

Emmett coborî din Slider-ul pe care îl oprise direct în față.

- Ești gata?

Lydia uită că îi era frig. Fu cuprinsă de un atac de panică.

- Oh, Isuse, șopti ea. Totul este exact așa cum mi-am imaginat că ar putea fi. Pariez că Melanie și Jack, Zane și Olinda se uită chiar acum.

- Indiferent ce faci, continuă să zâmbești, mormăi Emmett.

Valeți în uniformă apărură lângă ambele uși ale Slider-ului înainte ca Lydia să poată răspunde. O mână se întinse pentru a o ajuta să coboare.

- Este noul șef al Breslei și soția lui, strigă cineva.

Un murmur de entuziasm copleși mulțimea.

Luminile aparatelor se aprinseră ca artificii, amețind-o pe Lydia care cobora din Slider. Clipi repede, încercând să își redreseze vederea. Își spuse că aceasta era dovada supremă de detașare. Îi era teamă să se miște ca să nu se împiedice de trotuar sau de marginea elegantă a covorului, pe care nici măcar nu îl vedea din cauza punctelor negre care îi jucau în fața ochilor.

Și atunci apăru Emmett, apucând-o de braț ca să îi dea echilibrul. Merse alături de ea pe covorul roșu spre ușile elaborat decorate.

Țâșniră și mai multe lumini. De data asta era gata pentru ele. Își păstră zâmbetul lipit pe față până când ea și Emmett trecură în siguranță dincolo de uși.

Începu să spună *uh, ce bine că s-a terminat*, dar atunci dădu cu ochii de șirul lung de recepție format din demnitari, toți părând sincer copleșiți de noua soție a șefului Breslei.

La sfârșitul ritualului, au fost conduși într-o sală de bal imensă, sclipitoare. Lydia continua să își spună că era pregătită... văzuse asta de atâtea ori la TV și în fotografiile din reviste, dar de fapt lucrurile nu erau deloc simple.

Dar niciun film sau fotografie nu reușise să capteze nici măcar superficial splendoarea acestei săli. Candelabre masive dominau plafoanele strălucitoare și oglindite. Frescele imense de pe pereți spuneau povestea violenței din Era Discordiei și triumful Ultimei Bătălii din Old Cadence.

- Ar fi trebuit să vin cu aparatul de fotografiat, șopti Lydia spre Emmett.

El era amuzat.

- Nu îți face griji, vor fi o mulțime de fotografii în ziarele de mâine.

Nu aveau timp să își spună mai multe pentru că o mulțime de oameni se strânse dintr-o dată în jurul lui Emmett. Așa cum prevăzuse Melanie, era unul dintre cei mai puternici oameni din încăperea și asta însemna că toată lumea voia să fie văzută vorbind cu el.

Se întrebă dacă ar observa cineva dacă ar dispărea, ca să se uite mai atent la scenele frescelor uriașe, când cineva îi puse în mână un pahar cu șampanie spumoasă.

- Arăți foarte bine în seara asta, Lydia, îi spuse Gannon Hepscott.

Se întoarse repede, încântată să vadă o figură cunoscută în mulțime.

- Doamnă Hepscott. Ar fi trebuit să îmi dau scama că veți fi aici.

El zâmbi, arătând la fel de exotic ca de obicei, în smochingul său alb. Chica lui de păr alb-argintiu era și în seara aceasta legată la spate cu o bucată de piele, la fel cum fusese și atunci când îl cunoscuse în biroul său.

- Tocmai mă gândeam că sindrofia asta va fi și mai plictisitoare decât de obicei. Dar acum că v-am văzut intrând pe tine și pe soțul tău, spuse Gannon, lucrurile s-au schimbat.

- Participați în fiecare an?

- Da. Ridică din umeri. Este o afacere bună. Sincer, aș prefera să fiu acasă, cu o bere și un bol cu popcom, urmărind festivitățile la TV.

Ea râse.

- Așa făceam eu de obicei. Făcu un gest cu mâna pentru a include scena strălucitoare. Trebuie să vă spun, este o schimbare destul de interesantă.

El chicoti și se uită spre Emmett, care era implicat într-o conversație cu primarul din Cadence.

- Soțul tău pare că va fi ocupat pentru o vreme. Îmi acorzi onoarea acestui dans?

- Aș fi încântată.

Își lăsă paharul pe o tavă care tocmai era purtată pe lângă ea. Ca și cum sunetul slab al cristalului i-ar fi ajuns la ureche, Emmett se uită brusc în direcția ei. Colțurile ochilor săi se crispară aproape imperceptibil. Își flutură degetele și îi zâmbi larg pentru a-i spune că este bine și că nu trebuie să își facă griji pentru că va sta pe margine. Apoi se întoarse spre Gannon și îi permise să o conducă pe ringul de dans.

Muzicanții interpretau o piesă de dans liniștită. Gannon o prinse în brațe. Era amuzată să vadă că era atent să o țină la o distanță politicoasă, respectoasă. Ce bărbat în toate mințile ar vrea să îl deranjeze pe noul șef al Breslei, dansând prea aproape de soția lui?

- Trebuie să îți spun, vestea căsătoriei tale a venit ca un trăsnet, Lydia, spuse Gannon sec. Știam că te vezi cu London, dar nu am avut nicio idee că este ceva serios.

- Hmm. Nu părea să găsească ceva mai inteligent de spus.

- Bănuiesc că situația lui Mercer Wyatt v-a forțat pe tine și pe London să vă grăbiți un pic planurile, nu?

- Hmm...

- Îmi dau seama că, în noua poziție de soție a unuia dintre cei mai puternici bărbați din oraș, vei fi extrem de ocupată. Asta înseamnă că ar trebui să îmi caut un alt consultant în domeniul antichităților? întrebă Gannon.

Îngrozită, Lydia se împiedică și ar fi căzut în mod umilitor în fund, chiar în mijlocul ringului de dans, dacă Gannon nu ar fi sprijinit-o.

- Nu, spuse ea, nerăbdătoare să îl asigure. Căsătoria mea nu schimbă nimic. Sincer. Intenționez să îmi continui în aceeași parametri ca și până acum cariera profesională, domnule Hepscott.

- Ești sigură? Este posibil ca un bărbat cu poziția lui London să aibă anumite cerințe sociale din partea soției sale.

- Puțin probabil, spuse ea cu grație. Și cu siguranță niciuna care ar fi în contradicție cu activitățile mele profesionale. Am făcut deja o mulțime de progrese în privința proiectului dumneavoastră. Am notificat mai multe din contactele mele din Ruin Row și am stabilit deja câteva întâlniri pentru a vedea ceva relicve interesante.

- Sunt ușurat să te aud spunând asta. Trebuie să recunosc că abia aștept să lucrez cu tine. Nu râde, dar trebuie să îți spun că, dacă pentru mine viața ar fi avut o altă turnură, aș fi putut lua și eu o diplomă în para-arheologie.

- Adevărat? Ce s-a întâmplat? V-ați dat seama că puteți face mai mulți bani în domeniul imobiliarilor?

- Nu. Crezi sau nu, banii nu au reprezentat niciodată pentru mine un scop în sine. Pur și simplu au venit odată cu valul, ca să spun așa. Știi și tu cum este. După ce devii absolut, ești de acord să lucrezi câțiva ani în compania familiei, și într-o dimineață te trezești și descoperi că tu conduci afacerea și că sunt câteva sute de oameni care depind de salariul plătit de tine.

- Înțeleg. Zâmbi ca să își ascundă o senzație de veche tristețe și pierdere persistentă care avea chiar și acum puterea de a o surprinde cu adâncimea ei, din când în când, în momente neașteptate. Adică, într-un fel. Recunosc că nu a trebuit niciodată să îmi fac prea multe griji în legătură cu presiunea familiei.

Strânsoarea lui deveni ceva mai profundă și ochii săi deschiși se îndulciră.

- Dar nu dintr-un motiv bun, să înțeleg?

- Părinții mei erau exploratori ai ruinelor. Au plecat într-o expediție pentru a descoperi cartografia unor locuri pierdute din zonele izolate. Au fost uciși de o furtună ciudată care a provocat o alunecare teribilă de teren și care le-a nimicit tabăra.

- Și acum ești singură pe lume? întrebă delicat Gannon.

- Nu, nu este singură pe lume, spuse Emmett cu o voce tulburător de periculoasă. Are un soț.

Gannon o opri pe Lydia, îi dădu drumul și se întoarse pentru a-l înfrunța pe Emmett.

- Nu cred că am făcut cunoștință.

Lydia simțea tensiunea în aer. La început o ameți, apoi, când își dădu seama că Emmett îl privea pe acesta în felul lui intimidant, deveni iritată.

- Domnule Hepscott, acesta este soțul meu, Emmett London, spuse ea repede. Emmett acesta este Gannon Hepscott, noul meu client. Ți-am vorbit de el de mai multe ori. Proiectul Stațiunea Experienței Subterane, îți amintești?

- Hepscott.

- London. Zâmbetul lui Gannon putea fi descris drept zeflemitor.

- Abia aștept să lucrez îndeaproape cu soția dumneavoastră. Tocmai îi spuneam că întotdeauna am avut o pasiune pentru para-arheologie.

- Fascinant, spuse Emmett.

Zâmbetul lui Gannon era în mod vădit provocator. Fie era complet sigur de poziția și puterea sa, fie nu era tocmai inteligent, se gândi Lydia.

- Eu și Lydia vom forma o echipă extraordinară, spuse Gannon, încărcând cuvintele cu nuanțe. Sprânceana lui Emmett se ridică ușor.

- Crezi?

- Cum am putea să nu? chicoti Gannon. Eu am banii și ea are creierul. Ingredientele astea ar trebui să fie suficiente pentru un parteneriat perfect.

Lydia trecu de la iritare la nervozitate. Ce naiba se întâmpla acolo? Ar fi putut jura că Gannon îl ispitea în mod deliberat pe Emmett.

- Soția mea este o femeie foarte ocupată, spuse Emmett.

- Pentru moment. Gannon ridică din umeri. Dar am înțeles că este vorba de o Căsătorie de Conveniență, nu o Sfântă Căsătorie. Un an trece foarte repede, nu-i așa?

Trebuia să facă ceva, și încă repede, hotărî Lydia. Pășii inteligent între cei doi bărbați.

- Știi că este prima oară când sunt la Balul Restaurării, spuse ea ușor. Sunt atât de impresionată de fresce. Am citit despre ele și am văzut reproduceri, dar nu am știut că au dimensiunea asta. Nu sunt magnifice?

Emmett și Gannon se uitară la ea.

- Dimensiunea și strălucirea picturilor îți taie respirația, nu-i așa? Lydia făcu un gest larg spre o frescă, una care descria o luptă între o bandă de curajoși vânători de fantome și creaturile lui Vincent Lee Vance. Desigur, subiectul este atât de înălțător. Vreau să spun că era un lucru atât de aproape, nu? Vance a realizat în mod magnific viziunea nebună a unui dictator. Dacă nu ar fi fost Breslele, cine știe unde am fi ajuns astăzi?

- Este sigur că vânătorii și-au câștigat banii în timpul Erei Discordiei. Gannon se uită spre Emmett cu dispreț amuzat. Și de atunci îi tot plătim.

Își înclină fruntea spre Lydia, umărul spre Emmett și se pierdu în mulțime.

Emmett îl privi îndepărtându-se. Lydiei nu îi plăcea expresia feței sale.

- Nici să nu te gândești să provoci o scenă, London, îl avertiză ea din vârful buzelor. Nu ți-o voi ierta niciodată, niciodată.

- Bine, dar știi că urăsc când bărbați ca acesta reușesc să o șteargă englezește.

Era atât de ușurată, încât începu să chicotească. Câțiva oameni, care ascultaseră discret schimbul de cuvinte dintre cei doi bărbați, întoarseră spre ea plini de curiozitate capetele, îngrozită, își puse o mână pe gură, dar umerii îi erau scuturați de râs și simțea că ochii încep să îi lăcrimeze. Panicată la gândul că își va distruge machiajul aplicat cu mare grijă, clipi repede.

Emmett o trase pe ringul de dans înainte să se facă de râs.

Momentul de isteric trecuse. Începu să se întrebe dacă nu cumva era un vis. Era în brațele bărbatului pe care îl iubea și dansa la Balul Restaurării. Iar ea, ca o mică Cenușăreasă suferea în tăcere.

O oră mai târziu se afla cu un grup de femei în care se mai găseau soțiile a doi reprezentanți ai Federației Orașelor-Cetate, o actriță renumită și o remarcabilă personalitate mondenă.

Conversația nu mergea prea bine. Senzaționalul strălucitor al evenimentului se stingea cu repeziciune, pe măsură ce realitatea ocupa teren. Oh, sigur, dansul era distractiv și lua notițe mentale în legătură cu toate celebritățile pe care le vedea, pentru a da raportul lui Melanie. Dar nevoia crudă de a face conversație de curtoazie cu o mulțime de oameni plicticoși și superficiali care păreau interesați numai să fie siguri că toți ceilalți știu câtă putere și influență exercitau, devenea extrem de obositoare.

Era doar o versiune la scară mai mare a vechiului joc al supremației pe care îl știa din copilărie. Una peste alta, nu era foarte diferit de orele plicticoase la care fusese obligată să participe în timp ce era la facultatea universității. Cu excepția faptului că acum hainele erau de o calitate mult mai bună.

- Ce rochie interesantă, spuse una dintre doamne, aruncând rochiei Lydiei o privire apreciativă. Am auzit că este o creație Finella, dar cu siguranță nu are înfățișarea clasică a semnăturii ei. O lovitură, poate de la un alt salon?

În traducere, asta însemna că toată lumea știa acum că nu purta unul din originalele designerului, își spuse Lydia. Actrița și soțiile celor doi politicieni deveniră imediat atente. Puteau să devoreze sânge proaspăt, în sfârșit.

Lydia zâmbi cu nonșalanță. Oare nebuna asta blondă credea că poate să o intimideze atât de ușor? Avusese de-a face cu profesori aroganți și ambițioși care ar fi putut sfârteca alt student în fâșii cu o frază caustică despre calitatea cercetărilor celeilalte persoane.

- Creațiile Finellei sunt frumoase, dar puțin prea, ei bine, cum să spun, *tradiționale* pentru gustul meu, spuse Lydia. Prefer un look ceva mai bine definit. Această rochie a fost creată de un designer care lucrează în salonul Finella. Numele lui este Charles. Finella crede că este un geniu. Și eu sunt de acord.

Se lăasă un moment de tăcere, timp în care toate asimilază această informație. Dacă nu erau de acord cu ea, se vor găsi în situația de a nu fi de acord cu gusturile și raționamentul mării Finella. Pe de altă parte, dacă își arătau aprobarea celor spuse, ar însemna să recunoască faptul că rochia Lydiei era spectaculoasă.

Din nefericire, înainte ca oricare dintre femei să se smulgă din capcana întinsă de Lydia, Emmett apărură lângă ea. Instantaneu, atenția lor se canaliză spre el. Lydia era sigură că vedea dorința pură în ochii actriței.

- Doamnelor... Emmett salută micul grup și luă brațul Lydiei. Vă deranjează dacă o fur pe soția mea pentru un alt dans?

- Proaspăt căsătoriți, spuse actrița, sarcasmul scurgându-se ca otrava. Sunt atât de drăguți.

Lydia pretinse că nu auzise remarcă și își luă la revedere.

Emmett o conduse repede în cea mai aglomerată parte a mulțimii. Prima ei reacție a fost ușurare din cauza evadării rapide din acea companie neplăcută.

- Sunt bucuroasă să te văd, spuse ea. Apoi observă că erau în partea cealaltă a sălii, îndreptându-se spre o ușă lăaturalnică, nu spre ringul de dans. Ce s-a întâmplat?

- Plecăm, dar vreau să dispărem fără să atragem atenția.

- De ce?

- Tocmai am primit un mesaj de la Verwood. Ne așteaptă în spate cu Slider-ul.

- Ce înseamnă asta? Situația lui Wyatt s-a înrăutățit?

- Nu. Verwood a găsit-o pe fosta lui amantă, Sandra Thornton.

CAPITOLUL 20

LYDIA stătea tensionată pe scaunul din față de lângă șofer al Slider-ului. Emmett era la volan, strecurând mașina pe străduțe lăaturalnice, pentru a evita traficul și congestia de pe bulevardele principale. Verwood stătea impunător pe scaunul din spate.

Cei doi îi explicaseră rolul Sandrei Thornton în toată afacerea. Fusese trasat un plan rapid de acțiune, dar Lydiei nu îi plăcea. Decisese să își facă cunoscute părerile cu privire la acest subiect.

- Cred că ar fi mai bine să mă luați cu voi când mergeți să vorbiți cu această Sandra Thornton, spuse ea.

- Ți-am spus, vreau să nu te implic în chestia asta. Emmett nu își luă ochii de la strada întunecată.

- Am mai discutat acest lucru. Nu mă poți ține la distanță. Amândoi știm acest lucru.

Verwood nu spusese prea multe după ce o salutase cu un semn plin de respect, dar știa că se gândește la fiecare aspect al argumentului. Având în vedere poziția lui din spatele mașinii, era imposibil să nu fi auzit fiecare cuvânt. Emmett nu avea cum să fie prea fericit pentru că șeful securității sale era de față la ceva ce aluneca spre o ceartă conjugală, dar refuză să cedeze. Intuiția ei îi spunea că era important să meargă cu ei.

- Domnul Verwood spune că locuiește singură, continuă Lydia. Imaginează-ți cum se va simți când vă va vedea pe amândoi în fața ușii. Probabil că va intra în panică.

- Așa și trebuie, spuse Verwood, dacă ea este cea care l-a împușcat pe șeful.

- Dar dacă nu ea este cea care l-a împușcat? Lydia se chinui să rămână calmă. Și chiar dacă a avut ceva de-a face cu atentatul, aveți nevoie de informații de la ea, nu de un atac isteric de panică. Dacă mă va vedea pe mine, va fi mai puțin probabil să nu vă închidă ușa în nas.

- Hm. Verwood păru foarte afectat de această afirmație. Știți, sir, s-ar putea să aibă dreptate.

- Mda. Emmett încetini mașina foarte încet, strecurându-se pe aleea îngustă care îi ducea spre Old Quarter. Are, nu-i așa?

Verwood își încrucișă brațele pe bancheta din spate.

- Tipii din Breaslă vorbesc cu toții despre dumneavoastră, doamnă.

Lydia tresări.

- Este ca și cum ar fi niște tipi în vestiare care vorbesc despre mine?

- Sigur că nu. Verwood era șocat de această comparație. Oamenii sunt sincer impresionați. Câțiva dintre ei au lucrat cu dumneavoastră pe când erați la universitate. Spun că sunteți o adevărată detonatoare.

- Oh. Era surprinsă la auzul acestor vești. Nu își dăduse seama că vânătorii bârfesc despre lucruri ca acesta, se amuză ea.

- Toată lumea de la centru știe cum ați reușit să vă găsiți drumul afară din tunele, după ce v-ați rătăcit acolo, fără ajutorul ambrei, timp de două zile întregi. Verwood adăugă: Destul de impresionant.

- Hm. Hotărî să nu menționeze că motivul pentru care se găsisse în acea situație erau doi membri ai Breslei care o abandonaseră.

- Cei mai mulți oameni care au trecut prin așa ceva, presupunând că au supraviețuit, ar fi ajuns în spatele unor ziduri groase pentru para-psihiici. Verwood își lovi tâmpla cu degetele. Probabil că nu ar mai fi putut lucra niciodată în subteran. Dar cu toții știm că l-ați ajutat pe domnul London să își găsească nepotul, după ce băiatul a fost răpit. Băieții spun că ați intrat în catacombe complet nepăsătoare, fără să clipiți măcar.

- Rapoartele legate de efectele produse de dezastrul subteran au fost mult exagerate, ripostă Lydia.

- Și în după amiaza aceasta toată lumea vorbește despre cum i-ai dus pe Jack Brodie și pe prietena lui la prânz în cel mai pretențios loc din oraș și i-ai făcut să îți dea o masă, chiar dacă îngâmfatul șef de sală a pretins că nu aveți rezervare.

- A fost o neînțelegere, mormăi Lydia.

- Sunt câțiva care spun că nu ești o soție adevărată a Breslei pentru că nu ai fost născută într-o familie a Breslei și că nu ne cunoști tradițiile. Dar sunt sigur că și-au schimbat părerea când au aflat cum ai intrat astăzi la întâlnirea Consiliului și le-ai spus că ai venit pentru a-ți susține drepturile de soție a Breslei. Verwood fluieră. Parcă ai fi fost născută și crescută de Breaslă.

- Da, păi...

- Și cu siguranță ai zădărnicit planurile lui Dorning de a iniția o provocare, spuse fericit Verwood. Niciodată nu mi-a plăcut tipul acela. Este foarte ambițios și nu îi pasă cum ajunge în vârf. Cert este că primul lucru pe care l-am făcut după ce am aflat că șeful a fost împușcat a fost să verific alibiul lui Dorning pentru noaptea aceea.

- L-ai verificat? Lydia se întoarse repede în spate să se uite la el în penumbră. Să înțeleg că este curat?

- Da, dar asta nu înseamnă că nu a plătit pe cineva să îi facă treaba murdară, nu-i așa, domnule London?

- Este o posibilitate, recunosc Emmett.

- Deci, mai sunt și alți suspecți în afară de această Sandra Thornton, spuse încet Lydia.

- Oh, da. Verwood ridică din umeri. Șefii Breslelor au avut dintotdeauna dușmani. Este o rubrică în fișa postului.

- Da, am aflat asta. Lydia se cutremură și se întoarse din nou în față. Dă Doamne să se termine toate cât mai repede, își spuse ea.

Emmett îi aruncă lui Verwood în oglinda retrovizoare o privire prevenitoare.

- Cred că ai spus destule.

- Da, domnule. Dându-și seama, într-un târziu, ca și-a deranjat șeful, Verwood încercă să mai recupereze din greșelile făcute în timpul conversației.

- Oricum, la centrul Breslei toată lumea spune că acum pot vedea de ce te-ai căsătorit cu această doamnă drăguță, domnule London.

- Ce pot spune? mormăi Emmett. La momentul respectiv părea o idee bună.

Clădirea în care se afla apartamentul în care locuia Sandra Thornton era situat pe o stradă întunecată, sărăcăcioasă din Old Quarter. Emmett ieși din Slider și cercetă clădirea veche. Cele mai multe dintre ferestre erau întunecate. Numai două erau luminate. Aproape că simțea decăderea.

- Ești sigur că aceasta este adresa, Verwood? întrebă Emmett.

- Da, domnule. Verwood ieși din spatele Slider-ului și i se alătură pe trotuarul fisurat. Am urmărit-o venind și plecând de două ori în după amiaza asta. Are cheia de la ușa de la intrare. Mașina ei este Float-ul acela vechi parcat lângă intersecție. Sunt sigur, aici locuiește.

Lydia ocoli Slider-ul, încruntându-se la ușile întunecate de peste drum. În ciuda atenției acordate acestei afaceri, Emmett era profund conștient de ea. Îmbrăcată în rochia zveltă miez-de-noapte, cu tocuri înalte, sexi și șoapte mici de energie psi care o înconjurau, îl făcea să își dorească să se îndrepte spre cel mai apropiat dormitor. Sau în spatele Slider-ului, ar fi fost la fel.

Îi trecu prin fața ochilor o imagine din sala strălucitoare de bal pe care o tocmai o părăsiseră și se gândi la reacția lui când o văzuse pe Lydia dansând cu Hepscott. Gândul că în următoarele luni va lucra îndeaproape cu omul de afaceri îl tulbura profund.

- Ce s-a întâmplat, Emmett? îl întrebă ușor Lydia.

El se forță să se întoarcă în prezent. Mai târziu va avea destul timp ca să rumege problema cu Gannon Hepscott.

- Vreau să spun că sunt puțin surprins că Sandra Thornton locuiește într-un loc atât de jalnic ca acesta, într-o zonă rea a orașului. Ridică din umeri. Orice ai spune despre el, Wyatt are reputația că este un om

generos cu femeile lui. Când termină o relație, de obicei îndulcește lovitura cu câteva daruri costisitoare de despărțire. Și se folosește de fondurile Breslei. Lucruri de genul acesta.

- Înțeleg, spuse Lydia cu voce neutră. Cu alte cuvinte, dacă Sandra ar fi fost amanta lui Wyatt pentru o vreme, ar trebui să își permită să trăiască într-o zonă mai bună.

- Da.

- Ai spus că Wyatt nu s-a mai văzut cu Sandra de doi ani. Poate că a terminat bani și bijuteriile pe care i le-a dat.

- Hei, poate că din cauza asta l-a sunat pe domnul Wyatt zilele trecute, interveni Verwood. Ca să îi spună că este lefteră. Probabil știa că poate scoate mai mulți bani de la el dacă îi vinde o poveste siropoasă.

- Dacă este așa, atunci mă îndoiesc că ea a fost cea care l-a împușcat în spate, fără să spună cine este, spuse Lydia. Este destul de greu să storci bani de la un om mort.

- Hm. Verwood își ridică ambele brațe. Are dreptate, șefu'. Poate că suntem puțin pe dinafară aici. Poate că Sandra Thornton nu are nimic de-a face cu el.

- Dar mai sunt și alte motive în afară de bani pentru ca o femeie să vrea să omoare un bărbat, spuse încet Lydia.

Emmett se uită direct la ea, dar nu îi putu citi expresia din cauza întunericului.

- Ei bine, nu vom primi răspunsuri stând aici, spuse el. Se îndreptă spre ușa din față a clădirii. Să mergem să o întrebăm.

Îi conduse pe strada îngustă, cu Verwood aproape în spatele lui. Niciunul dintre ei nu făcea niciun zgomot, doar tocurele înalte ale Lydiei răsuna pe pavaj.

Emmett urcă treptele și încercă să deschidă ușa din față. Era încuiată.

- Am cu grijă de asta, șefu'. Verwood păși mai aproape de ușă, scoase un șperaclu din buzunar și îl vârî în broască. Zece secunde mai târziu ușa se deschidea.

- Chestia asta cu folosirea șperaclului nu poate fi legală. Lydia nu se chină să își ascundă dezaprobarea. Toți vânătorii au unul?

- Îhî... Verwood se opri și se uită rapid spre Emmett, căutând îndrumare.

- Ce chestie cu șperaclu? întrebă Emmett. Nu am văzut niciun șperaclu.

Intră pe ușă într-un hol slab luminat. Lydia și Verwood îl urmară.

Emmett cercetă toate plăcuțele cu nume de pe fiecare ușă pe lângă care trecea. Se opri în fața celei pe care era scris **S. Thornton**.

- Lasă-mă pe mine să bat, spuse Lydia. Va părea mai puțin amenințător.

Avea dreptate, își spuse Emmett. Se dădu într-o parte

Lydia lovi ușor cu încheieturile degetelor ușa și se așeză direct în fața vizorului. Nu se auzi niciun răspuns. Încercă din nou, mai tare, mai ascutit, mai autoritar de data aceasta. Pentru că nu se auzi niciun sunet, Emmett luă locul Lydiei. Îi ignoră încruntarea și bătu din nou.

- Doamnă Thornton? Sunt Emmett London. Vreau să vorbesc cu dumneavoastră despre Mercer Wyatt. Este o chestiune a Breslei.

- Oh, da, foarte subtil, îi spuse Lydia. Dacă aș fi în locul ei, aș sări pe fereastră chiar în acest moment.

- Nu, nu ai face-o, își spuse el. Ai deschide larg ușa din față și m-ai bate pentru tupeul de a-ți bate în ușă la ora asta.

- Vrei să mă duc la parter și să supraveghez aleea, în caz că încearcă să se strecoare afară, șefu'? întrebă Verwood.

- Nu. Emmett intenționa să îi ordone să folosească din nou șperaclul, dar își aminti din nou să încerce ușa. Se răsuci cu ușurință în palma lui.

- Șt! Lydia dădu din cap. Nu pot să îmi imaginez cum ai putea să îți lași ușa descuiată într-un cartier ca acesta.

- Nici eu. Nu era semn bun. Deschise încet ușa. Doamnă Thornton?

Tăcerea nefirească și mirosul de aromă arsă își spuneau propria poveste.

Verwood strâmbă nasul cu dezgust.

- Ia Chartreuse. Păi asta explică cum a terminat banii și bunurile pe care poate că șeful i le-a dat când s-au despărțit.

- Ceva nu este în regulă, șopti Lydia. Este prea mare liniștea de aici.

Emmett intră pe ușă, cu Verwood pe urmele sale. Își activă toate simțurile, ascultând cel mai mic sunet și orice semn de energie psi, dar nu simți nimic. Se uită înapoi spre Lydia și Verwood. Amândoi își scuturară capetele în semn de negație.

Lumina unui singur bec cădea din cealaltă parte a micii camere de zi care era aproape goală de mobilă.

Verwood cercetă spațiul cu dispreț.

- Probabil că a vândut tot pentru a-și cumpăra droguri.

Emmett traversă holul mic, uitându-se în baia mică, înainte de a continua cu dormitorul. Mirosul morții se amesteca cu parfumul înecăcios de Chartreuse. O altă lampă slabă lumina în această cameră. Scoase la iveală o femeie îmbrăcată într-o cămașă de noapte de culoare roșie. Avea capul întors de la ei, cu fața spre fereastră. Părul blond se răsturna pe pernă. Un arzător mic de Chartreuse era așezat pe masa de lângă pat.

Se uitară cu toții la corp.

- Sfinte Doamne, nu din nou, șopti Lydia. Își duse mâna la stomac.

Emmett se duse spre pat și atinse pielea rece de pe gâtul femeii.

- Este moartă de mai multe ore.

- La fel ca profesorul Maltby. Privirea Lydiei era ținută asupra femeii.

Lui Emmett nu îi plăcea cum sună asta.

- Fă-mi o favoare și nu începe din nou teoriile conspirației, Lydia. Maltby și Thornton foloseau amândoi Chartreuse.

- Știu, dar trebuie să recunoști că este ceva mai mult decât o simplă coincidență la mijloc.

- Nu trebuie să recunosc nimic de acest gen. Vru să îi spună lui Verwood să sune la poliție, când văzu o bucată de hârtie zăcând pe noptieră, lângă aparatul pentru droguri.

Era un bilet scris cu o mână extrem de slăbită. Nu îl ridică, dar îl citi cu voce tare, ca să îl audă și Lydia și Verwood.

Iubitului meu Mercer:

Te rog să mă ierți. Întotdeauna ai spus că sunt impulsivă, nu-i așa? Mi-ai spus că acesta este unul din lucrurile pe care le-ai iubit la mine. Cu toate acestea, mă îndoiesc că ai crezut că într-o zi voi încerca să teucid sub imperiul impulsului, nu-i așa?

Ziarele spun că probabil vei supraviețui. Crezi sau nu, mă bucur să știu că nu am reușit. Dar nu mai pot suporta să te văd cu ea, să știu că nu te voi avea niciodată. Am fost bună pentru a-ți fi amantă, dar nu suficient de bună pentru a-ți fi soție.

Adio, iubitul meu,

Sandy

- Ți-am spus că sunt și alte motive pentru ca o femeie să încerce să omoare un bărbat, șopti Lydia. Obsesia și gelozia sunt chiar aici, la începutul listei.

- Explică multe lucruri, spuse Emmett, cum ar fi de ce Wyatt a plecat noaptea singur pentru a se întâlni cu ea și de ce a insistat că nu este o problemă a Breslei.

- Se pare că avem acum suspectul principal, spuse Verwood. Părea ușurat și mulțumit.

Emmett îl aprobă cu un semn.

- Ar fi bine să o sunăm pe Martinez.

CAPITOLUL 21

AJUNSERĂ acasă abia după ora două dimineața. Martinez avusese o mulțime de întrebări și, după cum Emmett se așteptase, ea nu fusese foarte fericită din cauza asta. Agentul făcuse numeroase remarci cu subînțeles despre cât de drăguț trebuie să fie să ai la dispoziție resursele financiare și puterea Breslei și cât de plăcut ar fi să poată derula măcar o singură investigație fără să își facă griji de restricțiile bugetare.

- Îmi ești dator pentru asta, London, fusese o parte din remarcă. Am auzit că Breasla își plătește întotdeauna datoriile. Am să aștept.

Dar, în ciuda mormăielilor, știa că Martinez se simțea liniștită că poate încheie acest caz important.

Emmett își încrucișă brațele la ceafă și contemplă prin fereastra care se întindea de la plafon până în podea priveliștea nopții ce căzuse deasupra Orașului Mort. Coloanele și turnurile care se înălțau deasupra zidurilor înalte erau scaldate în seara aceasta în lumina lunii. Efectul era suprealist, misterios și întotdeauna fascinant.

Oare ce era în aceste magnifice ruine de reușeau să atragă oameni ca Lydia și el însuși, oameni care rezonau pe plan psihic cu energia psi care se revărsa din străvechile coloane?

Alături de el Lydia se foi, se întoarse pe o parte și se sprijini de el cu un cot. Fuzz, cuibărit între ei la picioarele patului, își deschise unul din cei patru ochi și apoi îl închise rapid.

Lydia își puse palma pe pieptul gol al lui Emmett.

- Nu poți să dormi?

- Mă întreb unde a fost în ultimii doi ani, spuse el.

- Sandra Thornton?

- Verwood spune că parcă ar fi dispărut chiar după ce s-a încheiat relația ei cu Wyatt. Și atunci, după aproape doi ani se întoarce și încearcă să îl omoare pe Wyatt. După două zile Verwood primește o informație anonimă că ea locuiește într-un apartament din Old Quarter. Și ceva mai târziu moare din cauza unei supradoze.

- Poate că a plecat din Cadence pentru o vreme. Poate a trăit în Resonance sau Frequency sau într-un alt orașel.

El reflectă asupra acestui lucru.

- O să îl pun pe Verwood să continue să caute. Mi-ar plăcea să știu cum și-a petrecut doamna Thornton ultimii doi ani din viață.

Se lăsă o scurtă tăcere, după care Fuzz se foi puțin și se așază mai confortabil.

- Am și eu câteva întrebări ale mele. Lydia se sprijini de perne. Nu pot să trec de faptul că Sandra Thornton a dispărut la fel ca profesorul Maltby. O supradoză de Chartreuse în ambele cazuri mi se pare o coincidență mult prea marc.

Se gândi și el la asta. Bine, avea probleme cu atitudinea ei anti-Breaslă și tendința de a da vina pe vânătorii de fantome pentru toate lucrurile rele care se întâmplau în subteran, dar învățase în cel mai rău mod că trebuie să îi respecte intuiția.

- Ce legătură ar putea fi între Maltby și Sandra Thornton? o întrebă el.

- Este o legătură cu adevărat importantă. Noi. Tu și cu mine, Emmett.

El își întoarse capul să se uite la fața ei serioasă, umbrită.

- Ce vrei să spui?

- Gândește-te, spuse ea cu nerăbdare. Am fost la fața locului de fiecare dată când au fost descoperite cadavrele. Asta nu îți pare un fundament suficient pentru o teorie a conspirației?

- Nu, spuse el fără inflexiuni.

- Bine, atunci ce spui despre asta? Se pare că au dispărut mulți oameni în ambele cazuri.

- Recunosc faptul că Sandra Thornton a dispărut pentru doi ani, dar într-un final a reapărut. Pe cine mai ai pe lista ta?

- Toți cei care au fost apropiați de Troy Burgis, în urmă cu cincisprezece ani.

Era rândul lui să se ridice într-un cot.

- Acum ai atenția mea. Spune-mi despre ce dracu vorbești?

- Ți-am spus că am luat legătura cu asociația absolvenților lui Troy Burgis. Ei bine, de dimineață am primit un telefon de la cineva care îl cunoștea pe Burgis, Karen Price. Se pare că, în decurs de câteva luni de la dispariția lui în catacombele de sub Old Frequency, ceilalți trei membri ai trupei sale, prietena lui și doi tovarăși vânători de fantome, au fost uciși în diverse accidente.

- Accidente?

- Ascultă: nimeni nu le-a găsit niciodată cadavrele. Ce spui de asta?

Dorea să îi spună că își lasă imaginația să se joace cu bunul ei simț, dar din nu se știe ce motiv nu reuși să găsească un contra-argument logic.

- Hm, spuse el ca răspuns.

- Recunoaște, London. Este al naibii de ciudat că toți patru au dispărut în câteva luni, nu crezi?

- Bine, este ciudat, recunosc.

- Pentru că tot suntem la subiectul teoriei conspirației, continuă Lydia, mai este ceva ce mă deranjează în privința Sandrei Thomson.

- Ascult.

Sprâncenele Lydiei se uniră într-o încruntare perplexă.

- Dacă era atât de obsedată de Mercer Wyatt, de ce a așteptat doi ani ca să încerce să îl omoare? Ai crede că focul pasiunii s-ar fi stins după atâta timp de despărțire.

Ce spunea ea? se întrebă el. Oare nu înțelegea?

Se aplecă peste ea, apăsând-o cu corpul lui, savurându-i căldura și moliciunea, pierzându-se în furia fierbinte a dorinței.

- Nu știu cum este cu Sandra și Wyatt, spuse el. Dar pot să îți garantez că doi ani la distanță de tine nu ar face nimic ca să potolească focul acesta.

♥ ♥ ♥

Vasul imens de flori o aștepta dimineața următoare când intră în birou. Era așezat în mijlocul biroului ei. Bobocii și decorațiile abundente minunate, aranjate cu mare artă se revărsau peste o cascadă imensă de culoare care acoperea întreaga suprafață.

Inima Lydiei tresări. Florile de după bal de la Emmett.

- Nu sunt minunate? strigă Melanie, grăbindu-se să o ajungă din hol. Au sosit exact înaintea ta. Mi-am permis să citesc bilețelul. Nu am putut rezista. Ghicește cine te iubește?

Lydia zâmbi și se îndreptă spre birou pentru a cuprinde în palmă o orhidee roz închis.

- Este foarte drăguț din partea lui. Este atât de ocupat zilele astea, încât nu pot să cred că mai are timp să comande flori.

- Nu știu cât de ocupat a fost înainte să porți *Miez de noapte* la balul de ieri seară, dar cu siguranță va fi mult mai ocupat de acum înainte, mulțumită ție.

Lydia încetă să mai zâmbească și ridică bilețelul.

Miez de noapte îți aparține. Sunt sclavul dumneavoastră devotat pentru totdeauna.

Al dumneavoastră,

Charles

- Ar fi trebuit să te vezi la TV ieri seară. Ai fost fantastică. A fost atât de senzațional să vă privesc pe tine și pe Emmett intrând la Balul Restaurării. Numai să arunci o privire la fotografiile din ziare. Melanie flutură un teanc de ziare. Rochia aceea a fost perfectă și acum Charles este cel mai la modă designer din tot orașul.

Lydia luă exemplarul din *Tattler* și cercetă fotografia care umplea prima pagină. O arăta pe ea, mergând pe covorul roșu la brațul lui Emmett, îndreptându-se spre ușa sălii balului. El arăta minunat, își spuse. Rece, încrezător, deținând complet controlul. Puterea îi oferea parcă o aură. Părea desprins din frescele de pe pereții sălii de bal, un Jerrett Knox al zilelor moderne conducând forțele binelui împotriva legiunilor diabolice ale lui Vincent Lee Vance.

De cealaltă parte, ea avea privirea glacială. Se îmbărbătă spunându-și că de vină erau camerele de filmat. Dar trebuia să recunoască faptul că rochia arăta bine.

- Este uimitor ce poate face o rochie dintr-o femeie, spuse ea.

- La fel zic și eu. Melanie inhală parfumul unei flori. În regulă, prietenă, hai să auzim întreaga poveste. Îți amintești, mi-ai promis fiecare detaliu.

- Nu îți face griji, am luat notițe. Lydia vru să arunce într-o parte *Tattler-ul*, dar se opri când observă al doilea titlu de primă pagină..

Wyatt împușcat de o Fostă Iubită, care alege să se sinucidă după acest tragic gest. Noul șef al Breslei și Mireasa lui găsesc Cadavrul.

- Oh, da, spuse Melanie, urmărindu-i privirea. Spune că tu și Emmett ați finalizat marele eveniment descoperind corpul femeii care l-a împușcat pe Wyatt. Voi doi chiar știți să vă distrați, nu?

- A fost oribil. Lydia se cutremură. Purta o cămașă de noapte de culoare roșie pe care polițiștii cred că Wyatt i-o dăduse când erau împreună.

- Hm, prin urmare chiar a fost un triumf amoros, nu? Dar era vorba de o iubire mai veche a lui Wyatt, nu fosta logodnică a lui Emmett.

- Așa se presupune. Dar îți spun că ceva în legătură cu toată povestea asta nu se leagă. Și Emmett este de acord cu mine. Amândoi ne întrebăm dacă nu cumva ...

Lydia se opri în mijlocul propoziției când văzu figura cadaverică a lui Shrimpton ivindu-se în cadrul ușii biroului.

- Ce se întâmplă aici? Shrimpton trase cu ochiul spre flori prin ochelarii lui cu rame de aur. De unde sunt astea?

- Este un cadou din partea unui patron de muzeu mulțumit, domnule, spuse dulce Melanie.

Shrimpton mârâi.

- M-am gândit că le-a trimis London.

Lydia se concentrează să ascundă bilețelele.

- Emmett este foarte ocupat zilele acestea.

- Pot să spun că este peste poate de ocupat de conducerea Breslei și găsirea de cadavre, aprobă Shrimpton. Se spune că Wyatt va supraviețui. Va fi interesant de văzut dacă își va putea recupera controlul organizației de la London, când va ieși din spital.

- Ce? Lydia sări în sus, cu floarea în mână. Ai auzit zvonuri în legătură cu vreo luptă pentru putere între Emmett și Mercer Wyatt? Este ridicol.

Shrimpton ridică din umerii săi osoși.

- Wyatt nu mai este tânăr și Consiliul Breslei l-a acceptat deja pe Emmett.

Melanie dădu din cap.

- Bine spus. Este deja rezolvat. Cu siguranță că nu îi va fi ușor lui Wyatt să își ia slujba înapoi dacă Emmett decide să mai rămână. Și de ce ar renunța London la putere, dacă tot o are?

- Pentru că nu vrea să conducă Breasla pentru totdeauna, spuse Lydia, agățându-se foarte tare de cana cu ceai. Chiar Emmett mi-a spus asta. Nu este decât o favoare pentru Breasla Cadence, să mențină lucrurile stabile până când Wyatt se pune pe picioare.

- Dacă asta este tot ceea ce face, atunci este o favoare dată naiba. Melanie chicoti. Toată lumea știe că, din punct de vedere istoric, de fiecare dată când a fost un loc vacant în vârful Breslei din cauză că șeful ei este grav bolnav sau rănit, altcineva îi ia locul. Când vechiul șef își revine, rareori își reia locul.

Shrimpton aprobă.

- Foarte adevărat. Dacă London menține lucrurile la fel pentru Wyatt și apoi renunță când bătrânul se întoarce, un lucru este cert.

- Și care este acesta? întrebă Lydia cu prudență.

Îi răspunse Melanie.

- Wyatt îi va fi dator vândut lui London. Și știi ce se spune, Breasla își plătește întotdeauna datoriile.

Shrimpton se uită pe furiș spre Lydia.

- Hai să revenim la ceea ce este important pentru noi aici, la muzeu. Trebuie să speculăm cât putem de mult această oportunitate. Atâta vreme cât ești căsătorită cu actualul șef al Breslei, Lydia, tu ești atracția principală.

- Cu siguranță, susură Melanie. După toată reclama făcută de presă noaptea trecută, acum ești o atracție și mai mare decât atunci când erai numai Amanta Misterioasă. Vorbim de sex, crimă și o rochie fabuloasă.

Lydia mormăi și se prăbuși în scaunul din spatele biroului ei.

- Nu mai pot suporta.

Shrimpton o ignoră. Dregându-și vocea cu importanță, ridică o pagină plină cu notițe de mână.

- Asta este o listă revizuită a rezervărilor pentru grupuri private care trebuie să fie escortați personal de tine, Lydia. Primul de astăzi este un grup de Vânători-Cercetași, la ora zece și cincisprezece.

- Nu un alt grup de Vânători-Cercetași. Alarmată, Lydia sări în picioare. Abia am supraviețuit ultimului. Am pierdut total controlul. Micii monștri se târăsc peste toate artefactele din Tomb Wing și încearcă să invoce diverse fantome. Este o minune că nu au reușit să incendieze muzeul.

Melanie o opri.

- Nu te mai plânge, Lydia. Știi doar că toate grupele de Vânători-Cercetași din oraș vor să fie conduse în turul muzeului personal de soția șefului.

- Mai exact, grație interesului acordat ție de Vânătorii Cercetași, în ultimele zile ne-am mărit de patru ori veniturile din partea studenților și a grupurilor de tineri. Shrimpton frunzări notițele. Apoi, după grupul de dimineață ești liberă până la ora cinci. După aceea vei conduce un grup VIP după program.

- Stați puțin, domnule. Lydia se aplecă în față și se uită la agenda ei. Văzu notițele făcute de ea și zâmbi în așteptarea triumfului. Nu pot face acest tur de după amiază. Melanie va trebui să se descurce. Am programat supravegherea transferului piesei Mudd Sarcophagus, vă amintiți? Transportatorii vor fi aici la cinci.

- Oh, îmi pare rău, am uitat să îți spun, spuse Shrimpton.

CAPITOLUL 22

LA CÂTEVA minute după prânz, Lydia bătu la ușa de vizavi a apartamentului profesorului Lawrence Maltby. Cornish o deschise cu prudență.

- Te-ai întors. Se uită la ea pe furiș, cu suspiciune. De ce?

- Mai vreau să arunc o privire în apartamentul profesomlui Maltby. Dar acum ușa este încuiată.

- Ieri a venit proprietarul și a încuiat.

- Înțeleg. Aruncă o privire speculativă spre ușa închisă din cealaltă parte a holului. Mă întreb dacă nu cumva Maltby ți-a dat vreo cheie?

- Cheie?

- Vecinii mai fac asta uneori, îi explică ea.

Cornish mârâi.

- Nu și în partea asta de oraș.

- Oh. Păi atunci s-au dus șansele de a o face în mod simplu. Se gândi la fereastra care dădea spre alee.

Intrușii spărseseră încuietorea în seara în care ea și Emmett îi surprinseseră înăuntru. Poate că proprietarul nu a avut timp să o înlocuiască.

Cornish o privi cu viclenie.

- Dar Maltby încuia în fiecare seară în care cobora în tunele. Își făcuse o ascunzătoare pentru chei sub o scândură slăbită a scărilor din spate. L-am văzut folosind-o de câteva ori. Nu știa că am aflat de ea. Bănuiesc că este încă acolo.

- Îmi arăți unde este?

- Depinde. Cornish trase cu ochiul. Am auzit că tu și London v-ați căsătorit. Asta înseamnă că acum este o treabă a Breslei, nu?

Ea își drese vocea.

- Oarecum.

- Prin urmare, dacă îți fac o favoare, este ca și cum aș face-o pentru Breslă.

Ea își drese din nou glasul.

- Oarecum.

- O sută și vei avea cheia.

- Dacă îți plătesc, nu mai poate fi considerată chiar o favoare.

Cornish ridică din umeri.

- Cum vrei tu.

Suspină și caută în geantă.

- Uite douăzeci de dolari.

- Fii serioasă. Seara trecută London mi-a dat o sută de dolari ca să îi spun vreo două lucruri despre Maltby. Cheia aia trebuie să valoreze cel puțin la fel de mult.

- O sută de dolari ca să îmi spui unde este ascunsă o cheie? Este o nerușinare.

- Acceptă sau pleacă.

- Nu am o sută de dolari la mine.

Cornish nu părea să fie îngrijorat.

- Dacă este vorba de o afacere a Breslei, London nu o să mă păcălească. Poate să trimită banii mâine.

Asta nu părea să îi lase prea multe variante, își reaminti Lydia,

- Bine, bine. O sută de dolari. Care îți vor fi plătiți mâine. Dacă acea cheie pe care mi-o vei da va deschide ușa.

- Va merge. Cornish înainta repede în hol și alergă pe coridorul prăfuit spre scările de incendiu. Am folosit-o și eu de câteva ori ca să văd dacă a lăsat în urmă ceva Chartreuse când pleca.

- Este atât de drăguț să știi că ai vecini în care poți avea încredere.

Cu cheia în mână, intră în apartamentul lui Maltby și închise ușa. Rămase nemișcată pentru o vreme, asimilând senzațiile râncede, triste ale locului. Nimeni nu făcuse încă ordine. Cărțile și hârtiile lui Maltby erau încă răvășite pe podea. Mobila răsturnată, pernele sfâșiate și covorul rupt păreau să fie în aceeași poziție în care le lăsaseră intrușii. Nu părea să fi riscat să mai facă o vizită pentru a-și continua căutările. Poate că ajunseseră la concluzia că ceea ce căutau nu se afla acolo.

Își lăasă geanta pe masa din bucătărie și începu să rătăcească încet prin spațiul strâmt. Prima oară când fusese aici, nu avusese ocazia să caute serios din cauza bărbatului care zăcea pe podea, a lui Emmett și a poliștilor care bateau la ușă.

Când se întorsese împreună cu Emmett fusese noapte. Avuseseră cu ei numai lanternele. Capcana din cutia de lapte fusese o descoperire foarte importantă, astfel că nu mai continuaseră o cercetare mai amănunțită.

Astăzi spera că ar putea găsi altceva ce ar putea să o intereseze. Nu știa ce caută sau ce speră să găsească, dar nu mai avea unde să meargă în altă parte. Toate pisteles date de biroul asociației absolvenților de la Old Frequency College erau închise, la propriu.

Răsuci întrerupătorul și descoperi că proprietarul clădirii oprise alimentarea cu electricitate apartamentului. Din fericire, își aminti că avea la ea o lanternă. Mai important, astăzi avea norocul de a beneficia de lumina naturală care trecea prin ferestrele mici ale camerei din față și ale biroului.

Deschise frigiderul să vadă dacă rămăsese ceva interesant, dar regretă imediat mișcarea. În scurtul interval în care lumina fusese oprită, cele câteva alimente depozitate acolo se stricaseră destul de rău.

Ținându-și respirația, își activă simțurile psi, căutând energia emanată de capcanele iluzorii. Nimic.

Închise ușa repede și merse spre dulapurile din bucătărie, în lumina slabă a zilei, văzu câteva lucruri mici pe care nu le observase la prima lor vizită: o cutie de chibrituri, niște otravă folosită pentru diverse tipuri de paraziți urbani, un burete cu miros respingător. Dar niciunul din aceste mărunțișuri nu părea promițător. Niciunul nu avea urme de energie psi.

Se întoarse în camera de zi și cercetă metodic fiecare carte și ziar care zăcea pe podea, precum și puținele care mai rămăseseră pe rafturi. Se lăsă în genunchi și verifică podeaua de sub canapea.

Nimic.

Apoi trecu la baia murdară, verificând cutiile cu hârtie, cercetând sertarele.

Nimic.

Camera mică pe care Maltby o folosea ca birou a fost lăsată la urmă, presupunând că, din cauza ei, a lui Emmett și a intrușilor, fusese deja foarte minuțios verificată. Cu toate acestea, căută pe îndelete, explorând cu atenție fiecare colț și fisură.

Era în genunchi, sub birou, gata să renunțe, când văzu boaba de ambră.

Se rostogolise într-un colț și zăcea într-o pânză de păianjen prăfuită. Țesătura subțire acoperea mărgeaua, ascunzând strălucirea naturală a ambrei. Dacă nu ar fi fost lumina slabă a zilei ajutată de lumina lanternei, nu credea că ar fi zărit-o.

Aplecându-se înainte, centră fascicolul pe pânza abandonată, respirând ușurată când văzu că nu își face apariția niciun păianjen nesuferit.

Boaba se rostogoli eliberată, scoțând un clinchet pe podeaua de lemn. O ridică și ieși de sub birou.

Ridicându-se în picioare, suflă praful și sfărâmăturile și apoi ridică boaba în lumină.

Piatra de ambră era de aproape un centimetru, tăiată în formă ovală și străpunsă, astfel că putea fi așezată pe o curelușă. Fără îndoială, fusese purtată pe un lanț sau la o brățară.

Nu deveni prea emoționată, își spuse. Probabil că i-a aparținut lui Maltby. Fusese detonator și, conform celor spuse de Cornish, a petrecut multă vreme în subteran. Asta înseamnă că trebuia să poarte ambră.

Dar erau puțini bărbații care purtau ambră în forma aceasta; în plus, observase ambră pe care o folosisse Maltby în ziua în care îi găsisse corpul. Era montată într-un inel lipsit de expresie.

Oare Maltby avusese o vizitatoare înainte de a muri?

Rostogoli boaba în palmă. Într-o parte era elegant și discret gravată litera A. Inițiala proprietarei?

O amintire îi apără în minte. În ultima vreme auzise numele unei femei care începea cu litera A.

Se concentrează câteva clipe, apoi și aminti. Pe prietena lui Burgis, femeia care fusese colega de cameră a lui Karen Price, o chema Andrea Preston.

Lydia fu străbătută de un val de emoție. *Coincidență? Cred că nu.*

Bine, deci se simțea încrezută. Avusese dreptate. Boaba era o adevărată dovadă.

Scoase un șervețel din geantă și înveli cu grijă ambră. Abia aștepta să i-o arate lui Emmett în seara aceasta.

CAPITOLUL 23

LA ORA cinci după amiaza, Melanie își făcu apariția în cadrul ușii biroului Lydiei. Purta o haină foarte scurtă, de culoare roșie, cu centura elegant strânsă pe talie. Avea geanta vârată sub un braț.

Lydia se uită spre ea nedumerită.

- Ce?

- Nu prea multe, spuse Melanie puțin cam nepăsător. Mă duc spre casă. M-am oprit să îți spun la revedere. Ne vedem luni.

- Ce-i cu atâta veselie?

Melanie zâmbi.

- Păi, dacă vrei să știi, tocmai ți-am văzut grupul VIP adunându-se în hol.

Lydia își strânse brațele în jurul corpului.

- O grupă de Vânători-Cercetași?

- Nu.

- Slavă Domnului pentru micile favoruri. Clubul Garden?

- Nu. Mai încearcă.

- Organizație caritabilă?

- Călduț,

- Renunț.

- Nu am să îți spun, recunosc Melanie. În primul rând pentru că vreau să îți văd fața când o să te uiți mai bine la acest grup VIP.

Resemnată, Lydia se ridică în picioare.

- Știi, cu cât Emmett va renunța mai repede la slujba de șef al Breslei, cu atât mai bine. Am obosit să fiu atracția muzeului.

Melanie se dădu într-o parte și întinse o mână ca să o ajute să iasă din birou. Lydia o auzi scoțând niște sunete suspicioase în hol, în spatele ei.

- Nu mai necheza atâta, îi ordonă Lydia.

- Nu nechez. Jubilez.

- Nechezi.

Înainte ca Melanie să se poată apăra de această acuzație, Lydia trecu de colț și văzu grupul care o aștepta. Era o parte bună, era un grup mic, numai vreo șase oameni. Partea proastă era că aveau cu toții capetele rase, robe lungi și verzi și expresii nefiresc de senine.

- Oh, Doamne, spuse Lydia printre dinți. Sunt Verzi.

- Dacă aș fi în locul tău, șopti Melanie în timp ce trecea pe lângă ea, îndreptându-se spre ușă, le-aș face același tur pe care l-ai făcut și cu Vânătorii-Cercetași. Știi tu, concentrare pe Tomb Wing. Ceva îmi spune că vor vrea să vadă lucruri cu adevărat ciudate.

În acel moment cei șase Verzi o văzură pe Lydia și se plecară respectuoși. Până când își ridicară capetele rase, ea avea deja fixat bine pe față zâmbetul de ghid.

Unul dintre ei, din câte se pare conducătorul lor, păși înainte.

- Sunt slujitorul Clarence. Este foarte drăguț din partea dumneavoastră că ați putut fi liberă pentru noi la această oră. Suntem nerăbdători să învățăm.

Muzeul se goli repede la cinci, mulțumită noului paznic de noapte obligatoriu obsesiv. Benny Fellows era tânăr, dar își lua îndatoririle în serios.

- Bună seara, domnișoară Smith. Benny își atinse chipiul când ea se opri la intrarea în biroul lui mic, cu Verzii pe urmele ei. Pentru turul din seara aceasta totul este pregătit. Am aprins luminile în toate galeriile.

- Mulțumesc, Benny. Vom termina în aproape o oră și jumătate.

- Da, doamnă. Benny făcu semn grupului spre galeria principală.

Treizeci de minute mai târziu, Lydia decisă că fusese mult prea grăbită în presupunerile ei cu privire la nivelul de inteligență al Verzilor în ceea ce privește antichitățile, întrebările lor erau bine structurate și demonstau că grupul a făcut câteva studii legate de acest subiect.

Indiferent ce altceva puteai spune despre cult, era evident că Verzii nu își înfometau membrii. Toți cei șase bărbați din grup păreau bine făcuți, solizi, și destul de frumoși. Vârsta lor varia, dar cu toții păreau să fie între douăzeci și patruzeci. Clarence era cel mai vârstnic. El era și cel care puneă cele mai multe întrebări.

Muzeul căpăta o aură sinistrală după închidere, își spuse ea, în timp ce conducea grupul spre Tomb Wing. Galeria lungi erau întotdeauna pe partea întunecată, desigur, chiar și în timpul orelor normale de zi, pentru că lui Shrimp îi plăcea efectul înfiorător. Dar în seara aceasta păreau scufundate într-un mister de rău augur.

- În această galerie sunt adăpostite diverse obiecte despre care experții cred că sunt asociate cu ritualurile de înmormântare a extratereștrilor, spuse Lydia, trecând de colț și arătând cu mâna spre dramatica intrare în Tomb Wing.

Verzii păreau potrivit de impresionați de decorul extraordinar. Shrimp făcuse tot posibilul pentru a crea în această aripă senzația de întuneric spectral. Era mai întuneric decât în celelalte galerii. Sarcofagii, urne și alte obiecte ciudate care se aflau acolo fuseseră aranjate cu mare grijă pentru a crea cel mai morbid efect. Fiecare artefact era luminat de un licăr slab de lumină verde care aruncau dungi de umbră în jurul relicvelor.

- Aveți grijă pe unde călcați, vă rog, spuse repede Lydia. Este destul de întuneric.

Un murmur de emoție străbătu grupul. S-au auzit șoptite mai multe comentarii și exclamații.

Ea se opri lângă o urnă de cuarț verde, accentuată în mod dramatic de reminiscențele lumini interiorului strălucitor al catacombelor. Nimic realizat de mâna omului nu ar fi putut reproduce cu exactitate acest nimb unic, dar măsluirea lui Shrimp era destul de aproape.

- Această urnă a fost găsită într-o încăpere care era păzită de numeroase capcane iluzorii foarte complexe, spuse ea. În apropiere se aflau și câteva fantome de energie psi puternice. Se presupune că primul proprietar a vrut să se asigure că mormântul său nu va fi deranjat.

Clarence cercetă desenele abstracte de pe urnă.

- Știe cineva ce înseamnă decorațiunile acestea?

- Din nefericire, natura și sensul incrustațiilor găsite pe atâtea artefacte ne rămân încă necunoscute. Trasă linia delicată care înconjură urna. Mulți para-arheologi, printre care mă număr și eu, cred că aceste desene sunt mostre ale scrisului harmonic.

- Cuvinte adevărate? Oh, măi să fie. Unul dintre membrii grupului păși mai aproape să se uite. Dar ce spune?

- Aici apare problema, spuse ea răbdătoare. Nu știm. Dacă acestea sunt simboluri cu înțeles, atunci sunt închise într-un cod. Până când para-arheologii vor găsi cheia acestui cod, scrierile extraterestre vor rămâne nimic altceva decât niște decorațiuni atractive, în ceea ce îi privește pe oameni.

- Hei, uite acolo. Un alt Verde arată plin de entuziasm în cealaltă parte a camerei. Un sicriu.

Grupul se grăbi să treacă pe lângă urnă pentru a examina relicva.

Lydia îi urmă.

- Sunteți norocoși că puteți vedea astăzi acest obiect. Este ultima zi în care va fi expus.

- De ce? întrebă cineva.

Netezi partea de sus a sicriului deschis.

- A fost achiziționat de la muzeu de un colecționar particular, care va veni să îl ia luni. Este numit Mudd Sarcophagus, după cel care l-a descoperit. Veți observa că interiorul este suficient de larg pentru a cuprinde o persoană matură, dar forma lui nu este tocmai umană.

Cei șase Verzi se aplecară pentru a arunca o privire în sarcofagul gol.

- Ciudat, șopti unul dintre ei. Probabil că extraterestri aveau pieptul mare și picioarele scurte.

Deschise gura să răspundă acelei observații, dar în acea clipă auzi clinchetul inconfundabil al unui șirag de mărgele.

Clarence se aplecase deasupra sicriului deschis. Șiragul lung care până acum fusese ascuns de faldurile robei sale verzi se dăduse în față și atârna în aer. Urma slabă de lumină ce venea din dispozitivele plafonului strălucia pe o serie de pietre de ambră în formă ovală.

Lydia încetă să mai respire. Era complet sigură că, dacă ar atinge șiragul de la gâtul lui Clarence și i-ar compara boabele cu singura mărgea de ambră pe care o găsisese în apartamentul lui Maltby, ar descoperi că sunt identice, probabil că aveau și mica literă A gravată într-o parte.

A de la Amatheon, nu Andrea.

Clarence se îndreptă, ascunzând absent șiragul sub faldurile robei. Zâmbi blajin spre Lydia.

- Te rog să scuzi ceea ce poate părea un interes morbid pentru artefacte funerare, domnișoară Smith, spuse el. Te rog să înțelegi că localizarea mormântului și a sarcofagului marelui nostru filozof, Amatheon, este de o importanță extremă pentru Ordinul nostru. Evident, acest scop ne-a înzestrat pe toți cu o fixație pentru orice fel de relice funerare străvechi.

În timp ce vorbea, ceilalți cinci Verzi se îndepărtară de sarcofag. Avea senzația neplăcută că o încercuiau ca niște rechini incozi.

Dintr-o dată deveni complet conștientă de cât de gol era la această oră muzeul. Gândul că era singură cu Verzii o lovi cu puterea unui vânt glacial. Era uimită că dinții nu îi scrâșnesc încă.

Încercând să pară dezinvoltă, se îndreptă spre cel mai apropiat obiect care avea alarmă. Conținea o mulțime de oglinzi funerare. O cutie mică de cuarț era așezată pe un pedestal la o distanță destul de mică. Se strecură între vitrina cu oglinzi și pedestal.

- Nicio problemă, spuse ea degajat. Aproape toată lumea este interesată de relicvele funerare. Bănuiesc că este vorba de natura umană. Ritualurile mortuare și pregătirile pentru viața de după constituie o fascinație adâncă pentru cei mai mulți oameni.

Oare era numai imaginația ei sau Verzii se strâneau în jurul ei? Încercă să numere formele în robe, dar nu era ușor să le urmeze pe toate șase în umbrele adânci.

- Ați citit *Treisprezece Pași până la Extaz*, domnișoară Smith? întrebă Clarence cu blândețe.

- Nu, sincer, nu am avut ocazia. Respiră adânc și, cu prudență, își puse o mână pe vitrină.

Imediat se simți puțin mai în siguranță și mai sigură de ea. Dacă atingea numai încuietorea, alarma va răsună în tot muzeul, chemându-l pe Benny.

- Ar trebui să o citiți, spuse Clarence.

- Ideea este că abia reușesc să citesc lucrările profesionale, spuse ea ușor. Nu ați crede câte articole, documente de la conferințe și cărți am îngrămădit pe birou, așteptând să ajung la ele.

Clarence o privi cu o expresie de dojană profundă.

- Unele lucruri sunt mai importante decât un articol din ziar.

- Știți, cred că aveți dreptate în legătură cu acest lucru. Va trebui să fac rost de un exemplar din *Treisprezece Pași* în seara asta și să arunc o privire. Acum nu mai vedea decât cinci Verzi, care îl număra și pe Clarence. Unde era al șaselea?

Apoi avu o senzație de mișcare bruscă în spatele ei. Al șaselea Verde. Începu să se învârtă către el, dar era prea târziu, îi puse o mână pe gură și îi așeză pe nas o pânză umedă, cu miros de medicamente. Mirosul era șocant, înspăimântător de familiar. Mai mirosise odată această chestie acidă. Una din amintirile ascunse din Săptămâna Pierdută se strecură din adâncurile întunecate ale amneziei. Imaginea țâșni cu o claritate maximă.

Vânătorii care o abandonaseră în catacombe folosiseră chestia asta ca să o înfrângă.

Nu avea timp să se ocupe acum de implicația amintirii. Un alt Verde o prinse de mâna dreaptă. Un al treilea îi cuprinse gleznele și o ridică de la podea.

Luptându-se nu să respire, își flutură mâna liberă, bâjbâind după cutia de pe pedestal. Degetele se strânseseră în jurul ei. Răsucindu-se, zdrobi cutia de vitrina cu alarmă. Sticla se sparse în mii fărâme.

Spre groaza ei, alarma nu porni.

Primul gând înfricoșat a fost că Shrimp neglijase să plătească facturile companiei de securitate.

- Repede, ordonă Clarence. Acum cinci minute Benny a spus șoferului să tragă camioneta la platforma de încărcare.

Benny, noul gardian, era parte din afacere. Nu era de mirare că alarma nu pornise.

Nu își mai putea ține respirația multă vreme. Trebuia să inspire. În clipa în care inspiră aer, lumea din jurul ei se clătină. Indiferent în ce fusese îmbibată pânda pe care i-o vârâseră sub nas, urma să o adoarmă destul de repede. Avea foarte puțin timp în care să acționeze.

Încă mai avea cutia mică în mână. O scutură larg, lovind-o de pieptul celui mai apropiat Verde.

- La dracu. Bărbatul îi dădu drumul fără să vrea, aplecându-se de durere.

- Nu o lăsa să scape, idiotule, spuse Clarence.

- Cred că vrăjitoarea mi-a rupt o coastă.

- Nu-mi pasă nici cât negru sub unghie de nenorocita ta de coastă.

Lydia se răsuci în strânsoarea capturatorilor. Se agăță de un șirag de mărgele. Cu toții purtau șiraguri de ambră sub robe.

Se agăță de șirag și simți că se rupe. Boabele de ambră zornăiră pe măsură ce atingeau podeaua, sărind și rostogolindu-se în toate direcțiile.

- Șiragul meu, sâsâi Verdele. Mi-a rupt șiragul.

- Lasă ambra, spuse Clarence cu cruzime. Benny va face curat după ce vom pleca. Mișcați-vă, idiotilor.

Vaporii îmbibați în pânză îi făceau efectul cu iuțeală. Lydia simți cum își pierde cunoștința, ca apa care se scurge dintr-o țevă. Indiferent cât de tare încerca să se răsucescă și să se contorsioneze, mușchii ei deveneau inerți. Ochii i se închideau împotriva voinței.

Era în mod vag conștientă că Verzii o lăsau în jos. Inițial a crezut că vor să o lase pe podea. Poate că se înșela în privința conexiunii ambrei. Poate că ceea ce se întâmpla acum nu era nimic mai mult decât un furt.

Pe măsură ce lumea se stinge în jurul ei, îi trecu prin minte că s-ar putea să își fi făcut treaba prea bine la Shrimpton's. Înainte să se alăture personalului, calitatea relicvelor fusese, în cel mai bun caz, mediocră. Niciun hoț serios nu s-ar fi uitat de două ori la antichitățile din vitrine. Dar în ultimele luni obținuse câteva piese destul de valoroase pentru muzeu.

Dacă ticăloșii aceștia erau hoți de antichități, vor încerca cu siguranță să ia cu ei vasul din piatra-vis de pe suportul lui deosebit. Era de departe cea mai valoroasă relicvă din întregul muzeu. Ar fi avut o mare surpriză dacă ar fi luat-o. Alarma ei nu era legată de restul sistemului. Era conectată direct în biroul Securității Breslei, Inc. În curând muzeul va fi plin de vânători de fantome.

Dar, în loc de podeaua rece, simți atingerea inconfundabilă a cuarțului pe spate și picioare. O străbătu un nou val de panică. O puneau în sarcofag.

- A leșinat? întrebă Clarence.

- Aproape.

- Închide capacul.

Lydia își deschise ochii pentru ultima dată și își dori să nu se fi deranjat. Verzii coborau capacul sarcofagului deasupra cutiei funerare.

Se simți profund recunoscătoare când în sfârșit își pierdu complet cunoștința.

CAPITOLUL 24

EMMETT se aplecă deasupra biroului și cercetă dosarul pe care Perkins abia i-l adusese.

- Vrei să spui că amândoi bărbații au dispărut? Departamentul social trimite fiecăruia în continuare lunar cotizațiile, nu-i așa?

Perkins se crispă de câteva ori, uitându-se neliniștit spre Verwood, care era așezat lângă fereastră, și își aranjă ochelarii cu degete ușor tremurătoare.

- Păi, da și nu.

Emmett închise dosarul și îl aruncă pe biroul din spatele lui.

- Explică-mi.

- Da, asociația încă mai scrie cecurile și le pune la poștă în fiecare lună, spuse răbdător Perkins. Dar când am încercat să verific adresele unde erau trimise cecurile, am aflat că ambii bărbați semnaseră formulare care indicau că doriseră ca banii lunari pentru retragere să fie donate în scopuri caritabile. Și în ultimele luni exact asta au făcut cei de la asociație.

- Cei doi tipi au decis să contribuie cu întreaga sumă a pensiei lor de vânători în scopuri caritabile? Emmett dădu o dată din cap. Nu cred așa ceva.

- Este puțin ciudat, trebuie să recunosc, spuse Perkins. Dar așa se pare că s-a întâmplat.

- Care este numele beneficiarului?

- Mi-am notat. Perkins scoase un carnețel și îl deschise. Uite. Este Ordinul Slujitorilor lui Amatheon.

- Verzii? Emmett se îndreptă ușor, neputând crede ceea ce abia auzise. Cei doi au renunțat la pensia lor pentru un cult?

- S-ar putea să nu fie atât de ciudat pe cum pare, șefu'. Verwood își frecă ceafa. În sfârșit am vreo două piste în legătură cu cei doi tipi. Amândoi au dispărut în cult la două luni după investigația de la universitate.

- Ce înseamnă *dispăruți* întrebă liniștit Emmett.

- Păi se pare că, după ce intri în Cercul Secret al Ordinului, lași în urmă tot ceea ce te leagă de vechea ta viață. Verwood ridică din umeri. Îți părăsești prietenii, rudele, proprietățile personale, lucruri de genul acesta. Știi cum este treaba cu cultul.

Emmett își dădu ochii peste cap.

- Și, în cazul acesta, cedezi toate proprietățile tale organizației.

- Ați înțeles. Verwood mârâi plin de dezgust. Nu este o treabă prea neplăcută dacă ești cel care conduce cultul. Am făcut ceva verificări. Verzii și-au început activitatea în urmă cu trei ani. De atunci, au tot crescut ca număr. Aici în Cadence sunt vreo două mii de membri. La fel și în celelalte orașe.

- Cine dracu conduce cultul acesta? întrebă Emmett.

- Un tip pe nume Herbert J. Slattery. Sau cel puțin este cunoscut sub numele acesta. Acum își spune Master Herbert. Pretinde că este în legătură cu un filozof extraterestru numit Amatheon.

- Ai o adresă lui Slattery?

- Numai cea a biroului din centru. Dar Perkins poate găsi adresa personală a lui Slattery al naiba de repede, dacă vreți. Este priceput la asta.

- Vă mulțumesc, domnule Verwood, spuse Perkins, mulțumit de laudă.

Emmett își spuse că multe lucruri începeau să se lege în ceva ce putea fi un tipar. Se uită la ceas. Era aproape 6.30. Probabil că Lydia era încă la Shrimpton's. Ea îi lăsase mai devreme un mesaj ca să îi spună că în acea după amiază are programată după orele obișnuite o vizită a unui grup special.

Cu puțin noroc, ar putea termina chiar acum. Se aplecă peste birou și apucă receptorul.

- Sir? Trăsăturile mari ale lui Verwood se crispară într-o mare uimire. Nu înțeleg. Ce au țărăniții ăia de Verzi cu toate astea?

- Poate totul.

Formă numărul Lydiei. Nu îi răspunse. Întrerupse și o sună pe telefonul mic pe care îl purta în geantă. Când nu i se răspunse, încercă pe numărul de acasă. Apoi formă numărul de la apartamentul ei. **Sunt mult prea multe telefoane zilele astea.**

Rămânând fără alte opțiuni, scoase lista mică de telefoane pe care o purta în portofel și formă numărul de telefon de acasă al lui Melanie. Ea îi răspunse la primul apel.

- Am plecat de la muzeu tocmai când se pregătea să conducă un tur special, spuse Melanie. Ar fi trebuit să termine până acum. De ce? S-a întâmplat ceva?

- Nu pot să dau de ea pe niciun telefon.

- Probabil că este într-o zonă în care nu are semnal. Las-o câteva minute și mai încearcă o dată. Melanie chicoti. Nu-ți face griji. Mă îndoiesc că a fugit să se alătore Verzilor.

El îngheță.

- Ce te face să spui asta, Mel?

- Hei, era o glumă. Îmi pare rău.

- Vorbesc serios. De ce gluma despre Verzi?

- Bănuiesc că mi-a ieșit pe gură pentru că grupul special pe care îl conduce prin muzeu în după-amiaza asta era format din șase Verzi. I-am spus că probabil sunt interesați de Tomb Wing, exact ca trupele de Vânători-Cercetași.

- Ticălo... Mel, ascultă-mă, am nevoie de numărul de telefon al paznicului de la Shrimpton's. Îi ai?

- Așteaptă, ți-l dau acum. Melanie părea să devină îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

- Dă-mi numărul.

- Uite-l. Îi dictă un șir de numere. Pe noul tip îl cheamă Benny Fellows.

- Mulțumesc.

- Emmett, începi să mă sperii. Despre ce este vorba?

- Mai târziu.

Închise receptorul și formă numărul paznicului. Când văzu că nu îi răspunde nimeni, aruncă telefonul și se îndreptă spre ușă.

- Să mergem Verwood.

Conduse Emmett, pilotând mașina pe străzile aglomerate cu o intensitate atât de mare a rezultatului, încât ceilalți șoferi observară. Vehiculele se topeau din calea Slider-ului.

Noaptea se lăsase, întunericul fiind sporit de ceața care se aduna și ea. Luminile străzilor creau mici cercuri strălucitoare, dar nu foarte folositoare pentru iluminat.

Parcă în fața intrării Shrimpton's după puțină vreme. Deși bătu în ușa din față, nu primi niciun răspuns. Nu era nici urmă de paznic.

Emmett îl conduse pe Verwood într-o parte a clădirii, găsi fereastra pe care o căuta și o zdrobi cu piciorul. Sticla se făcu țandări, se risipi în cioburi mărunte.

Verwood se uită nervos peste umăr.

- Hm, șefu', cu siguranță că asta a declanșat alarma. Polițiștii vor veni în orice moment.

- Auzi vreo alarmă? Emmett își vârî mâna prin fereastra spartă și o descuie.

- Hm, nu. Sprâncenele lui Verwood se ridicară în semn de mirare. Acum că ați amintit, nu se aude nicio alarmă. Pare destul de ciudat pentru un muzeu.

- Da, așa este. Lipsa sunetelor și sirenelor era cu adevărat semn rău, își spuse Emmett.

- Ai spune că un loc ca acesta ar trebui să aibă un sistem de alarmă.

- Are. Emmett intră pe fereastră.

Verwood se strecură în urma lui.

- Trebuie să îți spun, șefu', nu ar arăta prea bine în ziare dacă sunteți arestat pentru că ați intrat prin efracție în muzeu. Știi ce vreau să spun?

- Liniștește-te. Proprietarul datorează câteva favoruri Breslei, spuse Emmett, gândindu-se la aranjamentul cu piatra-vis.

Verwood se luminează.

- Ah, bine, în cazul acesta... își înghesui corpul imens prin fereastră.

Emmett se uită rapid în împrejurimi. Rafturile pline de ziare, cărți și cataloage ale galeriilor păreau familiare. Era clar că era biroul Lydiei. În întuneric reuși să vadă un obiect masiv așezat pe biroul ei.

- Ce dracu? Traversă camera, aprinse lumina și se încruntă la vederea unui buchet marc de flori. Un ticălos a trimis flori soției mele.

- Hm, șefu', poate ar trebui să îți faci griji mai târziu pentru flori?

- Pun pariu că a fost Hepscoot. Emmett zări cartea de vizită zăcând pe birou și o ridică. Dacă este așa, o să îi servesc capul pe o tavă. Smulse cartea de vizită din plic. „*Al tău sclav devotat. Charles.*” Emmett aruncă pe masă cartea de vizită. **Charles. Charles.** Sună cunoscut, dar nu pot să îl localizez. Știi pe cineva pe nume Charles, Verwood?

- Știi vreo doi tipi pe nume Chuck, spuse Verwood. Și unul pe nume Chase. Dar nu cred că știu pe nimeni cu numele Charles.

- Când se vor termina toate, vreau să îl găsec pe acest Charles.

- Nicio problemă, șefu'.

Emmett se uită repede prin sertare.

- Geanta nu mai este aici.

- Probabil că asta înseamnă că a terminat, a plecat și totul este în regulă.

- Optimismul nu este o calitate dezirabilă pentru un expert în securitate, Verwood.

Verwood expiră cu greu.

- Da, și domnul Wyatt mi-a mai spus asta o dată sau de două ori.

Merșeră pe hol, trecură pe lângă birouri și apoi se întoarseră pe coridorul care ducea spre holul muzeului. Un singur tub fluorescent lumina biroul gol folosit de micul personal al muzeului.

- Probabil că paznicul de seara își face rondul, spui Verwood. Poate că nu știe că sistemul de alarmă nu funcționează.

Emmett se întoarce în hol.

- Sau poate a avut ceva de-a face cu defectiunea.

- Știi, tu și domnul Wyatt gândiți la fel când vine vorba să vă imaginați de ce sunt oamenii în stare, spuse cu un ton admirativ Verwood. Se pare că amândoi aveți de obicei pregătit cel mai rău scenariu posibil. Cred că din cauza asta ați ajuns amândoi șefi ai Breslei, hm?

Emmett decise să ignore remarca. Observația lovea un pic prea aproape de țintă. În fond, Mercer Wyatt era cel care îl învățase să analizeze motivele și ambiția celorlalți.

- Melanie a spus că Verzii ar fi interesați de relicvele din Tomb Wing. Emmett se îndreptă în acea direcție. Vom începe de acolo.

La jumătatea holului, își dădu seama că era ceva diferit în Tomb Wing. În loc să fie complet întunecat pentru noapte sau slab luminat cu lumina bizară, verde folosită pentru vitrine pe timpul zilei, toate tuburile fluorescente de deasupra erau aprinse.

Se opri la intrare. Paznicul era în galerie, cu spatele la Emmett și Verwood. Mătura cu sânge multă sticlă spartă. Căștile de pe urechi explicau de ce nu auzise că se apropie cineva.

- Al naiba mod de a sta de pază, mormăi Verwood. Am putea goli cu totul locul, înainte să își dea seama că mai este cineva în preajmă.

- Mă întreb cum s-a spart vitrina aceea, spuse Emmett.

- Poate că a spart-o chiar el, un accident.

Emmett traversă galeria și îl bătu pe paznic pe umăr.

Bărbatul tresări violent.

- Ce? Ce?

Scăpă mătura de dimensiuni industriale și prinse căștile pe care și le smulse din urechi. În același timp, se răsuci și încercă să se îndepărteze.

Mișcarea ciudată îl făcu să se lovească de un vas scund, larg de cuarț verde, care arăta ca și cum ar fi fost folosit pentru spălat. Emmett îl văzuse mai devreme în turul galeriei și știa că Shrimpton îl descria ca pe un bazin de îmbălsămare.

Paznicul se împiedică, strigă, alunecă și căzu pe spate în vasul firav. Căzu pe spate într-o poziție nefirească.

Emmett își puse un picior pe marginea vasului de cuarț.

- Benny, presupun?

- Da, eu sunt Benny. Ce se întâmplă aici? Benny se ridică în șezut și se uită nervos spre Verwood. Apoi își întoarce atenția spre Emmett. Cine sunteți? Ce căutați aici? Așteaptă, pe tine te recunosc. Emmett London, nu? Noul șef al Breslei? Ți-am văzut fotografia în ziare.

- Atunci putem sări peste formalități. O caut pe soția mea.

Benny rămase cu gura căscată. Pentru câteva secunde a fost limpede că era fără cuvinte. Apoi înghiți puternic.

- Soția ... dumneavoastră? Domnișoara Smith?

- Acum este doamna London, Benny.

Benny îngheță.

- Da, domnule. Dar ce vă face să credeți că este aici?

- A avut un tur la ora cinci. Un grup de Verzi.

- Sigur. Corect. Un tur special. Îmi amintesc.

- Când a plecat?

- Nu sunt foarte sigur, spuse repede Benny. Vedeți, eram ocupat cu supravegherea încărcării sarcofagului. Din cauza asta am închis alarma. A trebuit să o închid ca să pot deschide ușa.

- Soția mea mi-a lăsat un mesaj la birou în care spunea că sarcofagul nu va fi mutat până luni și că, în schimb, va face turul cu Verzii.

- A fost un fel de încurcătură, spuse Benny, acum vorbind ceva mai sigur pe el, ca și cum ar fi fost pe teren solid. Domnișoara Smith, vreau să spun doamna London, era ocupată cu turul grupului când a sosit camioneta pentru transport. Așa că m-am ocupat eu de transfer. Am bănuț că domnul Shrimpton va aprecia că am arătat ceva inițiativă.

- Așa numești tu asta?

Benny părea ofensat.

- Toate documentele erau în regulă. Le am în biroul meu. Puteți vedea și singuri.

Emmett se uită spre sticla spartă.

- Ce s-a întâmplat aici, Benny?

Benny îi urmări privirea cu o mișcare smucită a capului.

- Responsabili sunt cei care s-au ocupat de transport, domnule. Când au ridicat sicriul și capacul lui, au lovit din greșeală cu un colț acea vitrină. Însă nu lipsește nimic. Am verificat.

Emmett își luă piciorul de pe marginea vasului și traversă camcra spre vitrina spartă. Înăuntru erau închise câteva oglinzi funerare.

- V-am spus, nu a fost furat nimic. Benny se apucă de marginea vasului și se ridică singur în picioare. Încercă să își treacă un picior peste margine, dar se opri când îl văzu pe Verwood îndreptându-se spre el. Sarcofagul era un transfer aprobat. Muzeul a primit o mulțime de bani pentru el.

Emmett se uită în jos spre mormanul de cioburi de sticlă lucitoare pe care Benny reușise să le strângă cu mătura. Ici și acolo printre așchiile strălucitoare văzu licărul inconfundabil al ambrei finisate.

Ridică o oglindă mortuară din vitrină și o folosi pentru a căuta printre cioburi. Apărură două boabe în formă ovală. Le ridică și le cercetă în lumină.

- Au fost făcute pentru un șirag de mătâni, spuse el către Verwood.

- Cine a spart vitrina probabil că a rupt șiragul în același timp. Verwood arată spre piciorul unui pedestal din apropiere. Uite încă una. Și mai văd încă vreo două sub masa aia.

- Există o singură explicație posibilă. Emmett se ridică în picioare și se întoarce spre Benny. Cealaltă este că șiragul a fost rupt în timpul unei lupte.

Benny se albi.

- Nu, șopti el. Nu s-a întâmplat nimic de genul acesta, vă jur.

Verwood luă căștile pe care paznicul și le scosese din urechi cu câteva minute mai devreme. Un cordon lung le lega de un audio player. Le ridică la ureche.

Emmett îl privi.

- Muzică?

- Nu. Verwood lăsă în jos căștile, cu o expresie întunecată. Nu cred că o să îți placă asta, șefu'. Sună ca una din lecturile alea din Treisprezece Pași până la Extaz. Multe lucruri despre tipul acela Amatheon.

- **Nu.** Benny scoase un suspin înfundat și sări din vas.

Se grăbi spre intrarea în galerie.

Emmett întinse un picior și îl prinse de braț, în timp ce trecea zburând pe lângă el. Benny se împiedică și căzu greu. Verwood se apropie să îl țintuiască la podea.

Benny se zvârcolea violent. Verwood se văzu nevoit să folosească puțină forță. În timpul luptei, nasturii cămășii paznicului cedară.

Pe pieptul lui Benny luci un șirag de boabe de ambră.

Emmett se apropie și se uită în jos la el.

- Haide să o luăm de la capăt, Benny. O să încep eu. Și tu îmi spui dacă greșesc. Verzii aceia au răpit-o pe Lydia în seara aceasta, nu-i așa? Au scos-o de aici în nenorocitul acela de sarcofag.

Ochii lui Benny săgetară dintr-o parte în alta. Se mai răsuci de câteva ori, dar păstră tăcere.

- Tu erai omul din interior, nu-i așa, Benny? continuă Emmett cu blândețe. Tu ai oprit alarma. Documentele care demonstau autorizarea transportului sicriului ar fi putut să te exonereze dacă cineva ar fi devenit suspicios, nu? Alibiul tău ar fi trebuit să fie acela că ai fost ocupat cu supravegherea încărcării relicvei în momentul în care Lydia a dispărut.

- Nu a fost... nu a fost așa, scânci Benny.

- Dar ceva nu a funcționat. Lydia nu a cedat fără să lupte, în acest timp, vitrina s-a spart și cineva și-a pierdut șiragul de ambră.

Benny rămase uitându-se spre Emmett, cu gura căscată și buza de jos tremurând.

Verwood se uita și el lung.

- La naiba, declară el. Asta chiar le întrece pe toate. Numai un singur vânător pe care îl cunosc a putut scoate o fantomă în afara Zidului, și acela este domnul Wyatt.

Emmett deveni conștient de undele mici de energie psi care se răsuceau și pocneau în aerul din jurul lui. Se conturase o mică fantomă. Se dezintegrează imediat, pentru a lua din nou formă și pentru a dispărea iar și iar. Era în centrul unei lumini care ploua ca niște artificii de culoare verde.

Benny se adună într-un sfârșit.

- Este o capcană.

Emmett se uită la fantoma care se afla la stânga lui, se sili să se concentreze suficient pentru a o ține pe loc pentru o clipă și o trimise plutind spre Benny.

- Nu, te rog. Benny încercă să se retragă, dar Verwood îl ținu nemișcat. Transpirația îi inundă fruntea. Oprește-o. Oprește-o. Nu o lăsa să mă atingă.

Emmett strânse mai tare cu nevoia și furia care îi alimenta puterile supranaturale. Nu avea niciun rost să îl terorizeze pe Benny. Paznicul abia ieșise din anii adolescenței, era un tânăr care, la un moment dat, fusese traumatizat emoțional și fizic în așa măsură, încât devenise o pradă ușoară pentru cult.

Era puțin probabil ca Benny să știe ceva de ajutor orice. Era evident că este un membru fără importanță pentru organizație. Nimeni nu i-ar fi încredințat nicio informație importantă.

Supărat pe el însuși, Emmett dezactivă fantoma.

Verwood își înclină ușor capul, încrucișându-și privirea cu a lui Emmett.

- Ar fi bine să mergem să vorbim cu tipul care se ocupă de Verzi, da, șefu'?

- Este o variantă, spuse Emmett, gândindu-se la alte posibilități.

Benny scutură din cap.

- Nu poți pur și simplu să dai buzna peste Master Herbert. Își petrece cea mai mare parte din timp meditănd și comunicând cu spiritul lui Amatheon. Are nevoie de o mulțime de timp și un enorm efort de energie transcendențială. Are nevoie de odihnă între ședințele sale cu Filozoful. Nimeni nu îl vede pe Master Herbert fără o programare.

Emmett își strânse pumnul în jurul măgelelor de ambră.

- Nu-ți face griji, Benny. Am o bănuială că Master Herbert mă va primi în seara asta.

CAPITOLUL 25

LYDIA își deschise ochii în lumina verde, familiară a catacombelor. O cuprinse ușurarea. Cu câteva clipe în urmă, când conștiința începuse să îi revină încetul cu încetul, fusese îngrozită că își revine într-un sicriu închis. În acele câteva secunde nu se putuse gândi decât la cât va dura până când v-a înnebuni.

Avea senzația că imaginea capacului sarcofagului coborând deasupra ei, împiedicând lumina și închizând-o în cutia funerară de cuarț îi va da o rezervă considerabilă de coșmaruri pentru tot restul vieții.

De parcă nu ar fi avut deja destule vine bizare.

Se ridică cu prudență în capul oaselor. Stomacul îi tremura, iar capul îi pulsa. Indiferent ce folosiseră ca să o facă să își piardă cunoștința, avea niște efecte secundare neplăcute. *Exact ca data trecută.*

După o vreme, decise că nu va vomita. Capul i se limpezi puțin. Încercă din nou să își schimbe poziția și descoperi că era pe o saltea de paie, nu pe podeaua dură de cuarț a încăperii mici.

Spațiul în care o depuseseră era de mărimea biroului ei de la Shrimpton's. Dar, pentru că era mult mai mare decât sarcofagul, luă hotărârea să nu se plângă cu voce tare din cauza condițiilor. Cel puțin nu încă.

Simțea o familiaritate confortabilă a încăperii. Își petrecuse mare parte din viața profesională în aceste catacombe. Pereții, plafonul și podeaua erau ciudat proporționale pentru ochiul omenesc, dar nu erau lipsite de confort. Fiecare suprafață din spațiu radia cu o nuanță de verde slab, la fel ca toate celelalte pasaje, încăperi și trecători pe care extraterestrii le construiseră în adâncuri. În ceea ce privea proporțiile, își lua ceva vreme ca să te obișnuiești cu lumina, dar, după o vreme, părea naturală, ca lumina soarelui sau a lunii.

Experții nu reușiseră niciodată să determine sursa acestei străluciri luminoase. Părea să fie o proprietate a acestui gen de cuarț verde pe care îl folosiseră pentru a construi catacombele. Din câte se știa, iluminarea pâlpâia sau lucea slab peste tot pe suprafețele nesfârșite ale coridoarelor subterane care fuseseră explorate până atunci. Cu toate acestea, arheologii, vânătorii, hoții ruinelor și toată lumea care cobora în tunele aducea întotdeauna și lanterne, așa cum își aduceau ambră și apă.

Lumina bizară și formatul camerei nu erau singurele lucruri pe care le găsea liniștitoare, își spuse ca ridicându-se în picioare. Energia psi pulsa din greu peste tot în catacombe. Era revigorantă.

Stomacul i se liniști și mintea i se limpezi. Se uită spre intrarea camerei și văzu un grilaj făcut de mâna omului și un lacăt. Extraterestrii nu foloseau uși sau porți pentru a-și încuia camerele. Se bazau pe tot felul de capcane iluzorii pentru a asigura intimitatea și securitatea. Dar era evident că cineva se folosisese de o tehnică înapoiată pentru a fi sigur că nu va scăpa, din moment ce până acum nu întâlnise nicio capcană pe care să nu o poată dezamorsa.

Acest gând o făcu să se uite la încheietura mâinii. Se simți ușurată când văzu că răpitorii îi lăsaseră brățara.

Camera principală mai avea alăturat o cămăruță, cu intrarea acoperită cu o perdea. Trase draperia și descoperi că cineva fusese destul de plin de considerație pentru a instala o toaletă portabilă, completată cu o comodă, un duș și o chiuvetă. Erau la fel ca cele din echipamentele standard de la siturile de excavare ale profesorilor.

Folosi utilitățile și se simți și mai sigură pe ea după ce își spălă fața.

Când termină, ieși și merse să stea lângă grilajul celulei sale și se uită în coridor. La ceva distanță în josul holului, trei bărbați cu creștetele rase și robe verzi erau așezați la o masă lungă. În mijlocul mesei era un morman de sandvișuri și mai multe cutii de Cortina Cola.

Unul dintre Verzi, o femeie, o observă și se lăsă repede înapoi în scaun.

- S-a trezit, anunță emoționată femeia. Slujitor Martin, du-te să îi anunți pe asistenți. Spuneau că Master Herbert vrea să o vadă cât se poate de repede.

- Imediat. Martin plecă cu sandvișul în mână și dispăru în capătul unui coridor.

Un al treilea Verde, o altă femeie, se uită spre Lydia.

- Cum te simți?

- Ca și cum aș putea dansa până în zori. Lydia se sprijini cu putere de grilaj și încercă să arate cât mai epuizată posibil. Păcat că nu am adus cu mine noua mea rochie.

- Hei, nu face pe deșteapta cu noi, sări prima femeie. Noi ne facem numai treaba.

- Și aveți de gând să îmi spuneți de ce v-ați deranjat atât de mult ca să puneți mâna pe mine?

- Nu știm de ce Master te vrea aici, spuse a doua femeie.

Lydia dădu din cap.

- Păi asta chiar omoară conversația noastră, nu-i așa?

Prima femeie ezită.

- Numele meu este Slujitor Frances. Vrei să mănânci ceva?

Lydia făcu o verificare rapidă a stării stomacului ei.

Lucrurile păreau să fie în regulă în acest domeniu. Poate că ar fi o idee bună să ceară ceva hrănitiv. S-ar putea ca mai târziu să aibă nevoie de energie.

- Aveți ceai energizant? întrebă ea.

- Sigur.

- Vreau o cană mare și un sandviș din acelea, vă rog.

Până când Slujitor Martin se întoarse să anunțe pe toată lumea că urma să fie escortată în „încăperea Master-ului“, Lydia se simțea aproape normal, presupunând că ignora faptul că era nebună și îngrozită de frică.

Frances îi spuse Lydiei că își scoată mâinile printre două bare ale grilajului. Verzii îi legară încheieturile cu un fel de bandă și apoi descuiară ușa.

Lydia se concentrează, încercând să se orienteze în tăcere, folosind ambra brățării pentru a creiona o hartă mentală a drumului spre Camera Stăpânului. Avea o experiență bogată în navigarea subterană și un simț profesionist pentru arhitectura extraterestră.

Cele trei escorte o călăuziră prin câteva holuri scurte și câteva intersecții. Străbătura un număr de încăperi care fuseseră transformate în birouri, dotate cu mese și fișiere. Nu erau telefoane, desigur. Din nu se știe ce motiv, fără îndoială ca urmare a iluminării cu cuarț, cele mai multe sisteme de comunicații nu funcționau în subteran.

Atenția îi fu atrasă de un pasaj. Era blocat cu o poartă de umbră iluzorie. Doi Verzi cu înfățișare voinică erau așezați de o parte și de alta a intrării învăluite în întuneric.

- Ce este acolo? întrebă ea pe cei care o escortau.

- Este secret, intonă Slujitorul Martin. Numai cei ce simt nevoia de a afla intră acolo.

- Nevoie de a afla, hm? Lydia se uită înapoi peste umăr, în timp ce era condusă mai departe.

Într-o parte a pasajului era sprijinit un semn. Citi „ZONA 51“.

Următorul hol conținea un număr mic de camere care și ele fuseseră mobilate ca birouri. În fiecare se aflau câte unul sau doi Verzi. Dacă nu ar fi fost robele lor bizare și capetele rase, ar fi părut niște banali funcționari.

- Ce fac toți oamenii aceștia? întrebă ea.

- Se ocupă de afacerile financiare ale Ordinului, îi explică Frances. Contribuțiile și donațiile pe care le primim se ridică la o sumă mare de bani. Fondurile trebuie investite și gestionate cu înțelepciune, conform instrucțiunilor lui Master Herbert, primite de la Amatheon, pentru a putea prospera și crește.

- Faceți destul de mulți bani din *Treisprezece Pași până la Extaz*, nu-i așa?

- Cărțile sunt una din sursele veniturilor noastre, spuse Frances. Mai sunt altele.

- Cum ar fi?

- Păstrează-ți întrebările pentru Master Herbert, spuse Martin.

Se opriră în fața unei uși adăpostite de o umbră iluzorie. O altă pereche de Verzi cu umeri largi și trăsături dure întâmpinară escorta Lydiei.

- Master este gata să o vadă, spuse unul dintre ei. Vi s-au transmis instrucțiuni să o duceți în Camera Filozofului.

Lydia privi intens să vadă care dintre cei doi paznici dezamorsa capcana care ocrotea intrarea. Își spuse că era posibil ca celălalt să fie vânător.

Pentru câteva clipe simți energia psi tremurând în aer și un minut mai târziu umbra iluzorie se evaporă. Împreună cu escorta ei, pași în holul mare, verde, impozant. În urma lor, umbra reapăru. Paznicul reasamblase capcana.

Cercetă holul mare și aproape că izbucni în râs, în ciuda fricii care o străbătea. Își spuse că este vorba de isterie. Revino-ți.

Dar era mai ușor de zis, decât de făcut. Încăperea era cu adevărat uimitoare. Mobilele create de om păreau invariabil nelalocul lor când erau aduse printre ruine, în catacombe. Opoziția perspectivelor și a proporțiilor era pur și simplu prea mare pentru a permite amestecul de stiluri harmonic. Când oamenii aduceau mobilier în catacombe, pentru că uneori era necesar, de obicei aduceau obiecte simple, utile.

Dar indiferent cine decorase acest spațiu, era evident că optase pentru efectul dramatic. Pereții erau acoperiți cu metri întregi de draperii din catifea roșie și aurie. Covoare cu modele complicate erau aruncate pe podele. Mobilele erau mari, grele, în stilul popular Erei Discordiei. Canapelele, scaunele, mesele erau sculptate de mână până la cel mai înalt grad al perfecțiunii.

În afară de faptul că păreau extraordinar de ciudat în decorul străvechi, neuman, covoarele groase și materialele grele care atârnav pe pereți eliminau lumina naturală care emana din cuarț. Rezultatul era o cameră mult prea mobilată, slab luminată care ar fi vrut să pară aristocrată și impozantă.

Lydia se uită spre Frances și ridică din sprâncene.

- Cine a fost decoratorul? Pare a fi decorul unei scene pregătite pentru un film de groază cu buget redus.

Frances și ceilalți doi erau în mod evident uluiți de lipsa ei de bun-gust dar, înainte de a o putea instrui în design artistic, apăru dintr-o altă cameră păzită de o umbră o siluetă agitată, scurtă și dolofană, înfășurată într-o robă verde. Boabele de ambră zăngăneau.

- Eu sunt Slujitorul Rich, anunță el.

- Bine, asta rezolvă totul, spuse Lydia. Sunteți de convingere masculină. Nu eram sigură. Aceste robe unisex complică lucrurile, știți.

- Stăpânul nostru te consideră un oaspete de onoare, declară Rich. Părea jignit de eroarea ei în a-i identifica de la început sexul.

- Mda? Lydia își ridică încheieturile legate ale mâinilor. Dacă așa vă întâmpinați oaspeții, cu siguranță nu mi-ar plăcea să văd cum vă purtați cu oamenii care nu vă plac foarte tare.

Rich se uită spre Frances, apoi spre ceilalți doi.

Frances ridică din umeri.

- A fost foarte vorbăreată de când s-a trezit. Probabil că este un efect secundar al drogurilor folosite pentru a o aduce aici.

- Vorbăreată? Lydia se încruntă. Crezi că asta înseamnă vorbăreată? Nu ai văzut nimic încă. Pun pariu că pot să vorbesc până când îl bag pe oricare dintre voi în mormânt. Haide, să vă văd banii.

Ochii lui Rich luciră furioși sub glugă, dar când vorbi își păstră vocea calmă și politicoasă.

- Vă rog să veniți cu mine, domnișoară Smith. Stăpânul vă așteaptă.

- Măi să fie, sper să nu se aștepte la prea mult. Lydia merse înainte. Eu nu o fac. Haide să mergem să vorbim cu nenorocitul acesta de asasin.

Peste Verzi se lăsă o tăcere îngrozitoare.

- Ce spui? șopti Frances. Este o minciună.

- Master Herbert nu ar face rău nimănui, mârâi Rich. Este primul Slujitor al lui Amatheon. Filozoful ne învață că Extazul poate fi atins numai prin mijloace pașnice.

- Cum îndrăznești să îl acuzi pe Stăpân de crimă? Martin făcu spre ea un pas prevestitor de rău. Îi datorezi scuze.

Perdelele de catifea se ridicară din nou și apărură o altă siluetă. Ca și ceilalți, purta o robă verde, dar aceasta era mărginită la mâneci și la tiv cu o mulțime de litere A cu model complicat, cusute cu fir de aur.

Gluga era dată pe spate și lăsa la vedere un bărbat înalt, în jur de treizeci și cinci de ani. Purtând alte veșminte ar fi putut trece drept un CEO plin de succes sau un academician care este în fruntea departamentului. Avea o înfățișare izbitoare, cu o frunte înaltă, aristocrată și oase ale feței proeminente. Dar nu înfățișarea lui era cea care îi atrăgea privirile. Era felul în care domina spațiul din jurul lui. Avea carisma unui actor obișnuit să joace pe scenă, își puse Lydia.

- Destul, Slujitori, spuse el cu o voce adâncă, suavă care se revărsa în întreaga încăpere ca mierea neagră. Domnișoara Smith a avut o experiență neplăcută și este supărată. Nu este nevoie să facem această situație și mai dificilă. Îmi pare rău să o spun, dar are suficiente motive pentru a gândi negativ despre noi, pe moment. Se întoarse spre Lydia și făcu o plecăciune ușoară. Sper să îi pot schimba părerea.

- Tu trebuie să fii Herbie, spuse ea.

Slujitorii îi aruncară priviri supărate, dar noul venit zâmbi tolerant.

- Permite-mi să mă prezint, spuse el. Eu sunt, după cum ai bănuțit, Master Herbert. Știu că ai întrebări. Se opri o clipă. Eu am răspunsuri.

- Păi, Herb, nu înțeleg de ce te-ai deranjat atâta ca să mă răpești, dar pot să îți spun un singur lucru: soțul meu va fi al dracu de supărat din cauza asta.

CAPITOLUL 26

- NU înțeleg, șefu'. Verwood, așezat pe locul de lângă șofer al Slider-ului, se încruntă spre Fuzz care era ghemuit pe scaunul din spate. De ce a trebuit să ne oprim la tine ca să luăm cu noi insecta asta înainte să mergem să punem gheara pe tipul care conduce cultul Verzilor?

- Fuzz este un pufos, nu o insectă. Emmett se strecură cu Slider prin aleea îngustă din Old Quarter. Și este mult mai deștept decât pare.

- Păi asta nu cred că îi ia prea mult. Vreau să spun, cât de deșteaptă poate fi creatura aceasta ca să aibă mai mult creier decât o bucată uscată de călți?

Fuzz nu îi dădea atenție. Era încovrigat pe bancheta din spate, uitându-se înainte, ca și cum ar fi fost nerăbdător să sară direct prin parbriz. Toți cei patru ochi erau larg deschiși.

- Ai grijă, Verwood. Amintește-ți ce se spune despre pufosi.

- Da, da, știu. Când le vezi tu dinții, deja este prea târziu. Verwood luă un covrigel dintr-o pungă pe care o avea în poală și i-l oferă lui Fuzz, care îl prinse cu o lăbuță. Este drăguț, în felul lui. Știi, am văzut câțiva

pufoși locuind pe aleile din Old Quarter și în catacombe, în apropierea unor ruine mici, dar până acum nu am cunoscut pe nimeni care să îți țină ca pe animale de companie.

- Lydia spune că el a adoptat-o pe ea, nu invers. Emmett străbătu cu Slider-ul o altă stradă scufundată în ceață. Cred că ei doi au dezvoltat un fel de legătură psihică, deși Lydia spune că nu este conștientă de ea. Dar Fuzz a mai găsit-o o dată când era în catacombe și nu văd cum ar fi putut face asta, în afară de cazul în care există o legătură psi între ei. Mă rog să îți poată face trucul magic încă o dată, în seara asta.

Fața lui Verwood se încruntă în lumina reflectată de tabloul de bord.

- Chiar crezi că au dus-o în subteran?

- Este singura explicație pe care o găsesc, fără să îmi dau seama însă ce motiv ar fi avut cineva ca să o răpească.

- Răscumpărare? Toată lumea știe că acum ai puterea de a fi bogat și că ai buzunarele largi ale Breslei pentru a te susține dacă ai avea nevoie de bani. Dar, la dracul, riscul. Adică ce fel de idiot ar răpi soția șefului Breslei? Tipul ar trebui să știe că își semnează propria condamnare la moarte.

- Nu este vorba despre bani. Conform informațiilor strânse de tine și de Perkins, Verzii au o mulțime de venituri, ca resurse sigure, perfect legale. Toată lumea știe că un cult bine coordonat este o mașină de făcut bani.

Verwood și scărpină fața cu o expresie întrebătoare.

- Crezi că au nevoie de părerea doamnei London în legătură cu vreo antichitate?

- Este un para-arheolog al naiba de bun, dar mai sunt câțiva la fel de buni prin preajmă. Emmett încetini și se opri în capătul aleii scurte. Singurul lucru care o deosebește de ceilalți colegi este că a supraviețuit patruzeci și opt de ore în subteran, fără ambră, și că a ieșit nevătămată, cu abilitățile speciale intacte.

Verwood fluieră ușor.

- Crezi că are vreo legătură cu ceea ce s-a întâmplat atunci când a dispărut timp de două zile?

- Da. Emmett opri motorul și deschise ușa. Și mai cred că Lydia a avut dreptate în tot acest timp. A fost victima unei conspirații. Numai că a fost orchestrată de Verzi, nu de Breaslă. Să mergem, Fuzz.

Se aplecă spre mașină să îl ia pe pufos. Fuzz, strângând covrigul neterminat în una din cele șase lăbuțe, sări în brațele lui și i se urcă pe umăr.

Verwood ieși din Slider și ocoli mașina, mergând în față pentru a se alătura lui Emmett.

- Și ce facem acum? Credeam că mergem spre sediul central al Verzilor.

- Cu puțin noroc, asta vor presupune și Verzii. Probabil că își imaginează că ne pot ține la distanță pe termen nedefinit.

- Atunci unde suntem?

- Este fosta locuință a doctorului Lawrence Maltby.

- Credeam că a murit.

- A murit.

Emmett merse primul, pe strada goală, acoperită cu ceață, și urcă treptele spre ușa din față ascunsă în întuneric a clădirii vechi de apartamente.

Încuietura nu fusese reparată. Intrară și merseră pe holul murdar. Emmett se opri în fața ușii lui Maltby, își ridică pumnul și lovi de trei ori.

- Sunt London. Este vorba de o afacere a Breslei. Deschide ușa sau o sparg.

Din interiorul apartamentului nu se auzea decât o tăcere înghețată. Apoi Emmett auzi câțiva pași rapizi. Vizorul se întunecă.

După câteva secunde, ușa se deschise doi centimetri. Apăru Cornish, nervos. Nu deschisese lanțul.

- Ce vrei, London?

Emmett își lipi palma de cadml ușii.

- Vreau să îmi spui locația găurii secrete subterane a lui Maltby, cea pe care o folosea ca să intre în catacombe.

Ochii lui Cornish se măriră cu o inocență exagerată.

- Și de unde să știu eu asta?

- Ceva îmi spune că ești un oportunist, Cornish. Emmett zâmbi slab, arătându-și dinții. Trebuia să fii ca să poți să îți permiți un obicei costisitor ca Chartreuse.

Cornish tresări.

- Uite ce, nu știu unde vrei să ajungi cu asta, dar nu are nicio legătură cu mine.

- Cred că l-ai urmărit de câteva ori pe Maltby când pleca noaptea. Cum ai fi putut rezista? Cred că ți-ai închipuit că vei putea șterpeli din comoara lui câteva relieve sau poate chiar o piatră-vis.

- Nu am făcut nimic rău.

Emmett scrâșni din dinți din cauza vaietului iritant din vocea micului om.

- Nu sunt aici ca să te bag pe tine la apă. Vreau numai să știu pe unde se ducea Maltby să își petreacă nopțile în catacombe. Și pentru mine valorează o mie.

Fața lui Cornish se lungi.

- O mie?

- O să îți poți cumpăra multă Chartreuse, nu?

- Așteaptă, spuse Cornish. Să îmi iau haina.

♥♥♥

- Regret inconvenientele și teama la care ai fost supusă în seara asta, Lydia. Herbert se așeză pe un scaun acoperit cu catifea și care semăna foarte mult cu un tron. Pot să îți spun Lydia?

- Nu, spuse Lydia.

- Te rog să mă ierți, dar am simțit că nu am nicio altă variantă, decât să aranjez să fii adusă aici într-un mod oarecum neconvențional. M-am temut că nu vei accepta niciodată să ne vizitezi de bunăvoie. Este un mod de a prejudicia foarte tare Ordinul în lumea de afară. Nu a fost ușor să facem asta.

- Ce te face să crezi că te voi ajuta acum, Herb? întrebă Lydia.

Făcuse ceva progrese, își spuse ea. Herbert îi ceruse lui Frances să îi desfacă legăturile de la mâini și nu mai era într-o celulă cu gratii. În schimb, era așezată în mod confortabil pe o canapea de catifea roșie, bând ceai energizant dintr-o ceașcă mică foarte frumoasă, servind prăjituri.

Își spuse că probabil aceasta era ideea de fină parapsihologic pentru Herb, un fel de rutină Verdele rău-Verdele bun. Voia ca ea să creadă că el este Verdele cel bun, în care ea putea avea încredere.

- Mă credeți sau nu, sunt sigur că, atunci când vă voi explica întreaga situație, veți simți un interes profesional foarte mare pentru a ne asista, domnișoară Smith.

- Pentru tine sunt doamna London, Herb.

Bărbia frumoasă a lui Herbert se încordă, dar zâmbetul cald nu îi dispăruse de pe față nici măcar o secundă. Ochii lui convingători erau plini de înțelegere.

- Ce ar fi să încep prin a vă oferi câteva răspunsuri? spuse el plin de convingere.

- Bine, prima mea întrebare este când ai de gând să mă lași să plec?

- Toate la timpul lor, draga mea. Herbert luă o gură de ceai și coborî ceașca foarte încet. Mă gândeam la întrebări pe care fără îndoială că le ai, având în vedere nefericitul incident pe care l-ai suferit în catacombe în urmă cu câteva luni.

Lydia îngheță în timp ce se întindea să ia o prăjitură.

- Verzii tăi au fost implicați în asta? Și când te gândești că eu i-am acuzat pe cei doi vânători că m-au abandonat... Dintr-o dată încep să înțeleagă. Pai, măi să fie, acum înțeleg. Ticăloșii ăia lucrau pentru tine, nu-i așa? Pe ascuns, erau Verzi.

Herbert suspină.

- Preferăm să folosim numele corect al organizației noastre, doamnă London. Suntem Ordinul Slujitorilor lui Amatheon.

- Da, desigur. Mușcă mult dintr-o prăjitură și o mestecă. Aș vrea să îmi spui ce ați avut de-a face, tu și cultul tău, cu răpirea mea.

- Noi te-am salvat, doamnă London.

Înghiți de două ori pentru a scăpa de ultimele fărâme de prăjitură și apoi scutură din cap.

- Asta este o minciună. Când mi-am revenit, eram singură în tunele. Nu mai era nimeni în preajmă. Cu excepția lui Fuzz, desigur, dar nu avea niciun motiv să îi menționeze prezența în fața lui Herb. În afară de Emmett și cei mai apropiați prieteni, nu mai spusese nimănui despre rolul lui Fuzz în aventura ei.

Gura lui Herbert se curbă într-un zâmbet trist, obosit.

- Este adevărat, deși trebuie să recunosc că nu am cum să vă dovedesc acum acest lucru. Ai fost găsită inconștientă de una din echipele noastre de excavări.

- Lucrați cu propriile voastre echipa? Ezită, pentru că altceva devenise clar. Da, sigur că da. Așa ai reușit să creezi acest mic imperiu subteran, nu? Ai propriile echipamente și personal privat de detonatori și vânători.

- Mulți para-rezonatori de energie disonantă și energie intermitentă au devenit membri ai Ordinului. Mai avem alți profesioniști care au diverse aptitudini. Funcționari, contabili, administratori. Avem propria clinică medicală. Pe scurt, ne-am creat propria comunitate completă aici în subteran, doamnă London.

- Aveți licență pentru excavări?

- Desigur. Am obținut-o în numele uneia dintre multele companii pe care le deținem. Ne-a fost încredințat întregul sector. Era neexplorat când l-am dobândit noi. Oamenii noștri au curățat locul de capcane și fantome și au cartografiat tunelele.

- Știi că Actul Antichităților declară că nicio persoană fizică sau organizație nu poate reclama drepturi exclusive asupra oricărei părți a ruinelor. Poți deține artefacte și relicve, dar nu poți deține în proprietate privată întreaga secțiune a catacombelor.

- Ah, da, dar există o porțiță mică, minunată, nu-i așa? Herbert părea amuzat. O afacere sau organizație poate, cu certificatul potrivit, să aibă pretenții pentru o anumită perioadă de timp, cu scopul de a excava, explora și cerceta, în acest interval, organizația are control deplin asupra întregului sector pentru care are licență de operare.

Avea dreptate. Nu avea niciun rost să discute cu Herbert punctele Actului Antichităților. Era evident că îl știa pe de rost.

Mai servi o prăjitură.

- Spuneai ceva despre faptul că m-ați salvat. Își spuse că ar putea foarte bine să îl țină de vorbă. Timpul era punctul critic. Cu cât trăgea mai mult de timp, cu atât avea mai multe șanse ca Emmett să o găsească.

- Da. Herbert se ridică din scaunul lui mult prea aurit și începu să se plimbe pe covor. Pașii lui erau lenți, gânditori, plini cu aura unei importanțe grave. Una dintre echipele noastre v-a găsit într-o încăpere a acestui sector. Erați încă în stare de inconștiență. Ați fost dusă la infirmerie, unde ați fost diagnosticată ca având toate semnele unei arsuri serioase de fantomă.

- Ce mi-au făcut medicii voștri? întrebă ea, fără să ascundă că simțea o suspiciune profundă.

- Vi s-au administrat calmantele obișnuite care se folosesc în mod normal în astfel de situații. După cum sigur că știți, oamenii care au fost răniți în acest fel, de obicei, sunt foarte agitați și confuzi când se trezesc.

- Cu alte cuvinte, m-ați drogat.

- Vă asigur, medicii au urmat procedurile standard de urgență. Medicamentele v-au permis să vă scufundați într-un somn normal. Apoi ne-am confruntat cu o altă dilemă.

- Ce să faceți cu mine?

- Regret să spun că exact aceasta era problema. Vedeți, Filozoful a fost foarte categoric cu privire la faptul că trebuie să păstrăm secretă munca noastră în catacombe până când obiectivele noastre vor fi atinse.

- Și care ar fi acestea?

Herbert se opri în fața unui perete pe care erau agățate, de la tavan până la podea, o scenă care arăta cele două turnuri care străjuiau Orașul Mort de deasupra. Reuși să se așeze în așa fel încât să se afle încadrat de cele două turnuri imense. Lydia era sigură că nu era o simplă întâmplare. Trebuia să recunoască. Herb avea fler.

- Căutăm mormântul marelui Amatheon, spuse Herbert. Vocea îi era cuprinsă de respect și venerație. Avem motive să credem că se află în această zonă. Suntem foarte aproape să ne atingem obiectivul, doamnă London. Dar caracterul secret este vital în această etapă.

- De ce? Tu însuși ai spus că aveți controlul întregii zone. Poți face tot ce vrei în subteran.

- Vă rog, doamnă London, nu fiți naivă. Știți la fel de bine ca și mine cum este aici, în catacombe. Niciun sector nu va putea fi complet cartografiat sau securizat. Indiferent cât de atent își fac treaba echipele de supraveghere, nu pot localiza și elimina, fără să mai spunem proteja, fiecare încăpere sau coridor.

- Hmm, spuse ea, păstrând o tăcere diplomată. Nu putea să îl contrazică. Avea dreptate.

- Mai rău chiar, odată ce se aude că au fost descoperite antichități valoroase într-un sector, hoții ruinelor coboară aici ca niște viermi umani ce sunt. Întotdeauna reușesc cumva să își găsească propriile intrări.

- Cu alte cuvinte, nu îți doreai ca lumea din afară să afle ce faceți aici. Știai că, dacă vei chema autoritățile pentru a mă lua de la infirmerie, secretul tău va fi dezvăluit.

- Da. Herbert dădu din cap. Îmi cer iertare, dar, pentru a ne proteja, a trebuit să le spun să facă numai ceea ce este rezonabil și corect în același timp. În timp ce dormeai, fiind sub influența medicamentelor, te-am dus într-unul din sectoarele administrate de universitate și te-am lăsat la o intrare destul de folosită. Știam că vei fi găsită foarte repede și exact acest lucru s-a întâmplat.

Mincinosul. Degetele i se strânseseră în jurul ceștii. Mersese mile întregi în subteran înainte să găsească o ieșire. Herbert se baza pe faptul că amnezia ei mult dezbatută va acoperi fisurile din versiunea adevărului său.

- Înțeleg. Își încrucișă picioarele și încercă să afișeze o expresie de interes șovăielnic. Păi asta explică o parte din lucruri. Bănuiesc că știi că nu îmi amintesc nimic din cele patruzeci și opt de ore.

Herbert făcu un semn plin de înțelegere.

- Este cunoscut de toată lumea faptul că amnezia este urmarea firească unei arsuri puternice. Adesea efectele sunt mult mai severe. Cei mai mulți oameni care trec prin ceea ce ai experimentat tu nu mai sunt după aceea tocmai, cum să spun, normali.

- Mulți oameni încă nu cred că sunt normală. Am fost concediată de universitate pentru că para-psihologii nu cred că voi mai putea lucra vreodată în subteran.

- Este foarte greu să îi condamni pentru această părere, doamnă London. Foarte puțini para-rezonatori mai sunt în stare să intre în catacombe după ce au experimentat o traumă disonantă serioasă. Herbert îi aruncă un zâmbet orbitor. Dar este evident că tu ești excepția de la regulă.

- Hm.

- Îmi place să cred că motivul pentru care ai supraviețuit cu toate aptitudinile tale PSI intacte este că te-am găsit atât de repede după întâlnirea ta cu fantoma și am putut să te tratăm imediat cu cele mai performante medicamente.

Chiar era un actor foarte bun, își spuse. Herbert era capabil să amestece adevărul și minciuna, într-o poveste fără cusur. Dacă nu și-ar fi recăpătat frânturi din amintiri, ar fi putut crede întreaga istorie.

Dar Herb făcuse o greșeală foarte importantă. Evident nu știa nimic despre rolul lui Fuzz în salvarea ei.

Știa exact cum fusese salvată. Amintirea trezirii în coridorul pustiu și găsierea lui Fuzz ghemuit lângă ea, lingându-i fața cu limba lui mică și aspră va rămâne a ei pentru totdeauna.

- Hai să terminăm, Herb. Atâta timp cât am fost un alt para-rezonator prăjit în stare de amnezie, nu ți-a păsat ce am făcut deasupra. Dar când ți-ai dat seama că mi-am revenit complet și că pot lucra din nou, ai decis să pui mâna pe mine.

- Ca să fiu direct, da.

- M-am întors înapoi în catacombe pentru prima dată luna trecută. Își legănă picioarele, gândind repede. Vestea a apărut în ziare pentru că am găsit piatra-vis. Oare atunci ți-ai dat seama că sunt din nou în formă pe toate frecvențele?

- Da. Sunt încântat să spun că ne-ai surprins pe noi toți, doamnă London.

- Ce vreți de la mine?

Herbert își prinse mâinile la spate și o privi cu hotărâre întunecată.

- Avem nevoie de tine, doamnă London. De fapt, suntem disperați să avem ajutorul tău. Ești ultima noastră șansă.

Ea se uită cu scepticism la el.

- Mda?

Herbert își desprinse mâinile și porni spre ea.

- Vino cu mine. Vreau să îți arăt ceva care te va uimi.

CAPITOLUL 27

EMMETT simți energia psi strecurându-se afară din gaură înainte ca Cornish și Verwood să împingă la o parte butoaiele de expediere acum goale. Simțurile lui nu sesizau obișnuitele unde de energie care erau familiare în Old Quarter, ci mai degrabă pulsuri puternice, constante, care indicau o intrare în catacombe. Era conștient de faptul că Fuzz, cocoțat încă pe umărul lui, era tensionat, ca și cum ar fi fost gata să sară.

- L-am urmărit pe Maltby până aici în două nopți. Cornish se dădu înapoi și își scutură palmele de praf. Nu m-a văzut niciodată. A intrat aici și a rămas timp de mai multe ore. Am bănuțit că aici este gaura. Când am aflat că a murit din cauza unei supradoze de Chartreuse, am revenit aici într-o seară. M-am învârtit un pic prin zonă. Făcu un semn cu mâna spre podea. Acolo este o ușă ascunsă în podea.

Verwood își îndreptă lanterna spre scândurile de jos și apoi se uită spre Emmett.

- Vrei să o deschid, șefu'?

- Da.

Clădirea dărăpănată în care se aflau era în districtul de depozit din apropierea Zidului de Sud. Toate clădirile acestea aflate în zona de lângă malul râului fuseseră abandonate cu ani în urmă. Probabil că, la un moment dat, vor fi recondiționate, dar nu pentru multă vreme de acum încolo. Erau alte sectoare, mai distinse, ale Quarter care vor obține tratament privilegiat înainte de acesta.

Verwood se aplecă să cerceteze secțiunea cu balamale a podelei. Ușa spre catacombe se deschise cu un scârțâit și un vaiet.

Cu toții se uitară în întunericul impenetrabil.

Cornish rânji.

- Capcană iluzorie. Maltby a instalat-o ca să își protejeze mica intrare.

Emmett se uită spre el.

- Nu ai menționat nimic că ar fi instalate capcane.

Cornish tresări ca și cum Emmett l-ar fi atins cu vârful unui cuțit.

- Hei, hei, este în regulă. Se dădu înapoi în grabă. Sunt un detonator destul de bun. Obişnuiam să lucrez în ruine. Pot să o dezamoresc eu pentru tine. Am făcut asta și în noaptea în care am găsit-o și apoi am reinstalat-o, pentru ca Maltby să nu afle niciodată.

- Fă-i, spuse încet Emmett. Distruge-o, ca să nu mai poată fi reasamblată.

- Sigur, da, nicio problemă. Cornish se ghemui mai aproape de intrare.

Între Emmett și Verwood avu loc un schimb de priviri, apoi amândoi se dădură înapoi câțiva pași. Prima regulă a lucrului în catacombe era să nu stai prea aproape de un detonator care dezamorsează o umbră iluzorie, indiferent cât de mică ar fi fost aceasta. Și regula se aplica cu atât mai mult, dacă nu l-ai văzut lucrând până atunci și nu știi cât de competent este. O singură greșeală cât de mică a detonatorului și toată lumea din apropiere putea fi prinsă în explozia coșmarurilor care te învăluia pe frecvențele paranormale.

Cornish anihilă umbra repede și apoi își ridică ambele palme cu verva unui magician.

- Uite, o capcană dezamorsată. Maltby avea aici jos o mică stație de referință. A făcut-o destul de bine. Când m-am dus acolo jos, am găsit una din săniile acelea magnetice, pentru o persoană, o sticlă cu apă, mâncare, chiar și un lavoar portabil.

Emmett se apropie de deschizătura din podea și se uită în jos. Câteva trepte șubrede, făcute de mâna omului, dispăreau în întunericul adânc. Dar lumina subțire a lanternei îl tăie fără nicio dificultate. Nu mai era nicio capcană iluzorie, numai absența luminii.

- Mă duc să arunc un ochi, îi spuse Emmett lui Verwood. Tu rămâi cu Cornish.

- Hei, eu am plecat de aici, urlă Cornish. Mi-ai promis că pot pleca dacă îți arăt locul de intrare. Am și dezamorsat capcana pentru tine.

Emmett ignoră protestul.

- Păzește-l, Verwood. Nu pleacă până când verific dacă mai sunt și alte capcane.

- Am înțeles, șefu'.

Cornish cedă, mormăind.

Emmett și Fuzz coborâră pe treptele instabile. Lumina lanternei arăta pereții umezi ai unui tunel care fusese săpat cu unelte umane. Atmosfera era rece și umedă. Pereții apropiați îi creau o stare latentă de claustrofobie pe care Emmett nu știuse să o are.

Dar pulsul energiei psi era acum mai puternic și știa că și Fuzz simte acest lucru. Ghearele mici ale pufosului se strângeau și se contractau înfipte în umărul lui și micul animal se apleca înainte atât de mult, încât era în pericol de a cădea.

Treptele coborau în spirală și treceau după colț. Pereții tunelului erau acum atât de strâmți, încât Emmett a fost nevoit să se chinuie să respire normal.

Apoi văzu deschizătura liniștitoare de culoare verde care se deschidea deasupra capului său. Faptul că nu existau bucăți de pământ întunecate, suspicioase, și nici unde de energie suspectă însemna că nu mai existau alte capcane. Se opri la intrare și strigă spre Verwood.

- Eu intru.

- Bine, șefu'. Vocea lui Verwood era înăbușită, îndepărtată.

Emmett se întoarse și se strecură prin deschizătura din peretele catacombei. Însăși existența unei astfel de crăpături în peretele verde uimise experții timp de ani întregi. În fond, cuarțul părea indestructibil, prin urmare cum era posibil să se facă tăieturi, găuri și fisuri?

Fuseseră emise mai multe teorii, inclusiv posibilitatea ca, la un moment dat, în trecut, cutremure imense să se fi dovedit mai puternice decât cuarțul creat de extrateresetri.

Alții credeau că aceste deteriorări se produsese în procesul construirii și că trecuseră neobservate. O a treia școală susținea că aceste găuri fuseseră făcute de hoți, renegați și proscriși ai străvechilor harmonici, care avuseseră acces la uneltele și mașinile care fuseseră folosite pentru a construi labirintul subteran.

Indiferent care ar fi fost cauza, aceste intrări erau presărate peste tot în vechile orașe. Atâta timp cât ele existau, nu era nicio cale de a limita complet accesul în catacombe. Întotdeauna vor exista hoții de mine, vânători ilegali de antichități, căutători de senzații și criminali care vor dori să își încerce norocul în subteran.

După ce trecu prin deschizătură, Emmett se află în fața unui coridor standard. În față erau mai multe intersecții, fiecare având un număr de coridoare ramificate care, la rândul lor, duceau spre și mai multe intersecții și pasaje, și tot așa, pe mile întregi. Fără ajutorul ambrei ar fi dezorientat și s-ar rătăci imediat ce ar trece de prima intersecție.

Simți un impuls mic de energie psi care trecu pe lângă ceasul său, orientând simțurile para. Ambra funcționa ca o busolă. Acum, indiferent pe unde se ducea în subteran, va putea să își găsească drumul înapoi spre acest loc. Ar putea folosi și ambra altcuiva, dacă ar fi nevoie.

Lângă intrare erau proviziile și echipamentul pe care Maltby le acumulase de-a lungul anilor în care vânașe printre ruine. Emmett urcă în sania magnetică, răsuci cheia și se uită spre acul direcțional de ambra poziționat pe bord. Funcționa. Acum avea o busolă de rezervă.

Micul vehicul porni huruind.

Fuzz scoase un urlet, părând agitat și nerăbdător. Emmett îl dădu jos de pe umărul lui. Ridică pufosul în așa fel încât să îl poată privi direct în cei patru ochi.

- Asta este, prietene. Este rândul tău. Acum jucăm cu-adevărat jocul Găsește-o pe Lydia. Ai mai făcut-o o dată. Hai să vedem dacă o mai poți face o dată.

Fuzz clipi. Ochi de vânătoare străluciră. Corpul lui subțire, musculos tremura sub blana jalnică.

Emmett îl așeză direct pe capota netedă, chiar în fața volanului, cu fața spre coridoare.

- Găsește-o pe Lydia.

Porni sania, mergând cu o viteză mică, rugându-se ca Fuzz să îi trimită vreun semnal cu limbajul trupului său la prima intersecție.

Fuzz se plecă înainte, în timp ce percepea mirosul a ceva invizibil aflat în aer. Dacă avea dreptate, își spuse Emmett, pufosul chiar își trimitea un fel de sondă psihică.

La prima ramificație a coridoarelor, se loviri de intrarea spre alte cinci pasaje diferite. Emmett se uită spre Fuzz, care se uita direct spre al doilea tunel, spre dreapta.

În mod experimental, Emmett începu să vireze spre stânga.

Fuzz înțepeni, se legănă de câteva ori și scoase câteva urlete ascuțite. Nemulțumirea lui era evidentă.

Emmett întoarse ascultător spre tunelul care atrăsese atenția lui Fuzz.

Pufosul se liniști, mulțumit, și continuă să se uite direct în față.

- Fuzz, prietene, ești un ornament pentru capotă pe cinste.

CAPITOLUL 28

CASCADE nesfârșite de umbre iluzorii plonjau în unde înnebunite din tavan până pe podea. Întunericul dens, agitat crea o cortină rău prevestitoare de energie pe întregul perete al sălii vaste.

Lydia se uita fix la el, copleșită și înfiorată în ciuda faptului că, pentru moment, avea alte priorități. Cum ar fi să își dea seama cum să scape din ghearele Verzilor.

- Ai dreptate, Herb, spuse ea, încercând să nu își arate emoția. Este incredibil. Absolut uriaș.

- Are cam vreo două sute de picioare în lungime și aproape patruzeci înălțime, îi spuse Herbert. Niciunul dintre detonatorii din echipele noastre nu-și dă seama cum poate fi dezamorsată.

Dintr-o dată căzu pradă curiozității profesionale.

- Ai verificat înregistrările?

- Te asigur că am petrecut ore întregi cercetând rapoartele excavărilor până la începuturi, când s-au fondat coloniile, și nu am găsit nicio înregistrare, nimeni nu a mai întâlnit nimic asemănător. Din câte știm, este unică.

Lydia nu sublinie faptul că *unic* era un cuvânt cu factor ridicat de pericolozitate pentru un par-arheolog. Numai pentru că o capcană iluzorie neobișnuită sau un anumit fel de relicvă păreau să fie singulare, asta nu însemna că nu mai existau alte mii ca ele, pe undeva, în subteran, într-un sector necartografiat,

așteptând să fie descoperite. Cu toate acestea, nu avea dispoziția necesară pentru a discuta teoria și practica arheologică cu Herb.

- Chiar crezi că vei găsi mormântul acestui tip Amatheon în spatele acestei capcane iluzorii? Îl întrebă ea. Nu reușise încă să își dea seama dacă și Herbert se baza pe credințele propriului cult sau nu.

- Amatheon este cel care ne-a condus în acest loc, intonă Herbert. Este evident că acest incredibil perete de umbră-capcană a fost zămislit pentru a proteja un secret important. Nu poate fi decât mormântul Filozofului.

- Fără supărare, Herb, dar, dacă tu chiar crezi că ești canalul prin care vorbește Amatheon, probabil că primul lucru pe care ar trebui să îl faci la prima oră mâine dimineață este o programare la un psiholog bun.

Herbert nu se supără. Abia dacă își înclină ușor, politicos, capul.

- Știu că tu nu urmezi învățăturile. Este alegerea ta. Dar, dacă te face să te simți mai bine, îți voi spune că, în afară de îndrumarea lui Amatheon, am ajutorul unei hărți.

- Sfinte Doamne, ai găsit o hartă originală a harmonicilor și nu ai predat-o autorităților? Îți dai seama cât este de valoroasă o asemenea descoperire? În două sute de ani nu am găsit nicio înregistrare scrisă, cel puțin niciuna pe care să o putem descifra. O hartă fie și numai cu o porțiune a catacombelor ar fi un lucru incredibil.

- Calmează-te, doamnă London. Herbert ridică din sprâncene. Nu am spus că harta a fost făcută de harmonici.

- Oh. Lydia respiră adânc și își recăpătă controlul.

- Cred că harta a fost întocmită cu mâna de Vincent Lee Vance.

- Glumești, nu-i așa? Vrei să spui că șeful revoluționarilor a găsit acest loc în urmă cu o sută de ani și că a făcut o hartă?

- Exact asta vreau să spun. Bănuiesc că Vance și-a stabilit cel de-al doilea sediu în cealaltă parte a cortinei de energie, în mormântul lui Amatheon.

Mai multe piese din puzzle se așezară la locul lor.

- Unde ai găsit această hartă? întrebă Lydia prudent.

- În primul sediu al lui Vance, în catacombele de sub Old Quarter.

Lydia își ținu respirația.

- Ești Troy Burgis, nu-i așa?

În ochii lui se aprinse pentru scurt timp o surpriză autentică. O ascunse imediat.

- Troy Burgis a dispărut în urmă cu cincisprezece ani, doamnă London. Nu a mai apărut niciodată.

- Bine, fie cum vrei tu. Spune-mi, ce te face să crezi că eu pot dezamorsa acest monstru?

- Nu **cred** că poți să o faci, doamnă London, știu că poți.

- Ce vrei să spui?

- Ai mai făcut-o o dată, ultima oară când ai fost aici.

Lydia se răsuci spre el.

- Ce vrei să spui?

- Aceasta este camera în care te-am găsit zăcând inconștientă. Există numai două moduri de a intra aici. Cu siguranță știm că nu ai venit aici prin coridorul pe care tocmai l-ai folosit pentru că este întotdeauna păzit. Mai există o singură altă cale prin care ai fi putut ajunge în acest loc.

- Vrei să spui că am intrat pe unde este capcana iluzorie?

Herbert aprobă cu un semn al capului.

- Din câte știm, ești singura persoană care a văzut interiorul mormântului lui Amatheon și sediul secret pe care Vance îl are aici, în Cadence.

- M-ai răpit ca să îți arăt cum să dezamorsezi capcana aia imensă?

- Așa cum am mai spus, suntem într-o situație disperată. În schimbul faptului că ne vei arăta drumul spre mormânt, suntem pregătiți să îți acordăm drepturi exclusive de excavare. Tu, doamnă London, vei avea onoarea, fără să mai menționăm enormul prestigiu, de a fi para-arheologul care va fi conducătorul echipei ce va cerceta și va înregistra orice se află în spatele barierei. Căutai o cale de a-ți recăpăta reputația. Acest proiect te va transforma într-o legendă a lumii para-arheologice.

- Există o singură problemă, spuse Lydia. Nu îmi amintesc cum am făcut-o prima dată.

♥♥♥

Roba Verzilor mirosea neplăcut a miros de corp străin, dar cel puțin i se potrivea destul de bine. Pentru Fuzz era cel mai rău, pentru că el era înăuntru, înghesuit sub brațul lui Emmett.

Pufosul îl condusesese spre un sector care era considerat *necartografiat* pe locatorul încorporat al săniei. Era o notă care spunea că era deținut de o corporație numită AmaGreen care obținuse licența pentru excavare în scop de cercetare și explorare.

De la prima urmă a existenței umane - ziare abandonate și gunoi în tunele - Emmett lăsase în urmă sania, luându-l pe Fuzz cu el.

Câteva minute mai târziu întâlniseră prima trupă de pază. Emmett reușise să se strecoare la timp într-un pasaj gol pentru a nu fi descoperit.

Folosindu-l pe Fuzz drept indicator direcțional, Emmett reușise să își croiască drumul mai adânc în zona Verzilor, trecând pe lângă alte două puncte de pază. Dar, în timp ce își găseau drumul de-a lungul sectorului, devenea din ce în ce mai dificil să găsească tunele care să nu fie pline cu tipi în robe verzi. Camuflarea devenise o necesitate.

Emmett fusese nevoit să lase să treacă primele trei posibilități de donare a robei pentru că toți trei fuseseră prea scunzi. Când al patrulea Verde, un tânăr de douăzeci, douăzeci și unu de ani, intrase în încăperea pe care o transformaseră în spălătorie, Emmett decisese că lungimea robei era destul de bună. Ieșise din spatele mormanului imens de prosoape împăturite și chemase o fantomă mică. Verdele îngrozit îi cedase roba fără să protesteze. Emmett îl lăsase pe donatorul robei legat fedeleş, îndesat într-un dulap, ascuns în spatele unei mașini de spălat uriașe, industriale. Coridorul din fața spălătoriei era gol. Emmett se opri la prima intersecție și îl lăsă pe Fuzz să își scoată nasul prin deschizătura robei.

- Ei bine, prietene?

Fuzz își întoarse capul spre dreapta și se aplecă cu putere în acea direcție.

- Am înțeles.

Lydia îl văzu pe noul venit în holul din fața celulei sale și se opri brusc din mersul fără liniște. Bărbatul purta o roba verde, ca toți ceilalți. Avea gluga trasă peste cap și era cu spatele la ea, în timp ce trecea pe lângă cei trei slujitori care o păzeau.

Simți o senzație cunoscută. În ultimele ore toate simțurile ei funcționaseră la maxim și erau supra sensibilizate. Cu toate acestea, era ceva în felul în care această siluetă în robă verde se mișca, ceva familiar.

- Deschide ușa, spuse Emmett cu o voce calmă, rece, care răsuna, plină de autoritate. Mi s-a ordonat să o duc la altă locație.

Martin și Frances păreau uluiți. Al treilea paznic tânăr se încruntă.

- Măi, nu știu, spuse el. Poate ar fi mai bine să verificăm mai întâi.

- Mda. Martin începu să se ridice. Mă duc la șeful de sector să fiu sigur că este ...

În pasaj țâșniră cu violență lumini fantomatice. Cei trei tineri săriră în picioare și se lipiră de perete. Se uitau, șocați, la flăcările sălbatice.

- Drace, țipă Martin.

Frances deschise gura să strige.

- Nu mișcă nimeni, spuse ușor Emmett. Și nimeni nu va fi ars. Dați-mi cheia celulei.

De sub roba lui Emmett apăru Fuzz. Se rostogoli cu neliniște pe podea și se strecură printre gratiile celulei Lydiei.

Ea îl ridică și îl sărută pe căpșorul lui pufos.

- Era și timpul să vă faceți apariția, băieți. De ce a durat atât de mult?

Martin se scotoci rapid pe sub robă și scoase cheia. Emmett manevră fantoma într-o parte și ridică mâna.

- Arunc-o, ordonă el.

Martin se supuse.

- Tu, spuse Emmett uitându-se spre Frances. Scoate-ți roba.

Tremurând vizibil, Frances își descheie haina, scoțând la iveală jeans-ul și tricoul pe care le purta dedesubt. Strânse roba și o aruncă spre Emmett.

- Nu vei reuși să ieși de aici fără să fii prins, sări ea cu voce înfiorată.

Emmett dădu din cap.

- Ar fi bine să reții faptul că acest gen de fantomă devine agitat din cauza zgomotelor puternice. Un strigăt puternic, de exemplu, o va face să înnebunească.

Lăsând fantoma să îi țintuiască de perete pe cei trei, deschise ușa celulei.

Strângându-l la piept pe Fuzz, Lydia se grăbi să iasă.

- Pune-ți asta. Emmett îi aruncă roba.

Își agăță roba verde în jurul umerilor și își puse pe cap gluga.

- Să mergem. Emmett se întoarce și plecă grăbit spre coridor. Fantoma îi va ține aici până când va veni cineva să o anihileze.

Ea se grăbi să îl ajungă, purtându-l pe Fuzz sub braț.

La următoarea curbă găsiră o camionetă mică.

- Exact acolo unde am lăsat-o, spuse Emmett, sărind în cabina deschisă și pornind motorul. Lucrurile par a merge bine.

Lydia sări alături de el. Fuzz își scoase nasul de sub robă.

- Este adevărat ce ai spus celor trei? întrebă ea. Că fantoma devine agitată din cauza zgomotelor puternice?

- Nu, dar cu puțin noroc, vor crede asta suficient de mult ca să ne dea un avans bun.

- Cum ai pus mâna pe camionetă?

- Am furat-o de la o gloată de Verzi care își luau prânzul.

- Foarte frumos, spuse ea.

Emmett cercetă busola de pe bord și viră la intersecție.

- Fuzz m-a adus aici, dar acum putem folosi busola pentru a ne îndrepta spre cea mai apropiată ieșire.

Trecură pe lângă o altă camionetă condusă de un bărbat care purta robă verde. Conducătorul schiță un gest pentru a ridica mâna în semn de salut, se uită a doua oară și apoi se încruntă.

- Locul acesta este plin de paznici, îl avertiză Lydia.

- Asta a fost și impresia mea. Emmett se uită la busolă și mai viră o dată. Ce dracu se întâmplă aici?

- Descoperirea arheologică a secolului. Poate pentru două secole. Conducătorul își spune Master

Herbert.

- Vrei să spui Herbert Slattery, șeful Verzilor, nu?

- De fapt, eu cred că este Troy Burgis.

- Da?

- Fii atent. Pretinde că a găsit o hartă veche care a fost trasată de Vincent Lee Vance. Crede că arată locația celui de-al doilea sediu al său. Spune că ceea ce Vance a găsit de fapt este mormântul personajului Amatheon. Problema este că la intrare există un perete imens de umbră iluzorie.

- Chiar crede propria-i poveste despre Amatheon?

- Așa am avut impresia, dar trebuie să recunosc că tipul este un actor foarte bun. Sincer, nu pot spune dacă glumea sau nu. Cert este că vrea să intre în încăperea marcată de Vance pe hartă.

- Te-au răpit pentru că Herb sau Burgis sau oricare i-ar fi numele crede că poți dezamorsa capcana aia?

- Este o poveste lungă. Lydia își înfipse o mână în marginea cabinei pentru a-și păstra echilibrul când Emmett făcu camioneta să o pornească cu zgomot pe un alt coridor. Ideea de bază este că am mai făcut-o o dată, în Săptămâna Pierdută. Din cauza asta m-au vrut înapoi. Din câte se pare, sunt singurul detonator care poate intra în cameră.

- Iar tu ai amnezie în ceea ce privește cele întâmplate în cele patruzeci și opt de ore, concluzionează el ușor.

Ea zâmbi fără umor.

- Să mai zici ceva despre întorsăturile ironice, nu? Am văzut ceva ce niciun muritor nu a văzut din vremurile lui Vincent Lee Vance, și nici măcar nu îmi amintesc. Gândește-te numai, dacă lucrurile ar fi stat puțin altfel în urmă cu câteva luni, probabil că astăzi aș fi condus întreg Departamentul de Para-arheologie al universității, în loc să lucrez la Shrimp's.

- Să înțeleg că nu te-ai oferit să dezamorsezi capcana asta monstruoasă pentru Herb?

- Nu. Mi-a promis câte-n soare și în stele dacă îl ajut să intre în camera aceea, dar i-am spus că nu îmi amintesc cum am făcut-o prima dată. Apoi i-am explicat că drogurile pe care le-au folosit ca să mă adoarmă mi-au dat dureri de cap. I-am spus că am nevoie de odihnă înainte să fac orice încercare.

- Din cauza asta erai în celulă când am venit să te caut? Se presupunea că te odihnești pentru marele eveniment?

- De fapt încercam să mai câștig timp. Aveam o bănuială că vei veni, mai devreme sau mai târziu.

Mai viră o dată și apoi se opri brusc.

- La naiba. Se pare că s-a răspândit vestea că ai dispărut.

Lydia respiră adânc la vederea unei fantome mari, care le blocă drumul. Prin strălucirea haotică, care pulsa, de energie psi zări două siluete care se apropiau de ei, din cealaltă parte a fantomei. Vânători, își spuse, care lucrau în tandem pentru a-și amplifica forțele.

În timp ce îi privea, apăru un al treilea bărbat, adăugându-și energia furtunii de flăcări răsucite, vii.

- Lasă asta. Emmett întoarse camioneta, cu o mână întinsă spre bancheta din spate și se răsuci ușor în scaun pentru verifica tunelul din spatele vehiculului. Apăsă cu putere pe accelerație. Primii doi au energii clasice. M-aș putea descurca cu ei fără nicio problemă. Dar al treilea tip este bun. Ar trebui să ard ambră pentru a scăpa de fantoma lui, și de celelalte două, dar nu putem să riscăm încă asta.

Ea înțelegea. Odată ce Emmett ar folosi acel tip de putere care topea ambră, își vor face apariția în mod inevitabil efectele de după. Și o porție teribilă de dorință ar fi cea mai mică dintre probleme. Știa că o putea controla. Dar nu ar fi putut face nimic pentru a anihila nevoia disperată de a dormi care îl va acapara de îndată. Nu își putea permite o asemenea risipă de energie psi până când nu se vor afla într-un loc care să îi permită să se prăbușească în siguranță.

La următoarea intersecție, Emmett se uită spre busolă, răsuci de volan și merse direct spre dreapta.

În coridor răsunară zgomote alarmante. Verzii își făcură apariția. Țâșniră alte două fantome mai mici. Emmett le dezintegrează, dar în loc să treacă cu vehiculul de mulțimea adunată, se uită la busolă și o luă la stânga, și ieșiră într-un alt coridor.

Nu merseră prea mult. O nouă grupă îi aștepta în pasajul următor. Emmett se opri, redirecționează din nou mașina și întoarse spre dreapta.

Acest coridor strălucitor era gol, dar energia psi curgea în valuri în josul holului, plutind în jurul lor ca niște curenți ai unui râu invizibil.

- Vești proaste, șopti Lydia. Îmi pare familiar.

- Da?

- Herb m-a adus aici. Își roti fața, căutând puncte de referință. Acesta este coridorul care duce la camera în care se află peretele de umbră iluzorie. Odată ce vom intra acolo, vom fi și mai prinși.

Emmett își verifică oglinda retrovizoare.

- Cred că asta explică niște lucruri.

- Cum ar fi?

- De ce i-au lăsat pe cei trei copii să te păzească în loc să o facă niște vânători cu experiență. La dracu, nu încercă să ne prindă. Încearcă să ne direcționeze acolo unde vor ei să ajungi. Mă îndoiesc că mă așteptau și pe mine. Probabil că eu sunt o complicație fără de care s-ar fi descurcat, dar voiau ca tu să încerci să evadezi.

Se încruntă.

- Și de ce să facă acest lucru?

- Ca să blocheze toate ieșirile, cu excepția acesteia, spuse Emmett.

O altă amintire sclipi și se dezvoltă cu claritate în mintea ei.

- Exact ca data trecută.

- Ce?

- Nenorocitul.

- Cine?

- Herb. Furie nouă o străbătu, cu atât mai mult cu cât amintirile Săptămânii Pierdute se închegau. Știam că mă minte, numai că nu îmi dădeam seama care dintre detaliile pe care mi le dădea sunt adevărate și care sunt false. Dar acum îmi amintesc că nu am ajuns în zona aceasta prin mormântul lui Amatheon. Pe acolo **am scăpat**.

- Ce dracu?

- Acum totul îmi este clar. Lasă, o să îți explic mai târziu. Mergi înainte.

Cineva țipă în urma lor.

Emmett se uită din nou în oglinda retrovizoare.

- Poate este momentul să le dau tipilor ăștia ceva la care să se gândească.

Căută în robă și scoase un obiect negru, ce părea mortal.

Ea se uită la arma din mâna lui.

- Este o armă magnetică. De unde o ai?

- Rezervele de birou.

- Ah, da? Și ce birou conține în rezervele sale o armă ilegală ca aceasta?

- Rezervele pe care le are Wyatt în biroul lui. Cunoscut ca siguranța sa personală.

- Șefii de Breaslă, mormăi ea. Ce să te faci cu ei?

Emmett se uită din nou în oglindă. Îi văzu mâna strângându-se în jurul armei. Un nou fior de alarmă o străbătu.

- Emmett, nu poți folosi asta aici. Știi cât este de periculos să folosești orice fel de armă de foc în catacombe. Gloanțele pot ricoșa peste tot. Mai mult, energia psi pe care o folosești pentru a apăsa pe trăgaci este puțin previzibilă între acești pereți. Ar putea chema cu ușurință o mulțime de energie fantomatică răzleață.

- Și toate acestea vor constitui motive serioase de neatenție, spuse el cu răceală. Și asta ar fi probabil ceea ce avem nevoie.

Simți un mârâit ușor de protest, se uită în jos și îl văzu pe Fuzz care se agita blând în brațele ei, încercând să se elibereze. Își dădu seama că îl ține foarte strâns.

- Îmi pare rău, Fuzz. Cred că sunt un pic cam tensionată. Îl eliberă din strânsoare.

Fuzz sări din poala ei și se urcă pe umăr. Acum era zbârlit cu totul, cei patru ochi sclipeau ca gheața și focul, ca un prădător înăscut. Aceeași fierbințeală care te îngheța ardea și în privirea lui Emmett, observă ea.

Când le vezi dinții, este prea târziu.

Respiră adânc.

- Nu-ți face griji, vom ieși de aici la fel ca data trecută. Voi dezamorsa capcana care păzește intrarea în încăperea lui Vance.

- Credeam că i-ai spus lui Herb că nu îți amintești cum ai anihilat peretele de umbră.

- El m-a mințit, așa că l-am mințit și eu.

CAPITOLUL 29

EMMETT trecu prin cadrul ușii antecamerei și frână puternic. Cu câteva mișcări abile, reuși să parcheze imensul vehicul în așa fel încât să blocheze intrarea.

O lumină fantomatică ardea viu, cu frenezie la intrarea prin care tocmai trecuseră. Energia psi era atât de aproape, încât Lydia tresări. Emmett chemase o fantomă mare.

- Ce faci? îl întrebă ea.

- Instalez un blocaj. Nu îi va reține multă vreme, dar vom câștiga ceva timp. Îi făcu semn să iasă din mașină. Este capătul cursei, să mergem.

Lydia sări din vehicul, purtându-l pe Fuzz pe umăr. Emmett o urmă cu rezeziune.

Auzi strigăte și țipete în holul lung din spatele lor. Fantoma chemată de Emmett practic bloca intrarea. Le va lua timp și pricepere pentru a o dezamorsa.

Alergă spre undele imense, tulburate de energie psi care se revărsau și se învolburau de-a lungul celui mai îndepărtat perete. Lydia își spusese că de data aceasta este pregătită pentru monstruoasa capcană, dar, cu toate acestea, priveliștea acestui întuneric nesfârșit, mișcător o făcea să își simtă gura uscată.

Emmett urmări scena și fluieră ușor.

- Recunosc, sunt impresionat.

Fuzz mârâi ușor.

- Herb spunea că în însemnările excavărilor oficiale nu există nicio înregistrare despre vreo altă capcană ca aceasta și înclin să îl cred în privința aceasta, spuse Lydia. Ar fi meritat un întreg curs cu absolvire la facultatea de para-arheologie.

Emmett se apropie să îl ia pe Fuzz de pe umărul ei.

- O să am eu grijă de prietenul meu cât timp faci tu ceea ce trebuie să faci. Se uită spre intrare. Dar, indiferent ce este asta, fă-o repede, te rog.

- Nu îți face griji, acum că suntem înăuntru Verzii vor păstra distanța până când voi face ceva cu chestia asta. Merse încet spre întunericul ce cădea în cascadă.

- Cred că ideea de a fi prins în plasa acestui monstru poate fi considerată un catalizator inhibitor.

- Da. Se cutremură și se întoarse repede spre el. Emmett, dacă mă înșel în privința asta, dacă nu o pot dezamorsa din nou, sincer, nu cred că cineva care stă la o distanță atât de mică ar putea supraviețui. Ar fi mai bine dacă ai merge într-una din firidele de-a lungul peretelui. Cuarțul va bloca o parte din energie.

- Lasă, Fuzz și cu mine știm că te vei descurca. Dar ar fi drăguț dacă ai grăbi puțin lucrurile.

- Corect.

Se întoarse să înfrunte capcana și se concentrează pe căderea liniștită de energie întunecată din fața ei. Cercetă cu atenție, căutând tipare în forma de energie pulsantă, copleșitoare. Nu era nicio șansă ca un singur detonator care lucrează singur să reușească să emane suficientă energie pentru a defecta dintr-o dată întreaga capcană. Herb îi spusese că Verzii încercaseră să folosească doi detonatori, în tandem, într-o

încercare disperată, dar că rezultatele fuseseră dezastruoase. Efortul lor provocase schimbări periculoase, imprevizibile în tiparul complex al energiei.

Răspunsul era evident, odată ce îți dădeai seama, știa asta. Dacă nu poți dărma un zid sau nu poți merge în jurul lui, trebuie să faci un tunel prin el.

Era vag conștientă de faptul că strigătele și țipetele de la intrarea în încăpere se domoliseră. Se lăsase o mare tăcere. Simțea intensitatea cu care era observată. Fără îndoială că Master Herb era undeva acolo, printre cei care priveau.

- Doi dintre ei au arme, spuse liniștit Emmett. Cred că ideea este să aștepte să dezamorsezi chestia aceasta, apoi să elimine fantoma mea și să încerce să ne omoare pe amândoi, înainte să reușești să activezi din nou capcana asta mare.

- Pare a fi un plan. Dacă Verzii reușeau să îi omoare pe amândoi înainte să reușească să o reactiveze, își vor atinge scopul și vor intra în camera secretă.

- Lydia, ascultă-mă, când va cădea capcana, ia-l pe Fuzz și fugi, cât de repede poți. Nu te opri, indiferent ce se întâmplă, înțelegi?

Atunci își dădu seama că el intenționa să folosească arma magnetică pentru a câștiga timp. Când gloanțele vor începe să ricoșeze în pereții anticamerei și energia fantomatică, sălbatică și haotică va zbura în jur, mulți oameni, inclusiv Emmett, vor fi răniți, arși sau uciși.

- Capcana nu va ceda, Emmett. Fii pregătit să mă urmezi.

El îi aruncă o privire rapidă, întrebătoare, dar nu spuse nimic.

Ea alese zona din fața ei din peretele de energie și se pregăti să perforzeze stratul întunecat de energie.

Simți pulsul tiparului energiei rezonante al unui punct mic și îl calmă ușor. Își spuse că nu era cel mai ușor lucru pe care îl făcuse vreodată, dar nici cel mai complicat nu era. Ideea era să nu te gândești la masa enormă de energie de coșmar care putea exploda din cauza oricărei mișcări greșite.

La început apăru o fisură în noapte, apoi se lărgi din ce în ce mai repede. Zări o clipă lumina familiară, verde care venea din misterioasa încăpere, din cealaltă parte a barierei.

Lucră cu grijă, până când se vedea un tunel suficient de mare pentru a trece toți trei. Apoi eliberă și partea până la podea, pentru a putea trece prin pasajul agitat.

- Să mergem, spuse ea.

Emmett, care privea mulțimea de la intrare, se întoarse.

- Este tot acolo ... începu el să spună, apoi se opri, zâmbind apreciativ când văzu deschizătura. La naiba, doamnă, este un truc al naiba de bun. Nu am știut că o capcană iluzorie poate fi manevrată în acest fel.

- Nu am avut niciodată motive să încerc o asemenea tehnică până când a apărut monstrul acesta. Ești gata?

- Mergi, îi ordonă Emmett.

Intră în tunel și se simți dintr-o dată învăluită într-o tăcere ciudată, densă. Energia neagră trosnea și se rostogolea deasupra ei și din toate direcțiile, cu excepția zonei pe care o curățase ea, în apropierea podelei. Era ca și cum ar fi fost prinsă într-un halo întortocheat al unui ocean înspăimântător de unde. Se simțea străbătută de o senzație extraordinară de euforie, care o făcea să se simtă puțin amețită.

Se uită înapoi și văzu că Emmett o urmărea în pasaj. Se mișca repede, dar nu îi putea auzi pașii răsunând pe podea. Gura lui era deschisă și știa că îi spunea ceva, dar, chiar dacă era la numai un metru distanță, nu auzea niciun cuvânt din ceea ce spunea. Când își dădu seama că energia psi anihila orice sunet, el se strâmbă, scutură din cap și își închise gura.

Fuzz se cuibări pe umărul lui Emmett, cu blana ridicată pe tot trupușorul lui, ca un halo de puf gri. Nu îi vedea decât cei patru ochi. Senzația de amețală devenea mai puternică, începu să rădă când văzu mingea de blană și apoi observă șerpii roșii-aurii care dansau și se zvârcoleau în fața ei. Propriul ei păr răspundea cantității enorme de energie psi care se simțea în aer. La fel și al lui Emmett. Toți trei arătau ca și cum ar fi atins niște fire care conțineau suficientă energie pentru a lumina un orașel.

Peretele de energie era neobișnuit de gros. Tunelul pe care îl crease avea o grosime de cel puțin trei metri și jumătate.

Emmett se opri la jumătatea drumului și se întoarse să se uite peste umăr. Lydia îi urmări privirea. Prin deschizătura de la celălalt capăt zări chipuri care se îngrămădeau în anticameră. Verzii reușiseră de dezactiveze fantoma lui Emmett. În orice secundă unul dintre ei va deveni suficient de curajos pentru a se aventura în tunel în urmărirea lor.

- O să îl închid, strigă Lydia și apoi își dădu seama că Emmett nu auzea niciun cuvânt din ceea ce îi spunea.

Trimise o sondă psi înapoi în camera de la intrarea în tunel. Se stinse rapid. Noaptea învolburată închise deschiderea și făcu să dispară lumina verde de la acel capăt.

Nu se îndoia că în curând Herb sau unul dintre puternicii săi para-rezonatori de energie efemeră își vor asuma riscul și vor încerca să repete victoria ei. Dar, chiar dacă acum știau că poate fi realizat, vor fi extrem de precauți cu această capcană extrem de puternică. Își spuse că ea, Emmett și Fuzz mai aveau puțin timp.

Voia să se felicite, când văzu că tunelul se îngusta ușor. Abia atunci își dădu seama că obosea. Efortul de a ține pasajul deschis sub greutatea presantă a acestei incalculabile cantități de energie psi o secătuia de puteri.

Îi facu semn cu capul.

- Fugi! țipă ea, deși știa că Emmett nu o aude.

Cu toate acestea, el păru să înțeleagă ce se întâmplă. Cu o mână strânsă în jurul lui Fuzz pentru a-l ține bine pe umăr, Emmett începu să alege.

Lydia se răsuci și alergă spre capătul îndepărtat al tunelului de energie.

Tunelul continua să se îngusteze. I se părea că simte presiunea energiei coborând asupra ei, de data aceasta fără să mai fie euforică, ci excesiv de grea. Se luptă cu energia psi. Undele răsucite se retraseră, dar nu foarte mult.

Deschizătura de la celălalt capăt era mai aproape. Doar câțiva pași.

Aproape că au ajuns.

Lydia ieși din tunelul care se dezintegra, cu Emmett pe urmele sale. Picioarele ei se lovira de un obiect de pe podea. Se împiedică și căzu. Emmett se împiedică de același obiect, dar reuși să își mențină echilibrul. Se aplecă, prinzând-o pe Lydia de gulerul cămășii și îndepărtând-o de tunelul care se închidea.

Nu mai era nevoie să reactiveze fantoma, își spuse. Pasajul pe care îl deschisese se închidca singur cu repeziciune, *ca și cum ar fi fost momentul*. Emmett se opri la o distanță destul de mare de cascada nesfârșită de întuneric. Amândoi priviră cu uimire la energia fără odihnă care se regenera, umplând golul creat de Lydia.

Peretele de umbră iluzorie separa din nou cele două încăperi.

- Ești în regulă? Emmett își puse arma magnetică la centură.

- Da, așa cred. Se ridică în picioare, luptându-se să își recapete respirația. Îmi pare rău pentru asta. Se pare că memoria mea se întoarce în frânturi. Acum îmi amintesc că peretele s-a refăcut singur când am evadat. Nu a fost nevoie să încerc să îl reactivez.

De fapt, abia dacă reușise să scape.

Fuzz se năpusti asupra ei. Ea îl ridică și îl cercetă cu atenție. Părea să fie bine.

- Se pare că nu ești singura care a venit pe aici. Emmett făcu un semn spre obiectul de care se împiedicaseră când ieșiseră din tunel.

Îi urmări privirea și văzu un craniu și o grămadă de oase albe. Scheletul era încă parțial acoperit cu rămășițe zdrențuite ale unei uniforme pe care o mai văzuse în cărțile de istorie și în scenele pictate pe pereții de la Balul Restaurării. Strălucirea lucioasă a faimoasei ștampile de aur și ambră care fusese odinioară prinsă pe pieptul acestei uniforme era neștirbită după o sută de ani.

În apropiere zăcea un al doilea schelet îmbrăcat în același fel. Un colier de ambră căzuse pe cutia toracică.

- Mi-i amintesc, spuse ușor Lydia. Acel fior care o străbătu era tulburător de familiar. Erau aici și data trecută. Acestea sunt rămășițele lui Vincent Lee Vance și ale lui Helen Chandler.

CAPITOLUL 30

- DECI aici au venit să moară după Ultima Bătălie din Cadence. Emmett cercetă scheletele. Conform vechilor legende, au încheiat un pact de sinucidere și au jurat să îl ducă la îndeplinire dacă vor fi înfrânți. Dar am o bănuială că erau puțin mai practici decât atât. Probabil intenționau să se ascundă aici de vânătorii Breslei până când lucrurile s-ar fi domolit.

- Cred că totul a mers rău când a încercat să dezactiveze tunelul în capcană, șopti Lydia. Se gândi cât de aproape de dezastru au fost cu toții cu câteva clipe în urmă, când tunelul pe care îl crease în peretele de umbră începuse să se închidă fără niciun avertisment. Nu cred că a fost nevoie de mai mult. O singură greșeală mica și au fost cuprinși de rețea când capcana s-a închis.

Emmett dădu din cap.

- Probabil că amândoi erau epuizați după luptă și sperați să se retragă în catacombe. Primele însemnări pretind că Vance era rănit. Un lucru este sigur, până când au ajuns în locul acesta, niciunul dintre ei nu era în stare să înfrunte capcana asta monstruoasă.

Lydia își frecă palmele din cauza fiorului care îi făcuse pielea să se zbârlească.

- Au fost prinși. Efectele unei capcane mari ca acestea sunt cu siguranță destul de mari pentru a omori pe loc un om. În cel mai bun caz, i-a aruncat pe amândoi în comă. Fără ajutor medical, probabil că au murit acolo unde au căzut, fără să se mai trezească.

- Istoricii vor rescrie câteva capitole din manuale după ce acest loc va fi cercetat de profesioniști.

- Ce mod cu adevărat îngrozitor să mori. Lydia tresări din nou și îl mângâie pe Fuzz. Prins într-un coșmar extraterestru.

- La dracu cu ei, au meritat-o. Emmett se aplecă și ridică sigiliul infam de ambră al lui Vance. Ei doi aproape că au distrus coloniile încercând să le cucerească. Este pedeapsa potrivită pentru crimă.

Ea zâmbi cu tristețe.

- Da, cu siguranță este un punct de vedere.

- Ce dracu este locul acesta? Având ambra lui Vance în mână, Emmett se întoarse în jur, cercetând camera mare, circulară. Nu am văzut nimic asemănător în rapoartele excavărilor. Cu toate acestea, sunt al naiba de sigur că nu este un mormânt.

Lydia îi urmări privirea. Plafonul boltit era înalt, mult mai înalt decât al anticamerei. În pereții verzi de cuarț fuseseră tăiate mai multe balcoane deschise, largi. Se ridicau în șiruri aproape până sus. Mai erau câteva nișe și deschizături. Unele din ele păreau să fie legate de alte camere mai mici.

Multe din relicvele din încăperea îi erau familiare ca stil și formă. Mai văzuse asemenea socluri, urne și sculpturi abstracte la locurile de excavare, în muzee și galerii. Dar șirul lung de cutii de cuarț acoperite cu capace ornate cu sculpturi erau complet noi pentru ea.

- Ai mai văzut până acum așa ceva? Emmett se apropie de una din cutii și își trecu degetul peste desenele elaborate care acopereau capacul.

- Nu, nu am văzut. Lydia veni lângă el. Nu știm dacă nu cumva este un fel de mormânt foarte elaborat pe care l-au construit pentru vreun mare conducător. Poate că Herb are dreptate. Poate că aici este îngropat Amatheon.

- Nu cred.

Ea se încruntă.

- Ce te face să fii atât de sigur? Fără supărare, dar ești vânător, nu un para-arheolog cu experiență.

Emmett ridică din umeri.

- Locul nu pare să fie mormânt.

- Nu poți să te lași condus de senzații. Adevărul este că nu avem nicio idee despre felul în care foloseau harmonicii aceste camere pe care le-am scos la iveală în ultimele două sute de ani.

- Adevărat.

Ridică cu prudență capacele mai multor cutii lunguiețe. Nu era nimic înăuntru.

- Mă întreb ce păstrau în cuferele astea.

El se uită înapoi la peretele separator.

- Nu avem timp să facem un raport arheologic. Trebuie să ieșim de aici.

- Vreau să mai arunc o privire în câteva din vasele acestea.

- La naiba, Lydia ...

Deschise parțial capacul unei alte cutii. Înăuntru era un obiect. Prima idee care i-a venit a fost că este versiunea mai mică a vasului mare. Era acoperit cu desene familiare, grațioase, care apăreau pe atâtea relicve.

- Uite, are capac cu balamale, exact ca un capac de ... oh, Isuse, Emmett. Abia mai îndrăzne să respire. **Emmett**, privește.

- Lasă asta pe mai târziu. Emmett o apucă de mână și o trase într-o parte. Se uită cu nerăbdare spre obiectul pe care o ținea nemișcată. Înțepeni. Nu pot să cred.

Amândoi se uitau fix la prima dintre cele câteva pagini extraordinar de subțiri de cuarț. Fiecare era acoperită cu mai multe desene abstracte.

- O carte. Lydia înghiți și întoarse cu delicatețe o pagină. Cred că este o **carte** adevărată, Emmett. Prima care a fost descoperită în catacombe.

Emoția descoperirii amenința să o copleșească. Cu mare grijă, mai întoarse o pagină.

Pe una din paginile verzi de cuarț pâlâi ceva. O secțiune de pe pagină flutură în fața ochilor ei. Icnii surprinsă, smulgându-și mâna, și făcu un pas înapoi. Fuzz mârâi din cauza mișcării bruște și își înfipse gheruțele în cămașa ei pentru a-și păstra echilibrul.

Emmett se aplecă deasupra cărții și cercetă cu atenție zona care pâlâia.

- Cred că este o anume imagine. Dar este inactivată. Probabil că cititorul trebuia să activeze un anume mecanism pentru a o face vizibilă.

- Cu energie psi? Cercetă pagina care se unduia. Simt un impuls de energie.

- La fel și eu.

- Nu pare a fi periculoasă.

- Faimoasele ultime cuvinte ale unui para-arheolog. Emmett îi strânse mai tare brațul. Sunt al naiba de sigur că nu vom face niciun fel de experiment aici. Din câte știm, fantomele energetice și capcanele iluzorii ar putea fi cele mai puțin mortale chestii de tehnologie psi pe care extraterestrii le-au lăsat în urmă.

- Nu te contrazic, dar știi ce simt în legătură cu acest loc, Emmett? Parcă ar fi o bibliotecă.

- Voi, para-arheologii, îi avertizați întotdeauna pe toți ceilalți să nu facă paralele între oameni și harmonici, îți amintești? Spuneai că nu trebuie să facem presupuneri cu privire la cultura extraterestră bazându-ne pe propria noastră cultură.

- Știu, dar pentru moment merg pe intuiția mea. Cred că aici a fost o bibliotecă sau ceva asemănător. Probabil că au început să împacheteze, atunci când au abandonat coloniile. Dar au lăsat o carte în urmă. Poate că nu era foarte importantă pentru ei. Sau poate a fost uitată. Dar este primul nostru text hannonic. La universitate vor fi înnebuniți.

- Și tu vei fi trecută în înregistrări ca cea care l-a descoperit.

Închise coperta și ridică ușor cartea din cutia în care fusese depozitată. Era mai ușoară decât părea.

- Iau asta cu mine.

- Lydia ...

- O să am grijă, promit. Nu o voi mai deschide din nou până când ajungem într-un laborator de cercetări. Emmett, te rog, nu o pot lăsa. Ultima oară amnezia a șters toate amintirile mele legate de această cameră și oamenii care știau adevărul au mințit în legătură cu absolut tot. Nu pot risca să pierd din nou totul.

Pentru o clipă fața lui deveni de piatră și ea crezu că o va refuza, dar, în final, dădu din cap o dată, foarte scurt.

- În regulă, spuse el. Cum ieșim de aici?

Ușurată, strânse cartea cu ambele mâini și făcu semn cu bărbia spre o deschizătură flancată de două coloane.

- Cred că îmi amintesc acest pasaj.

- Pe acolo este o altă poartă iluzorie?

Ea se încruntă, încercând să își cheme amintirile.

- Da, dar este una mult mai mică.

Emmett îl luă pe Fuzz de pe umărul ei și îl lăsă pe podea.

- Te vom lăsa mai întâi pe tine să mergi, prietene. Ai simțuri mai bune decât oricare din noi. Hai acasă, băiete.

Fuzz alergă, conducând drumul printre cele două coloane gemene.

Lydia și Emmett îl urmară. Fuzz se rostogoli și alergă printr-o altă încăpăre, pe lângă alte obiecte și mai misterioase, apoi întoarse într-un hol scurt și se opri brusc. Blana i se lipi de trupul mic.

Umbra iluzorie bloca drumul.

- Nicio problemă, spuse Lydia.

Dezactivă rapid bariera.

Și aproape că se năpustiră spre fantoma masivă care îi aștepta în cealaltă parte.

Era uriașă. Focul verde se retrăgea și țâșnea într-un ritm teribil, imprevizibil. Între perete și forma luminoasă a fantomei rămăsese numai un spațiu îngust.

Emmett o ținu și o împinse într-o parte.

- Acum îmi amintesc și asta. Lydia privi pulsul fantomei, la strălucirea în involburarea ei. Ultimele amintiri rătăcite se întoarseră la ea.

- Asta este cea care te-a rănit? o întrebă Emmett, studiind-o intens.

- Da. Se cutremură, strângând mai aproape cartea. Nu era altă cale de scăpare. Nu mă puteam duce înapoi. Așa că am așteptat până când impulsurile au părut să se asemene cumva și am încercat să trec dincolo, lipită de perete. Dar dintr-o dată a țâșnit și m-a ars. În acel moment alergam pur și simplu din cauza

adrenalinei și am reușit să alerg în continuare câțiva metri. Apoi îmi amintesc că m-am trezit și că Fuzz îmi lungea fața.

Emmett se aplecă și ridică un obiect care zăcea pe podea. Îl ținu între degetul mare și arătător.

- Brățara mea, susură ea. Aici am pierdut-o. Mi s-a rupt închizătoarea când am fugit de paznici, așa că am ținut-o în mână. M-a scăpat până aici, dar probabil că am scăpat-o când m-a ars fantoma.

Emmett ochi fantoma uriașă.

- Dacă încăperea pe care tocmai am părăsit-o era cu adevărat bibliotecă atunci cred că aici ar trebui să fie biroul de primire.

- Păzit de bibliotecarul din iad.

Emmett aruncă în aer sigiliul lui Vance și îl prinse în palmă.

- Noroc pe noi că am la mine legitimația de intrare, spuse el.

CAPITOLUL 31

LUNI dimineața Lydia era așezată în scaunul ei de la birou, sorbind ceai fierbinte energizant, și își supraveghea micul și atentul auditoriu. Melanie era așezată pe marginea biroului, cu fusta ridicată până sus. Shrimpton poposise în cadrul ușii.

- Și cam acesta este sfârșitul poveștii, concluzionează Lydia. După ce Emmett a folosit sigiliul lui Vance pentru a dezactiva uriașa fantomă care ne bloca drumul, ne-am îndreptat spre cea mai apropiată ieșire. Emmett a luat imediat legătura cu Verwood și detectiv Martinez și i-a pus la curent cu ceea ce se întâmpla în Țara Verzilor. Martinez a coborât acolo cu un detașament de polițiști și vânători și a curățat locul. Desigur, pentru ea a fost o captură extraordinară.

- Păcat că Herbert Slattery sau Troy Burgis sau oricare ar fi numele lui a scăpat, spuse cu asprime Shrimpton.

- O să fie găsit, spuse Lydia.

Melanie dădu din cap.

- Între timp, faptul că a găsit captura aceea de arme ilegale în coridorul Verzilor, numit Zona 51, îi va aduce cu siguranță lui Martinez o promovare importantă.

- Până când Martinez își va primi promovarea, Emmett va fi deja un *foșt* șef al Breslei, spuse Lydia cu fermitate. Wyatt își revine destul de bine, slavă Domnului. Astăzi va pleca din spital și se va duce acasă.

Shrimpton se încruntă pus pe gânduri.

- Și-au dat seama ce avea de gând să facă acest Herbert-Burgis cu toate armele pe care le-au găsit?

- Burgis este singurul care poate da un răspuns sigur pentru această întrebare, dar nu m-aș mira dacă aș afla că avea planuri pentru a continua ceea ce a început Vance.

- Să cucerească orașele-state? Melanie deveni palidă. Imposibil. Nu avea cum să facă așa ceva.

- Cred că a sperat să găsească o tehnologie extraterestră în așa numitul mormânt al lui Amatheon, spuse Lydia încet. Timp de ani întregi a fost obsedat în toate privințele de Vance. Am o bănuială că a crezut că Vance a descoperit un secret minunat în acea încăpere.

- Și Burgis s-a gândit că, dacă ar pune mâna pe acest secret, ar reuși să facă ceea ce lui Vance nu i-a ieșit, nu-i așa? întrebă Melanie.

- Asta ar fi teoria obișnuită, zise Lydia. Așa cum am mai spus, vom ști mai multe când îl vor prinde pe Burgis.

- Nu ar trebui să le ia mult să îl găsească, zise Shrimpton. Ceva îmi spune că, dacă Martinez nu îl prinde repede, Breasla îl va vâna cât se poate de repede.

- Asta este sigur. Melanie chicoti. Jack spune că toți vânătorii din Federație îl caută pe Burgis. Poate dispărea pentru o vreme, dar nu se poate ascunde prea mult.

Shrimpton scoase un suspin plin de tristețe.

- Cam atât în legătură cu afacerea Mudd Sarcophagus. Nu a fost niciodată un colecționar adevărat care să aștepte să plătească de două ori valoarea lui. A fost o simplă confuzie creată pentru a face posibilă răpirea.

Sprâncenele lui Melanie se uniră.

- Nu înțeleg partea aceasta. Burgis ar fi trebuit să știe că, dacă dispari în timpul unui tur făcut cu Verzii, cineva va suspecta Ordinul Slujitorilor lui Amatheon.

Lydia scutură din cap.

- Nu-i păsa dacă vor fi ridicai de pe stradă și interogați câțiva Verzi. Niciunul dintre ei nu știa nimic. Cei care au fost implicați în răpire nu au avut nicio idee despre nimic. Lui Herb nici nu i-a trecut prin minte că cineva i-ar putea descoperi imperiul lui ascuns.

- Dar se înșela, spuse Shrimpton. Profesorul Lawrence Maltby a fost primul care l-a descoperit și a încercat să te avertizeze, nu-i așa?

- Da. Lydia lăsă pe masă ceașca goală de ceai. Bietul Maltby. A rătăcit ani întregi prin tunele. Probabil că la un moment dat a dat peste operațiunile lui Burgis. Este clar că l-a recunoscut pe Burgis și și-a dat seama că Verzii erau vinovați pentru Săptămâna mea Pierdută. A încercat să mă avertizeze, dar până când am ajuns eu la el în apartament altcineva a ajuns mai repede la el.

- Burgis sau unul din Verzi, spuse Melanie. Toată lumea care locuia în apropierea lui Maltby știa că ia droguri. Nu a fost dificil să amestece puțină Chartreuse cu ceva letal.

- Da, spuse Lydia. Cred că asasinul a intrat ca să fie sigur că drogurile și-au făcut efectul. Probabil că Maltby era încă în viață. Folosea Chartreuse de ceva ani și probabil că își dezvoltase un fel de rezistență. Și a durat mai mult decât se așteptase criminalul până când a murit. Probabil că a avut loc o luptă.

- Și atunci s-a rupt lanțul criminalului, spuse Melanie. Pe urmă, a adunat toate boabele de ambră pe care le-a găsit, dar în apartament era întuneric și el se grăbea.

- A ratat mărgeaua pe care am găsit-o eu, spuse Lydia. Și nu a văzut biletul pe care profesorul începuse să îl scrie, cel despre cutia cu lapte de la Amber Hills Dairy. Chiar dacă asasinul l-ar fi observat, probabil că ar fi crezut că este ceva lipsit de importanță. Doar începutul unei liste de cumpărături.

- Înțeleg că mai târziu în noaptea aceea Burgis a mai trimis câțiva Verzi să cerceteze locul, ca să fie sigur că nu a lăsat în urmă ceva ce ar fi dat polițiștilor o pistă? întrebă Melanie. Ei erau tipii pe care i-ați surprins, tu și Emmett?

Lydia dădu din cap.

- Nici ei nu au găsit cutia de lapte.

Melanie se încruntă.

- Ce s-a întâmplat cu cei trei prieteni ai lui Burgis? Cei care erau cu el în trupa de rock și care au dispărut mai târziu?

- Poliția nu i-a putut identifica încă. Se presupune că toți trăiesc în subteran, folosind alte nume, și fac parte din ierarhia Verzilor. Dar va trece o vreme până când se va ajunge la baza organizației.

Se lăsă o tăcere scurtă, timp în care toți trei asimilau informația.

- Nu este corect, îți spun eu asta, spuse posomorât Shrimpton. Guvernatorul a desemnat universitatea să supravegheze excavările ce vor avea loc la biblioteca aceea și toate muzeele mari merg pe coate pentru a obține o bucată din acțiune. Fac lobby ca nebunii și apelează la favoruri mai vechi. Dar *această* instituție este lăsată pe dinafară. Nu este corect.

Melanie își drese vocea.

- Nu putem spune că avem facilitățile corespunzătoare pentru a ne ocupa de o excavare de o asemenea amploare, domnule.

- Cu toate acestea, ar fi trebuit să ni se permită să facem parte din echipa care va deschide biblioteca. Shrimpton lovi cu palma tocul ușii, în plină indignare. Dar nu. Nu o să facem parte din nicio echipă. **Zero barat**, vă spun eu.

- Este în regulă, șefu', spuse Melanie cu voce calmă. Ia-o încet. Amintește-ți de tensiune.

- La dracu cu tensiunea. Un angajat de la Shrimpton a descoperit calea spre această încăpere. Dacă ar fi dreptate pe lume, ar fi trebuit ca acestei instituții să îi fie acordată prima licență de excavare,

Lydia schimbă o privire cu Melanie. Era o exagerare faptul că se referea la Shrimpton House of Ancient Horrors ca la o *instituție* și că vorbea ca și cum s-ar fi aflat în aceeași categorie cu Departamentul de Para-Arheologie de la universitate sau cu renumitul Cadence Archeological Museum. Dar niciuna dintre ele nu avea suflet să îi spună acest lucru lui Shrimp.

- Știi exact cum vă simțiți, domnule, îi răspunse Lydia. Nimeni din fostul meu departament de la universitate nu s-a deranjat să mă invite să mă alătur echipei lor în calitate de consultant independent.

- Este vina ta, dacă mă întrebi pe mine, spuse Melanie. Nu ar fi trebuit să le spui niciodată foștilor tăi colegi de departament secretul intrării prin peretele iluzoriu.

- Știi, știi. Lydia își desfăcu brațele. Ideea este că ar fi încercat oricum să o dezactiveze singuri. Dacă cineva ar fi greșit, ar fi avut loc un accident îngrozitor. Nu am vrut să am pe umeri povara acestei responsabilități.

Shrimpton pufni.

- Ideea este că noi nu avem nimic, absolut nimic, ca să prezentăm drept contribuție la această descoperire epocală. De fapt, chiar am pierdut ceva: un sarcofag foarte bun. Chestiile astea nu cresc în copaci, știi.

- Am obținut promisiunea că Breasla va face tot posibilul ca sarcofagul să ne fie returnat, îl asigură Lydia. Emmett spune că vânătorii pot face măcar asta, având în vedere împrejurările.

Shrimpton forță lucrurile.

- Da, păi este un lucru pentru care trebuie să le mulțumim. Dar cine va plăti pentru faptul că te vom pierde, Lydia?

- Mă aveți în continuare, domnule, spuse ea repede.

- Da, da, desigur că te avem ca membru al personalului, continuă el, dar haide să fim realiști, în momentul în care London va renunța la poziția lui de șef al Breslei nu vei mai fi marea atracție, ca în ultima vreme.

Melanie chicoti.

- Îmi pare rău să o spun, Lyd, dar are dreptate. Când nu vei mai fi Doamna Șef de Breaslă mă îndoiesc că vom mai convinge oamenii să plătească o taxă în plus pentru un tur privat al muzeului condus de tine.

- După cum am mai spus, avem zero barat, concluzionă Shrimpton cu tristețe. Vom fi norocoși dacă această instituție va fi menționată în subsolul vreunui articol fără însemnătate și în cărți care vor fi scrise despre biblioteca extraterestră.

Lydia așteptase exact acest moment.

- Regret că nu voi mai fi atracția principală aici, la Shrimpton's House of Ancient Horrors, domnule, dar cred că pot garanta că acest muzeu va obține ceva mai mult decât o notă în subsolul acestei afaceri.

El clipi de două ori.

- Cum așa?

- Doamnă Shrimpton, spuse ea cu seriozitate, mi-ați dat o slujbă atunci când nimeni din oraș nici nu se gândea să mă angajeze din cauză că am fost arsă. În plus, ați fost foarte generos când mi-ați permis să îmi desfășor activitatea particulară de consultantă în afara îndatoririlor mele de aici. Și mai este tot acel timp pe care mi l-ați dat pentru a mă pregăti pentru Balul Restaurării. Vă sunt datoare.

- Prostii. Shrimpton câpătă o nuanță ciudată de roșu și flutură o mână. Ai fost o achiziție excelentă pentru personal. Suntem bucuroși că te avem la noi.

Lydia pufni de două ori și reuși să zâmbească apos.

- Ceea ce vreau să subliniez este că, fără să iau în calcul activitățile mele suplimentare, mă consider mai întâi, și cel mai important, un membru al personalului acestei, hm, instituții. Loialitatea mea profesională este aici, la Shrimpton's, nu la universitate.

Shrimpton scoase o batistă din buzunar și își tamponă obrazii.

- Foarte emoționant, draga mea. Sincer, foarte emoționant.

Melanie suspină.

- Dacă voi doi veți izbucni în lacrimi, eu va trebui să mă retrag.

Lydia își șterse nasul și se ridică repede în picioare.

- Din cauza loialității și afecțiunii pentru acest muzeu, nici prin gând nu îmi trece să permit să ieșim din chestia asta cu zero barat.

- Da? Melanie părea să fie interesată.

Shrimpton își spuse din nou batista în buzunar.

- Ce vrei să spui?

Lydia se aplecă, deschise sertarul de jos al biroului și scoase o cutie mare de carton pe care o așezase acolo când venise de dimineață la birou. Lăsă cutia pe birou și îi îndepărtă capacul cu un zâmbet.

Shrimpton se grăbi înainte ca să se uite mai de aproape. Melanie se aplecă peste birou. Amândoi sc uitau la cartea pe care Lydia o adusese din biblioteca extraterestră.

- Oh, Doamne, șopti Shrimpton. Este pentru noi?

- Pentru o vreme, spuse confuz Lydia. Mai devreme sau mai târziu va trebui să lăsăm experții universității să o cerceteze. Dar pentru o vreme vor fi destul de ocupați cu interiorul bibliotecii. Cred că putem expune cartea imediat ce aranjăm cu Breasla să ne instaleze sistemul de alarmă, să spunem săptămâna aceasta. Ar trebui să putem să o expunem cel puțin o lună sau chiar mai mult, înainte ca echipele universității să își dea seama ce se întâmplă și să caute sânge.

- Măi, măi, măi. Melanie râse. Cred că Shrimpton's House of Ancient Horrors tocmai a făcut rost de noua sa atracție.

Shrimpton era uluit.

- Oamenii vor sta la rând până la malul râului ca să vadă cartea asta.

- Cu siguranță, îl completează Lydia. Mai ales când vor afla că are desene.

- **Desene!** exclamă Melanie. Vorbești serios?

- Oh, Doamne, zise Shrimpton, înspăimântat de prospectele ce se întrezăreau. Sfinte Doamne. Desene?

- Din ea se simte o undă de energie psi, le explică Lydia. Am vrut să fiu sigură cu nu prezintă niciun pericol. Ieri am dus-o la un laborator particular ca să fie verificată. Tehnicienii au făcut niște teste și experimente. Au spus că oricine poate înșuruba un bec sau poate deschide o ușă poate să deschidă și chestia asta.

Foarte atentă, deschise paginile de cuarț și se opri la locul pe care îl însemnase.

Melanie și Shrimpton se uitau la partea mică din josul paginii, unde hârtia de cuarț părea să strălucească și să unduiască.

- Este destul de ușor de deschis, odată ce prinzi ideea, spuse Lydia. Priviți.

Transmise un impuls mic de energie psi. Porțiunea lucitoare se concentrează. În aerul de deasupra paginii se formă o imagine clară, holografică.

- Nu este adorabil? spuse ea. Arată exact ca Fuzz.

Se uită toți cu uimire la desenul de mărime naturală al unui pufos. Erau două versiuni: una arăta creatura cu ochii ei albaștri de copil deschiși. Cealaltă o arăta cu toți patru ochii deschiși.

- În laborator am activat toate fotografiile din carte, spuse Lydia. Fiecare este o imagine a unui animal destul de comun aici în Harmony. Inscripțiile par mari pentru dimensiunea paginii.

Fața lui Melanie se luminează de înțelegere și încântare.

- O, Doamne. Este o carte cu animale pentru copii.

Lydia atinse paginile cu respect.

- Atât de lipsit de importanță și semnificație, încât a fost uitată când extraterestrii au împachetat conținutul încăperii și au părăsit orașul. Dar legătura evidentă dintre desene și inscripții va da experților posibilitatea de a descifra în sfârșit codul scrierii armonice.

Shrimpton strălucea.

- Propriul nostru Rosetta Stone, șopti el.

Lydia și Melanie se uită amândouă spre el.

- Ce este un Rosetta Stone? întrebă Melanie.

- Nu înțeleg, domnule, spuse Lydia. Nu este o piatră, este o carte.

- Mda, asta este problema cu sistemul modern educațional, declară Shrimpton. În școli nu se mai predă istoria arheologiei Vechiului Pământ ca atunci când eram eu puști. Zâmbi cu o satisfacție lipsită de răutate. Nu contează. Important este faptul că Lydia are dreptate. Va fi o chestie și mai mare decât a o avea pe soția șefului Breslei în personalul tău.

CAPITOLUL 32

ÎN SEARA aceea Emmett îi dădu vestea când intră pe ușa casei din oraș.

- Au găsit corpul lui Herbert în după amiaza asta, îi spuse el Lydiei, în timp ce își scotea haina. Sau poate ar trebui să spun trupul lui Troy Burgis.

- Mort?

- Sinucidere. A folosit o armă magnetică. O porcărie.

Fuzz sări de pe umărul Lydiei pe cel al lui Emmett și se așeză ca să își termine un covrigel pe care îl molfăia.

- Nu mă surprinde, dacă vrei să știi adevărul. Lydia îi dădu lui Emmett un pahar de vin. Distrugerea operațiunii sale subterane înseamnă sfârșitul obsesiei sale legate de Vincent Lee Vance.

- Probabil că ar fi fost foarte dezamăgit să afle că în final nu era vorba de un mormânt, o simplă bibliotecă cu o singură carte. Emmett luă o înghițitură de vin și o urmă pe Lydia în camera de zi. Nu pot spune că îmi pare rău că ticălosul a murit, dar ar fi fost drăguț ca mai întâi să primim mai multe răspunsuri de la el.

- Într-un final vor veni și răspunsurile. Autorităților le va lua ceva timp să pună totul cap la cap.

Emmett își desfăcu gulerul cămășii și se prăbuși pe canapeaua cu perene grele. Își scoase pantofii și își puse picioarele pe măsuța de cafea. Fuzz sări pe genunchii lui și se cuibări acolo mulțumit, ronțâind la covrigelul lui.

Era bine să fii acasă, gândi Emmett, ridicând paharul la gură. Era bine să simți mirosul mâncării calde de pe plită. Era bine să se gândească la noaptea ce îi aștepta.

Era bine să fie căsătorit cu Lydia.

O privi apropiindu-se de el, ducând un platou mic cu biscuiți și brânză și se întrebă ce simțea ea în legătură cu căsătoria lor.

Lăsă platoul pe masă și se lăsă ușor pe canapea, alături de el.

- Ceva vești despre cei trei prieteni ai lui Burgis?

- Nu încă. Martinez crede că au avut planuri de evadare în caz de urgență și le-au folosit pentru a dispărea. La un moment dat își vor face apariția într-unul din orașele noastre.

Își vârî un picior sub ea.

- Este greu de crezut că cei patru chiar au crezut că vor reuși să își formeze o armată proprie de fanatici în catacombe.

- Este clar că Burgis era instabil din punct de vedere mintal și obsedat în mod periculos chiar de la început. Este foarte probabil ca și prietenii săi să fi fost la fel de dezechilibrați. Dar după cincisprezece ani de cercetări subterane ale camerei pierdute a lui Vance, este sigur că toți patru au devenit complet lunatici. Probabil că au pierdut orice legătură cu realitatea.

- Ce mai face Mercer Wyatt?

- Își revine destul de bine. Este dur ca un cuarț vechi, O să înceapă să vină din nou la birou, cu program redus, de săptămâna viitoare.

Ea îl privi cu ochii largi, serioși.

- Dar tu, Emmett?

- Eu? El luă un biscuit și puțină brânză. Eu mă voi întoarce săptămâna viitoare la consultanța privată.

- Atât de repede? Nu trebuie să aștepti până când Mercer se va întoarce de tot la muncă?

- Nu. Mercer intenționează să angajeze un alt consultant pentru a-l ajuta să conducă o vreme Breasla.

- Pentru numele lui Dumnezeu, pe cine?

- Tamara.

Lydia rămase cu gura căscată de surpriză.

- Oh.

- Mercer a renunțat într-un final să încerce să mă convingă să fiu numit succesorul lui. Mi-a spus că are o stratagemă pentru a o include pe Tamara în Consiliu. Evident, mai întâi pe o poziție de consultanță. Dar am bănuiala că încearcă să găsească o cale de a o face următorul președinte al Breslei Cadence.

- Oh, spuse Lydia din nou. Dădu din cap mirată. O femeie ca șef al Breslei. Să mai zici ceva despre aducerea cu repeziciune a organizației într-o epocă modernă.

- Dacă cineva poate reuși acest lucru, atunci este Wyatt.

- Uhu. În sfârșit s-a terminat.

♥♥♥

Mult mai târziu, el deschise ușa spre baia plină de aburi. Lydia era așezată în fața oglinzii, cu un prosop mare și pufos legat în jurul sânilor. Părul ei era prins într-un coc neglijent în vârful capului. Tocmai terminase dușul și să se spele pe dinți.

Oprî apa de la chiuvetă și îi întâlni privirea în oglindă. Se încruntă.

- Emmett? S-a întâmplat ceva?

El merse și se așeză în spatele ei și îi puse o mână pe umăr. Era caldă și umedă de la duș. Firișoare mici de păr roșu-auriu scăpau din agrafe.

- Mai devreme în după amiaza aceasta ai spus ceva despre faptul că s-a terminat. Nu s-a terminat.

Ea înțepeni sub mâinile lui.

- Ce nu s-a terminat?

- Căsătoria noastră.

Ea se încordă.

- Este numai pentru un an.

- Sunt conștient de asta.

- Ți-am spus, îmi pare rău că te-am implicat în nebunia asta. Flutură din mâini. Numai că la acel moment nu mi-a venit nimic mai bun în minte.

- Mie da, spuse el.

Ea îl privi cu prudență.

- Da?

- Mă gândesc la ceva și mai bun.

Ea înghiți.

- Oh.

- Te iubesc, Lydia.

- **Oh.**

El ridică din sprâncene.

- Asta este tot ce poți spune?

- Nu. Zâmbetul ei era radios în oglinda aburită. Se întoarse cu fața spre el. Nu, nu este tot ce pot spune. Și eu te iubesc.

- Destul de mult ca să te gândești la o Sfântă Căsătorie cu un vânător care urmează să devină fost șef de Breaslă?

- Oh, da, **da.** Își puse brațele în jurul gâtului său. Te iubesc atât de mult.

Fu străbătut de fericire și siguranță. Îi sărută fruntea.

- Hai să o facem cât mai repede posibil.

Ea își ridică repede capul, înemntându-se un pic în timp ce se concentra.

- Dacă sărim toate chestiile costisitoare cum ar fi nuntă mare în biserică și recepție, probabil că vom aranja totul în două luni. Desigur, mai sunt o mulțime de formulare și documente.

- Dar nu vom sări peste chestiile costisitoare, spuse el cu fermitate.

- Sincer, Emmett, nu este nevoie să cheltuim o avere pentru o nuntă cu pretenții.

- O să mă ocup eu de tot.

- Da?

El începu să îi scoată acele din păr.

- Nu am încredere să te las să te mai ocupi de încă o căsătorie. Ultima dată când ai aranjat tu lucrurile, am ajuns la biroul de la registru pentru o Căsătorie de Conveniență cu o ceremonie care a durat cinci minute. Fără haine elegante, fără mâncare extraordinară, fără dans, fără cadouri. Am învățat lecția. De data aceasta lucrurile vor sta altfel.

Ea clipi.

- Da?

Părul i se rostogoli pe umeri. Mulțumit, el îi desfăcu prosopul. Căzu pe podea. O cercetă din cap până în picioare, pe îndelete. Ea devenea foarte roz sub privirea lui.

- Da, spuse el într-un sfârșit. Lucrurile vor fi mult mai bune de data asta.

Ea începu să chicotească. El o sărută până când se opri din râs și începu să scoată mici șoapte de plăcere și așteptare care îi stârni focul în sânge. După o vreme, el o ridică și o duse în dormitor, așezând-o pe patul desfăcut. Îl privi în umbră, în timp ce își scotea hainele.

El se așază deasupra ei și o strânse în brațe. Curbele coapselor ei goale erau perfecte sub palmele ei. El își strecură un picior între picioarele ei și își aplecă fruntea pentru a-i săruta sâni.

Făcu dragoste cu ea pe îndelete. Când ea începu să tremure în brațele lui și să îi șoptească numele, el o pătrunse, afundându-se adânc și savurând contactul pe fiecare plan, cel fizic și cel paranormal.

La sfârșit, se predă satisfacției copleșitoare, acceptând eliberarea într-un mod pe care nu îl mai putuse face cu altă femeie.

Acoperi gura Lydiei cu gura sa într-un sărut care era la fel de fierbinte ca focul fantomatic.

CAPITOLUL 33

PLOUA cu găleata. Lydia mânuiește cu stângăcie umbrela, în timp ce cobora din taxi. Șoferul o privi cum își scoate din mașină geanta și mapa imensă pe care le avea cu ea.

- Hei, doamnă, ești sigură că asta este adresa? întrebă el plin de îndoială.

În regulă, deci nu părea să fie genul de persoană care să își piardă vremea cu gloata din Ruin View Hill. Nu mai era nevoie ca taximetristul să sublinieze acest lucru.

- Da, acesta este locul. Iritată, îi plăti și își înghesui portofelul înapoi în geantă.

- Vrei să aștept?

- Nu, mulțumesc. Voi chema un alt taxi când sunt gata să plec, spuse ea cu răceală.

- Cum vrei, eu încercam doar să te ajut. Ochii șoferului se lărgiră. Hei, așteaptă o clipă, te cunosc. Ți-am văzut fotografia în ziar. Nu te-am recunoscut din cauza ochelarilor de soare și a eșarfei. Ești soția noului șef al Breslei, nu? Detonatorul care era cu London când a fost găsit scheletul lui Vincent Lee Vance.

Cam atât despre jalnica ei deghizare, își spuse Lydia. Melanie fusese cea care îi sugerase să folosească eșarfa și ochelarii supradimensionați, ca să poată merge pe stradă fără să fie oprită la fiecare doi metri pentru a da un autograf. Până la un anumit punct, funcționase, dar era clar că nu suficient de bine pentru a-l păcăli pe șoferul taxiului.

Lydia fusese destul de disperată pentru a încerca orice tactică pentru a scăpa de reporteri și vânători de autografe. Relatățile strălucite ale rolului eroic al Breslei în descoperirea rămășițelor lui Vance și distrugerea imperiului Verzilor încă mai constituiau subiectele principale zilnice ale presei. În timp ce mare parte din atenție fusese concentrată asupra lui Emmett, care direcționa indiferent toate întrebările către departamentul de relații publice al Breslei, ea era acostată pe stradă de fiecare dată când pleca de la Shrimpton's.

Astăzi, pe lângă ochelari și eșarfa, își luase precauțiuni suplimentare și se strecurase din muzeu pe intrarea prin care se făcea încărcarea exponatelor, înainte de a opri un taxi în plină stradă.

- În curând domnul London va fi fostul șef al Breslei, spuse ea crispată. Nu veți mai vedea pentru multă vreme fotografia mea în ziare. Slavă Domnului, adăugă ea ușor.

- Ești sigură că nu vrei să aștept? Nu mă deranjează să fac o favoare soției lui London. Taximetristul îi făcu semn cu ochiul. Nu strică niciodată să fii de partea Breslei.

- Nu este nevoie, mulțumesc. Încercă să se întoarcă spre porțile înalte care barau drumul spre imensa proprietate.

- Aș putea să vă cer un autograf pentru soția mea? întrebă șoferul. Îi întinse pe fereastră un bon alb și un pix. Uite, îți țin eu umbrela. Dacă ai vrea să semnezi numai, ar fi sincer încântată.

Lydia ezită și apoi îi dădu umbrela.

- Am o idee mai bună, spuse ea, scotocind prin geantă și scoțând una din cărțile ei de vizită. Își scrisse pe spatele numele și o scurtă propoziție și i-o dădu. Adu-o pe soția ta la Shrimpton's House of Ancient Horrors să vadă cartea harmonică. Cu asta vei intra pe intrarea celebrităților, ca să nu fii nevoit să aștepti la rând.

- Intrarea celebrităților? Oh, Doamne, stai să îi spun lui Betty. Își plecă fruntea. Mulțumesc, doamnă. Asta o să o facă pe Betty foarte fericită.

- Pot să îmi iau înapoi umbrela?

- Oh, sigur. Ești sigură că nu vrei să aștept?

- Sunt sigură.

- Bine. Porni motoml. Să ai o zi bună, doamnă London.

- Mulțumesc.

Așteptă până când taxiul dispăm, apoi țopăi prin ploaie spre porțile înalte și apăsă pe sonerie.

- Cu ce vă pot ajuta? întrebă politicos o voce gravă.

- Sunt Lydia Smith ... London, am venit să îl văd pe domnul Hepscott. Am o întâlnire.

- Da, desigur, doamnă London. Văd că ați venit pe jos. Este un adăpost în zona aceea, chiar după intrarea pe poartă. Vă rog să așteptați acolo după ce intrați. Vin să vă iau într-o clipă.

- Mulțumesc.

Ușa masivă se deschise. Lydia intră și merse pe alee spre micul pavilion de piatră. O clipă mai târziu sosi cu un furgon un bărbat înalt, cu înfățișare distinsă și păr grizonat, îmbrăcat în veșminte formale de valet.

Fu lăsată la intrarea mare a conacului și condusă într-un hol de primire imens. Haina de ploaie și umbrela ude îi fură luate din mână și o conduseră într-o bibliotecă frumos dotată.

- Domnul Hepscott va veni la dumneavoastră în câteva clipe, o asigură valetul, înainte de a se retrage din cameră.

De îndată ce rămase singură, Lydia își puse geanta și mapa lângă o masă joasă și se duse să se așeze lângă peretele de sticlă. Peisajele marilor proprietăți de lângă Ruin View Hill erau de obicei recunoscute de agenții imobiliari ca fiind cele mai frumoase din oraș. Pretențiile erau justificate, își spuse. Dar, indiferent cât de spectaculoasă era de aici priveliștea spre Orașul mort, prefera să locuiască în Old Quarter, unde putea simți undele subțiri de energie psi.

Fiindcă tot vorbea de firișoare de energie psi.

Simțea ceva chiar în această încăpere. Curioasă, își activă mai mult simțurile. Curenți mici de energie sâsâiau cu siguranță în atmosferă. Era destul de neobișnuit să simți urmele atât de departe de Old Quarter.

Cercetă camera, căutând sursa. Apoi o văzut: o cutie de sticlă lucitoare, plină cu multe artefacte extraterestre. A fost suficientă o privire fugitivă prin cameră pentru a se asigura că era o colecție excelentă. Rămășițele de energie psi care rămâne pe atât de multe relicve antice strânse la un loc erau suficiente pentru a-i stârni simțurile.

Se uită spre cutia de sticlă, dar se opri când ușa se deschise.

- Bună ziua, Lydia.

Gannon Hepscott intră în cameră. Era îmbrăcat cu o cămașă albă niște pantaloni largi tot de culoare albă. Pantofii albi, cureaua albă și eșarfa albă legată la gâtul său îi desăvârșeau ținuta. Părul alb ca argintul era legat la spate, ca de obicei.

- Ce plăcere să te văd din nou, spuse el cu căldură, ca și cum ar fi crezut fiecare cuvânt. Fusese o mare ușurare să se întoarcă la programul ei obișnuit de lucru.

Gannon îi scutură mâna și o conduse spre canapea. Părea îngrijorat.

- Am înțeles că ai fost destul de ocupată de când ne-am văzut ultima dată. Se încruntă. Sper că nu ai fost rănită în timpul escapadelor tale din catacombe.

- Sunt bine, mulțumesc. În ultima vreme a fost ceva mai agitat, dar lucrurile se liniștesc. Sunt încântată că pot să mă concentrez asupra lucrului la proiectul tău. Știu că am pierdut ceva timp, dar cred că îl putem recupera destul de ușor.

- Nu îmi fac griji în privința asta. Gannon merse spre un birou din piele și lemn lustruit. Pot să îți ofer ceai energizant?

- Ceai ar fi minunat. Lydia își deschise mapa ca să își scoată notele și desenele. Este cam umed afară.

- Am observat. Gannon ridică un ibric și turnă ceai în două cești delicate, decorate cu scene încântătoare de grădină. Aduse ceștile și farfuriile spre masa ceai joasă și le așeză.

Lydia își deschise carnetul.

- Vei fi încântat să afli că de dimineață am primit un telefon de la colecționar particular despre care se zvonește că ar deține trei tablouri de cuarț, spuse ea vioaie. Se pare că este într-o situație financiară stânjenitoare și ar vrea să găsească un cumpărător pentru ele.

- Excelent. Gannon se așeză pe unul din scaunele de piele gri. Ai reușit să nu îmi faci cunoscut numele?

- Da. În ceea ce o privește, încheie afacerea cu un colecționar bine informat, nu foarte bogat, care apreciază valoarea tablourilor. Dar am fost foarte clară că vom renunța dacă prețul nu va fi la vedere.

- Având în vedere ultima experiență avută cu acel colecționar particular, mă mir că mai ești dispusă să faci afaceri cu persoane necunoscute, la telefon.

Ea se strâmbă.

- Ziarele au făcut caz de faptul că am fost răpită și dusă într-un sarcofag extraterestru.

- Ziarele au vândut multe exemplare, dar pentru tine cred că a fost îngrozitor.

- Ar fi putut fi mult mai rău dacă nu aș fi fost inconștientă tot timpul în care am fost în sicriul acela.

- Îmi imaginez. A fost o întâmplare fericită că soțul tău și-a făcut apariția la puțină vreme după ce ai dispărut și a putut să îți descopere pe răpitori.

- Hm. Se concentra să așeze câteva fotografii ale unor urne de cuarț.

Emmett decisese ca unele detalii cu privire la răpire să rămână secrete. Și unul din acestea fusese rolul avut de Fuzz. ***Dacă oamenii de știință ar afla că pufoșii pot avea legături psihice cu oamenii, se vor grăbi să înceapă experimente pe biete de mingi de puf în toate laboratoarele din Federație.*** Gândul că inocenții pufoși ar putea să devină subiect de cercetare fusese mult prea îngrozitor pentru a fi contemplat.

Un alt detaliu pe care Emmett ordonase să îl păstreze secret era implicarea lui Cornish în operațiunea de salvare. ***Breasla îi este datoră pentru că mi-a arătat intrarea secretă în catacombe, folosită de Maltby,*** spuse Emmett. ***Cornish ar putea să o pățească din cauza obiceiului său legat de droguri și afacerile cu antichități ilegale, dar asta nu se va întâmpla din cauză că vânătorii i-au spus numele la poliție.***

Breasla își plătea întotdeauna datoriile, își spuse Lydia.

Gannon studia fotografiile urnei.

- Te deranjează dacă te întreb cum a reușit Emmett să te găsească în catacombe? Presa a spus că operațiunea Verzilor a continuat fără a fi sesizată timp de mai mulți ani. Cu toate acestea, soțul tău a reușit să îl localizeze aproape imediat. A fost o ispravă uimitoare.

- Toată lumea știe că Breasla are modul ei de a opera, spuse ea degajat.

Gannon aprobă.

- Probabil că cineva a văzut sarcofagul încărcat în camionetă, a devenit suspicios și l-a urmărit.

- Probabil. Emmett nu este foarte sigur în privința acestui aspect. Breslei îi place să își păstreze secretele.

El chicoti.

- Vrei să spui că toate soțiile șefilor de Breaslă sunt ținute în întuneric cu privire la anumite lucruri?

Ea facu un semn ușor cu mâna.

- Mă tem că da. Ca să spun adevărul, voi fi atât de fericită când Emmett va renunța. Să fii soția șefului Breslei nu este așa de minunat pe cum se crede.

- Înțeleg de ce simți asta. Gannon se aplecă înainte și ridică o fotografie. Este o piesă foarte frumoasă.

- Prețul este și mai frumos. Dealerul a dat de înțeles că proprietarul este disperat să încaseze banii.

Gannon aruncă într-o parte fotografia, cu un aer hotărât.

- Să o luăm.

Ea își notă ceva.

- O să sun mai târziu în după amiaza asta. Nu trebuie să părem prea nerăbdători.

Gannon se așează înapoi în scaun și o privi cu o expresie concentrată.

- Având în vedere legăturile tale cu Breasla și universitatea, crezi că sunt șanse să obții pentru proiectul meu vreo două obiecte descoperite în biblioteca aceea?

- Glumești? Universitatea a pus atâția paznici și baricade în jurul intrărilor și ieșirilor acelei încăperi, încât locul seamănă mai degrabă cu locul unde s-a săvârșit o crimă. Numai personalul autorizat poate intra acolo, iar eu nu sunt pe listă.

- Aș putea să trag câteva sfori să obții poziția de consultant.

- Nu ar ajuta cu nimic. Dacă aș merge acolo pe poziție de consultant, nu aș mai putea lucra pentru tine. Ar fi conflict de interese.

- Ah, da, era doar o idee. Se auzi o bătaie discretă. Gannon se încruntă și se uită spre ușă. Intră, George.

Ușa se deschise. Valetul își facu apariția.

- Îmi pare rău să vă deranjez, domnule, dar domnul Anderson este la telefon.

- Mulțumesc, George, preiau legătura din birou. Gannon se ridică în picioare. Te rog să mă scuzi o clipă, Lydia.

- Desigur.

Gannon plecă, închizând ușa în urma lui. Lydia așteptă o clipă, apoi se ridică și traversă camera spre locul cu antichități.

Cu cât se apropia mai mult, cu atât impulsul de energie psi era mai puternic. Nu înțelegea de ce este atât de intens. Sigur, atâtea relicve adunate la un loc puteau crea o putere înșelătoare, dar nu atât de mare ca cea pe care o simțea ea.

Și apoi o văzu, aura inconfundabilă a unei capcane energetice. Venea de pe ultimul raft din partea dreaptă a biroului.

Se aplecă și văzu un rând de cărți. În spatele volumelor erau umbre întunecate. *Multe* umbre negre. Capcane iluzorii de energie care trosneau ușor.

Scoase două cărți și văzu bucata de cuarț verde ancorată în umbră. Capcana era mică, dar extrem de complicată. Cu toate acestea, reuși să o dezactiveze în câteva secunde.

Când umbra nefirească se evaporă, văzu cu claritate o cutie care conținea șase înregistrări. Nu discurile actuale din ambră care apăruseră pe piață cu doi ani în urmă, ci vechile benzi de unde care erau folosite cu douăzeci de ani înaintea acestora.

Fiecare bandă era acoperită de o husă simplă, nescrisă.

Simți că o transpirație rece îi coboară pe șira spinării.

Ascultă intens, dar nu auzi pași pe holul din afara bibliotecii.

Cu mare grijă, deschise capacul cutiei în care erau depozitate și scoase una din benzi. Plicul care proteja înregistrarea nu era însemnat cu vreunul din numele obișnuite ale muzicii comerciale. În schimb, cineva folosiseră cerneală de stilou și scrisese simplu *numărul 5*.

Puse la loc cu repeziciune discul și scoase un altul din plicul său. *Numărul 6*.

Ce îi spusese Karen Price când o sunase să vorbească despre fosta ei colegă de cameră?

Burgis era obsedat de două lucruri. Unul din ele era rockul-impuls. Mersese până acolo încât închiriasse un studio pentru ca trupa lui să poată înregistra vreo șase discuri...

Îi era din ce în ce mai greu să respire. Lydia era perfect conștientă de tăcerea enormă din întreaga casă.

Își spuse că trebuie să iasă de aici. Chiar acum.

Puse cel de-al doilea disc înapoi în cutie și închise capacul.

Tocmai când voia să reactiveze capcana intuiția o făcu să ezite. Nu avea niciun mod de a se apăra în timp ce va încerca să iasă din uriașa casă. Dacă valetul va încerca să o oprească?

Capcana cea mică ar putea fi de folos.

Ridică cu blândețe bucata de cuarț care ancora energia efemeră psi. Acum părea inofensivă, dar simțea miezul tiparului capcanei iluzorii rezonând în jurul ei. În afară de faptul că ar vrea să o distrugă în mod deliberat, capcana va continua să pulseze, gata să fie reactivată și folosită ca armă.

Cu cuarțul în mână, se ridică în picioare și alergă spre masa pe care avea împrăștiate fotografiile și notițele. Puse în geantă piatra care încă mai rezona și reactivă ușor capcana. Băgă hârtiile înapoi în mapă, o luă împreună cu geanta și se grăbi spre ușă.

Se deschise înainte să ajungă la jumătatea camerei.

- Îmi pare rău, Lydia, dar nu te pot lăsa să pleci, spuse Gannon cu un regret politicos.

Cu inima izbindu-i-se de piept, ea se uită spre arma magnetică din mâna lui.

- Se pare că am parte de o mulțime din astea în ultimele zile, spuse ea aspru. O parte din prada ta subterană, să înțeleg? Gannon scutură din cap.

- Am fost atât de atent atâta vreme. Aș vrea să știu ce anume m-a trădat.

CAPITOLUL 34

EMMETT se aplecă deasupra corpului răsucit și zdrobit. Rămășițele lui Foster Dorning erau împrăștiate pe aleea din spatele City Center Parking Garage. Un imens container de gunoi ascundea parțial mortul. Ploaia care căzuse constant toată dimineața înmuiase hainele lui Dorning și curățase mare parte din sânge. Telefonul său personal zăcea în noroiul din apropiere.

- Cine a raportat? întrebă Emmett.

Verwood se juca cu umbrela uriașă pe care o folosea pentru Emmett și pentru cadavru.

- Un șofer al unui camion l-a găsit în urmă cu câteva minute. M-am gândit că ai vrea să știi.

- A chemat cineva poliția?

- I-am spus îngrijitorului să aibă grijă de asta. Vor ajunge aici în orice clipă. Verwood se uită la corp. Locul pe care îl are pentru parcare a mașinii se află la etajul de sus al garajului. Crezi că a ieșit din mașină, s-a pierdut din cauza ploii și a căzut peste margine?

- Nu. Emmett se ridică încet. Cred că mai degrabă pare că a fost împins. Ce dracu făcea aici, la sediu, la miezul nopții?

Verwood ridică din umeri.

- Cine știe? Se pare că Breasla are parte de noutăți și săptămâna asta. Niciodată nu avem parte de niciun moment de plictiseală, nu?

Sirenele începură să se audă la distanță.

Emmett se aplecă, ridică telefonul personal al lui Dorning și îl puse în buzunar, tocmai când prima mașină de poliție intra pe alee, cu farurile aprinse.

Ușa mașinii se deschise. Ieși o față familiară.

- Detectiv Martinez, spuse Emmett. Ce surpriză.

- Personal, încerc să privesc partea bună a lucrurilor, spuse Martinez. Cel puțin de data asta nu este implicată soția ta.

Cincisprezece minute mai târziu, Emmett reuși să scape din ghearele lui Martinez.

La etaj, intră în recepție și aruncă telefonul pe masa din fața lui Perkins.

- Ultimul număr la care a sunat este blocat, spuse Emmett. Cred că tu poți să treci peste acest mic obstacol?

- Desigur, sir. Vă voi aduce adresa în câteva minute.

- Mulțumesc. Emmett se îndreptă spre biroul său. Îl voi suna pe Wyatt. Spune-mi imediat ce afli numărul.

Intrând, se duse spre birou, apucă telefonul și formă numărul particular al lui Wyatt. Mercer răspunse la primul apel.

- Spune-mi tot ce știi despre Sandra Thornton, îi ceru Emmett.

Pentru o clipă Mercer rămase tăcut.

- S-a mai întâmplat ceva?
- Dorning este mort. Se pare că a căzut de la ultimul etaj al garajului de aici, de la birouri.
- Pare puțin probabil, spuse dur Mercer.
- Și mie mi se pare la fel. Cred că cineva se descotorosește de legături. Spune-mi despre Sandra.
- Crezi că și ea a fost o legătură?
- Da. Lydia are dreptate. Coincidențele devin prea multe pe metru pătrat. Ce știai despre ea? De unde venea? Unde a făcut școala? Are familie?

- M-am culcat cu femeia asta o vreme, Emmett, nu mi-a devenit cel mai bun prieten.

- Trebuie să îți fi spus ceva despre ea în tot acest timp.

- Lasă-mă o clipă să mă gândesc.

Se lăsă tăcere pe fir. Emmett se sprijini de birou și așteptă. Simțea că se consolidează în el o senzație de urgență.

- Era uimitor de frumoasă, spuse Mercer după o vreme. Dar nu într-un mod strălucitor, dacă știi ce vreau să spun. Era în ea un fel de inocență dulce, pură. Este greu de descris. Părea fragilă în anumite feluri, iar în altele părea mult prea sofisticată pentru vârsta ei.

Sofisticată în pat, de exemplu, își spuse Emmett. Dar nu spuse decât:

- Continuă.

- Îmi amintesc că într-o noapte în care am fost la ea în apartament părea tristă, spuse încet Mercer. Era ceva neobișnuit ca ea să fie deprimată. Unul din motivele pentru care îmi plăcea compania ei, în afară de faptul că era frumoasă, era că întotdeauna era într-o stare veselă, optimistă. Nu era genul acela plângăcios, solicitant, care se agață de tine.

- Am nevoie de informații importante, nu impresiile tale personale despre personalitatea ei.

- În noaptea aceea simțeam că plânsese și băuse. Avea fața roșie și umflată. Era o muzică insuportabilă care se auzea.

- Ce fel de muzică?

- O chestie din aia foarte țipătoare, pe care nimeni de vârsta mea nu o suportă mai mult de cinci minute fără a înnebuni.

Un sunet de alarmă se porni undeva.

- A spus ceva despre muzică?

- A menționat că era muzica pe care o asculta în perioada colegiului. Am avut senzația că la un moment dat a avut o relație cu un tânăr care avusese propria trupă.

Emmett îngheță.

- A spus ceva despre acest individ?

- Nu cred. A oprit imediat muzica. Am mai băut ceva împreună și asta a fost tot.

- A amintit vreodată unde a făcut colegiul?

- Nu atunci. Dar o lună sau două mai târziu am prins o emisiune târzie cu reportaje din sport. Reporterul dădea rezultatele unui meci între două echipe de colegiu. Old Frequency College reușise să se salveze în ultimele minute. Sandra era entuziasmată și a spus ceva de genul „Hai, Freaks“.

- A frecventat Old Frequency?

- Am întrebat-o. În loc să îmi răspundă direct, a evitat întrebarea. Am avut senzația că nu voia să vorbească despre asta. Mi-am închipuit că a renunțat sau a fost dată afară și nu voia să recunoască.

- Iar acum este moartă, la fel ca Master Herbert și Dorning, spuse Emmett încet. Asta înseamnă că sunt trei. Este clar că cineva face curat.

- Despre ce dracu vorbești, Emmett?

Se deschise ușa. Intră Perkins, cu un bilet în mână. Era foarte tulburat.

- Așteaptă, Mercer. Emmett se uită la Perkins.

- Am adresa cerută, sir, spuse Perkins. A fost oarecum complicat să o urmăresc, pentru că nu era înregistrată și prima adresă care a apărut era în mod clar o eroare. A trebuit să mă fac niște verificări mai complicate.

- Dă-mi-o, Perkins.

- Numărul douăzeci și șapte Ruin View Drive. Perkins se uită în sus, mai neliniștit decât oricând. Nu are niciun sens, sir. Acolo este adresa lui Gannon Hepscott. Știi, marele afacerist.

- La dracu, ar fi trebuit să îmi dau seama mai devreme.

- Ce se întâmplă acolo? Întrebă Mercer. Am auzit că Perkins a spus ceva despre Gannon Hepscott.

- Așteaptă, spuse Emmett. Lăsându-l pe Mercer să aștepte pe linie, formă numărul de la biroul Lydiei.

- Shrimpton's House of Ancient Horrors, spuse Melanie veselă. Fii sigur că vei vedea noua noastră atracție, cartea harmonică cu desene pentru copii...

- Sunt Emmett, Mel. Unde este?

- Cine, Lydia? Are întâlnire în dimineața asta cu cel mai mare client al ei. A plecat de aici de vreo patruzeci de minute. A trebuit să o ajut să se strecoare prin spate, pentru că reporterii încă mai bântuie pe afară.

- S-a dus la biroul lui Hepscoț?

- Astăzi nu. I-a cerut să meargă la el acasă, în Ruin View Drive. Imaginează-ți chiar în momentul în care noi vorbim, Lydia noastră bea ceai într-un conac elegant.

- La dracu. Emmett termină conversația și reveni la Mercer. Lydia are probleme. Este în apropierea ta. Am nevoie de ajutor.

♥♥♥

- Tu ești Troy Burgis, șopti Lydia.

Scăpă din mână mapa, dar se agăță de geantă cu putere și se sili să nu se uite la armă. Trebuia să îl privească în ochi pe Gannon, își spuse. Ca orice altă tehnologie de la cheile mașinii până la echipamentele greoaie de construcții, arma magnetică avea nevoie de un impuls mic de energie psi umană pentru fi activat. Dacă era atentă, putea observa semnalele care au fi dezvăluit creșterea concentrării care însemna că își transfera puterea prin ambră pentru a activa trăgaciul.

Gannon părea supărat.

- Prin urmare Maltby a pus istoria cap la cap. Mă temeam de asta. În noaptea aceea am pus să fie eliminat de îndată ce l-am văzut plecând din această zonă. A reușit să vadă câteva dosare private de aici. Dar cum naiba a reușit să îți transmită informația?

- Hai să spunem că ți-a pus fața într-o cutie cu lapte. Dar te-ai schimbat mult de când erai în colegiu, nu-i așa? Nu te-aș fi recunoscut dacă nu ar fi fost... Se opri brusc.

- Da, Lydia? Dacă nu ar fi fost ce? Trebuie să știu cum ți-ai dat seama că eu sunt Troy Burgis. Intenționez să nu mai fac niciodată această greșală.

Ea ridică din umeri.

- Sunt o mulțime de mici dovezi presărate peste tot, minți ea. Dar cea care mi-a confirmat astăzi într-adevăr a fost muzica. Ți-am găsit vechile înregistrări.

- De unde știi despre trupa mea? Întrebă el ascuțit.

Hotărî că nu va menționa numele lui Karen Price. Trebuie să fie cât mai vagă.

- După cele spuse de catalogul anual al promoției tale, ai pus bazele unei trupe. Făcu un semn cu bărbia spre colecția de înregistrări fără nicio notiță. Pe discurile astea vechi este muzica ta, nu? Ai închiriat un studio pentru a le înregistra, dar nu îți permiteai să cumperi coperte elegant create pentru ele.

Gannon părea speriat.

- Ai luat informația asta dintr-un anuar al colegiului?

Nu răspunse la această întrebare.

- Articolul despre moartea ta a menționat că erai obsedat de Vincent Lee Vance. Despre ce era vorba? Pentru Dumnezeu, omul era un potențial dictator. Nu era tocmai genul de model de urmat.

- Vance a fost un bărbat inteligent, puternic care a fost la numai doi pași de a conduce toate orașele-state.

- Și chiar ai crezut că tu vei putea termina ceea ce a început el? Măi să fie, să mai zici ceva despre deziluzia grandorii. Ce te-a făcut să crezi așa ceva? Faptul că ai descoperit sediul lui în subteran, sub Old Frequency?

- Da. Gannon ezită, apoi ridică din umeri. A lăsat în urmă o parte din primele sale registre și câteva hărți de luptă. Una dintre aceste hărți părea să arate locația din subteran a încăperii pe care intenționa să o folosească drept centru, după ce forțele sale vor prelua Cadence.

- Biblioteca.

Gura lui Gannon se strâmbă.

- La acel moment, Vance nu știa ce este înăuntru. Notițele din jurnalul lui spun că încăperea era neobișnuit de bine păzită de o capcană foarte dificilă. Spunea că speră ca Helen Chandler să o poată dezactiva. Era convins că harmonicii folosiseră capcana pentru a proteja în cameră un secret extraordinar.

- Un secret care ar fi fost al lui când și dacă ar fi intrat în cameră.

Gannon aprobă.

- Am presupus că el și Chandler au murit undeva în catacombe, dar am decis să văd dacă jurnalele menționau camera.

- Ai vorbit cu cei trei colegi de trupă să dispară odată cu tine, ca să puteți cerceta cu toții mormântul. Gannon scutură din cap cu tristețe.

- În zilele acelea aveam atâtea vise. Eram siguri că, orice am fi găsit în acea cameră, ne va face bogați și puternici. Dar nimic nu a mers cum trebuie.

- Ce vrei să spui?

- Hărțile erau destul de deteriorate. Am bănuțit că Vance a făcut greșeli în mod deliberat, ca un fel de cod, astfel încât nimeni altcineva să nu poată găsi camera. Rezultatul a fost că toți trei am hălăduit în subteran timp de vreo doi ani, încercând să găsim camera, înainte să ne dăm seama de enormitatea acestei sarcini.

- Cum ați supraviețuit în tot acest timp?

- Obișnuiam să ne strecurăm afară din catacombe în timpul nopții pentru a fura mâncare și provizii. A fost o existență mizerabilă, te asigur. Gannon se strâmbă. Într-un final, am acceptat faptul că era nevoie de mult timp și de mulți bani pentru a te ocupa de o acțiune de o asemenea amploare.

- Așa că ai ieșit din subteran și ai început să investești în imobiliare.

- Da. Gannon era amuzat. Imaginează-ți surpriza mea când am descoperit că am un dar pentru asta. Frumusețea în imobiliare a fost că mi-a permis să cumpăr loturi mari de pământ chiar deasupra sectorului catacombelor pe care le explorasem noi patru. Faptul că dețineam această proprietate ne permitea să păstrăm controlul asupra intrărilor și a ascunzătorilor.

- Ceea ce însemna că puteai ține la distanță hoții de artefacte și vânătorii care erau căutători de omori.

- Da. Nu ne asigura o protecție absolută, dar funcționa destul de bine. Dar în curând ne-am dat seama că pentru a scuriza un întreg sector aveam nevoie de mână de muncă loială și sigurată. Herbert, care era Norman Fairbanks, a venit cu ideea de Ordin al Slujitorilor lui Amatheon. Apus bazele mai multor organizații legale și a obținut licența pentru excavări. După ce am creat cultul, banii au început să curgă atât de repede, încât abia mai puteam să îi numărăm.

- Și atunci visul tău a ajuns la apogeu, nu-i așa? Ai văzut toți banii și toți supușii loiali și ți-a trecut prin minte că aveai mijloacele prin care îți puteai crea propria armată. Nu mai aveai nevoie decât de niște arme de înaltă tehnologie. Așa că ai început să depozitezi arme.

Telefonul de pe biroul mare sună ușor. Întreruperea îl derută pe Gannon. Tresări și apoi apăsă butonul.

- Credeam că am fost destul de limpede când am zis că nu vreau să fiu deranjat, George.

- Îmi pare rău, domnule, dar avem vizitatori la poartă.

- Alungă-i.

George își drese vocea.

- Vizitatorii sunt domnul și doamna Mercer Wyatt.

- Familia Wyatt? Gannon rămase cu gura căscată. Ce dracu fac aici?

- Probabil că au trecut să împrumute o ceașcă cu zahăr, spuse Lydia sarcastic.

- Domnule, domnul Wyatt spune că ieșise cu soția lui să se plimbe și că au observat o dâră groasă de fum venind de la casa noastră. George părea agitat. Spun că au chemat pompierii. Dar niciunul din senzorii noștri nu au detectat nicio problemă.

Sirenele se auziră urlând în stradă.

- Ce se întâmplă aici? șopti Gannon răgușit.

Sistemul de alarmă interior începu să țipe strident.

- La dracu, spuse Gannon. Este sistemul din perimetrul securizat. Cineva a trecut de porți.

- Domnule, pompierii cer să intre, spuse cu urgență George. Insistă că trebuie să evacueze de îndată casa. Trimit peste pereți oameni și echipament.

- Wyatt. Ticălosul acela. Gannon întrerupse convorbirea și traversă biroul spre partea cu obiecte antice. Este păcat că nu am reușit să îl elimin în noaptea aceea.

Lydia își ținu respirația.

- Tu ești cel care l-a împușcat pe Mercer Wyatt.

- Cine ar fi crezut că un om de vârsta lui va supraviețui celor două împușcături de armă magnetică?

Gannon ridică o lampă pentru a face vizibilă o pârghie mică. O răsuci cu atenție. Biroul mare se deplasă pe roți invizibile de perete. Apăru o deschizătură în perete. Lydia văzu partea de sus a unor trepte care coborau, în întuneric.

Valurile de energie psi se ridicau din tunel.

- Deși toți acești ani am anticipat succesul, spuse Gannon, am făcut provizii pentru dezastru. Când am descoperit că această casă are o intrare care a trecut nedescoperită pentru aproape o jumătate de secol, am cumpărat-o imediat.

- Vrei să dispari din nou.

- Am pregătită o nouă identitate, unde de asemenea mă așteaptă o situație materială foarte bună. Mi-ar fi plăcut să te invit să fugi cu mine, Lydia. Așa cum i-am spus și lui London, cred cu sinceritate că tu și cu mine am fi făcut o echipă bună, în alte circumstanțe. Dar am văzut că ești cu adevărat devotată acestui vânător.

- Ai înțeles asta bine. Își strânse geanta cu putere.

Gannon ridică arma.

- Singurul lucru pe care îl pot face pentru toate neplăcerile pe care mi le-ai pricinuit este să teucid.

Asta era, își spuse Lydia. Singura ei șansă. Se pregăti să arunce geanta spre Gannon, încercând să se arunce în oroarea amețitoare a coșmarurilor pe care le vor avea amândoi când va elibera capcana mică pe care o avea ancorată de bucata de ambră.

Cu o clipă înainte de a transmite impulsul pentru a face capcana să explodeze ușile se deschiseră cu zgomot.

Emmett intră în cameră, mișcându-se repede.

Gannon se răsuci pentru a înfrunta noul pericol. Arma magnetică tună exact când Emmett se lăsa la podea.

În același timp, lumina fantomatică scânteie și țâșni din intrarea în tunelul din spatele lui Gannon. Lydia știa că Emmett chemase o cantitate mare de energie disonantă pură din catacombele de dedesubt.

Gannon se convulsionează și se crispă îngrozitor în lumina verde, haotică ce îl străbătu. Arma îi căzu din mână și se lovi de podea.

După câteva secunde, se prăbuși. Lydia știa că este mort. Nicio minte omenească nu ar fi putut suporta o întâlnire directă cu o asemenea fantomă uriașă.

Energia disonantă pocni și sfârâi, apoi se stinse, aproape la fel de repede pe cum apăruse.

Emmett se lăsă jos și se uită la ea.

- Ești în regulă? o întrebă el, ridicându-și vocea pentru a fi auzit peste urletele alarmei care reverberau în întreaga casă.

- Da. Dar ar fi mai bine să scap de chestia asta înainte să se întâmple vreun accident. Căută atent în poșetă, apucă bucata de cuarț și o dezactivează complet, cu grijă, distrugând capcana mică.

El se ridică și se sprijini de cel mai apropiat perete, privind-o.

- Aveai de gând să folosești o capcană iluzorie?

- Numai dacă nu apărea nimic mai bun la orizont. Din fericire, ai apărut tu înainte. Lăsa jos cuarțul și se întoarse spre el. Cum ai... Apoi văzu sângele. **Emmett.** Oh, Doamne.

Alergă spre el și își apăsă mâna pe rana sângerândă provocată de arma magnetică, făcută la umăr.

- Este în regulă. Emmett se uită la sângele care îi picura printre degete și se strâmbă. Cred.

- Avem nevoie de o ambulanță. Continua să își țină mâna strânsă pe rană și încercă să ajungă la telefonul de pe biroul lui Gannon.

În cadrul ușii apăru Mercer Wyatt, sprijinindu-se cu putere în baston. Scoase un telefon mic.

- Dau eu telefon.

Tamara intră și ea în cameră, urmată de mai mulți pompieri și vânători. Se uită la Gannon, apoi, repede, cu mișcări eficiente, își desfăcu eșarfa de mătase de la gât și i-o dădu Lydiei.

- Uite, folosește asta, spuse ea, în timp ce Mercer țipa ordinele în telefon.

Lydia luă eșarfa și o legă strâns în jurul răni. Spre ușurarea ei, sângerarea se domolise considerabil.

Mercer termină convorbirea.

- Medicii vor veni în două minute. Se strâmbă la mulțimea care se aduna în cameră. Să oprească cineva nenorocita asta de alarmă. Verwood, ia doi oameni și reține-l pe valet.

- Da, domnule, spuse Verwood. Făcu semn câtorva vânători.

La scurtă vreme, sunetele care îi înnebuneau se opriră.

Pompierii verificară podeaua și pereții carbonizați din jurul corpului lui Gannon, dar în curând se liniștiră pentru că fantoma nu provocase un incendiu. Plecau tocmai când soseau medicii.

Pentru o clipă sau două, Lydia, Emmett, Mercer și Tamara au rămas singuri în cameră.

Emmett se uită la Mercer, gura curbându-i-se ușor la colțuri.

- Mulțumesc, tată.

Mercer clipi. Apoi ochii lui spectrali, ochi care îi oglindeau pe cei ai lui Emmett, străluciră de satisfacție. Un zâmbet ușor, cald și necaracteristic îi transformă fața.

- Oricând, fiule.

CAPITOLUL 35

- MARTINEZ a aflat restul poveștii de la credinciosul valet al lui Gannon, George, spuse Emmett, sprijinindu-se mai bine în scaunul mare, cu călcâiele așezate pe canapea, mângâindu-l absent pe Fuzz, așezat în poala lui.

Pentru o zi și jumătate se bucurase de rolul de invalid. În ciuda satisfacției pe care i-o dădea grija excesivă a Lydiei, trebuia să recunoască faptul că începuse să se cam plictisească. Lydia nu își mai făcea griji, dădea ordine - și încă multe. Instrucțiunile acopereau totul, de la cât trebuie să doarmă până la cât trebuie să mănânce și cât de des trebuia schimbat bandajul răni sale de la umăr.

Din fericire, arma magnetică nu provocase nimic permanent. Rana se vindeca destul de repede. Era foarte mulțumit că apăruse acolo înainte ca Lydia să fie silită să se folosească de capcana iluzorie ca ultimă variantă de a-și salva viața. După arsura pe carc i-o provocase o fantomă în Săptămâna Pierdută, ultimul lucru de care avea nevoie era o nouă traumă para-psihică.

În dimineața asta, Mercer și Tamara sosiseră să îi ajute să pună toată povestea cap la cap. Lydia pregătise un ceainic imens și pregătise un platou cu prăjituri.

Privind-o cum toarnă ceaiul, încercă să se impulsioneze, spunându-și că nu are niciun fel de motiv să se emoționeze, întrucât în fond, totul consta doar în actul formal al servirii unui ceai, alături de niște prăjituri. De fapt însă, substratul era fascinant: era prima dată când aveau musafiri. Iar acesta era un gest inițiativ al cuplurilor căsătorite.

- După ani întregi de cercetări și securizare a drepturilor de proprietate asupra terenurilor supraterane sau subterane, spuse Emmett, Hepscott și acoliții lui au găsit, în sfârșit, peretele acela de umbră iluzorie uriașă. Știau că acesta trebuie să reprezinte poarta spre sediul pierdut al lui Vance, dar nu au reușit să treacă de ea.

- Hepscott era un detonator destul de bun, dar nu a vrut să riște încercând să dezactiveze o capcană atât de vastă și complexă, spuse Lydia. Bărbia i se încordă. Așa că a făcut mai multe experimente folosind câțiva din Verzii lui Herb. Doi dintre ei au murit când își uneau forțele pentru a o dezactiva. Mai târziu, alți doi detonatori Verzi au ajuns în spitale pentru boli para-psihice. Nu și-au mai revenit niciodată.

- Probabil că printre Verzi a fost o problemă destul de importantă legată de moral, observă Tamara.

- A fost, spuse Emmett. Hepscott știa că nu își poate permite să piardă mai mulți adepți. Atunci a decis să răpească cel mai bun para-rezonator de energie efemeră, cineva de care să se poată dispensa. După ce a făcut cercetări, a ales-o pe Lydia.

- Cei doi vânători pe care i-am acuzat că m-au abandonat în catacombe au fost de fapt cei care m-au înhățat. Au folosit un drog și m-au ascuns într-un loc dosit. Apoi au pretins că mă caută. Mai târziu, când căutările au fost abandonate, au venit și m-au luat, intenționând să mă ducă la Master Herb. Am pretins că sunt încă în stare de inconștiență. Lydia ridică din umeri. Au devenit neatenți.

- A scăpat și a ajuns în anticameră, spuse Emmett. Când a ajuns acolo, a intuit că singura scăpare era să facă un mic orificiu în capcană. Și a ajuns în ceea ce acum noi numim bibliotecă și apoi a ieșit printr-un alt pasaj.

- Unde am găsit o fantomă uriașă, am fost rănită și am căpătat o amnezie care probabil că mi-a salvat viața, termină Lydia.

Sprâncenele elegante ale Tamarei se strânseseră interogator.

- Ți-a salvat viața? Oh, înțeleg ce vrei să spui. Când Hepscott și-a dat seama că nu îți amintești nimic despre ceea ce s-a întâmplat în subteran, a decis că nu are niciun rost să te mai omoare, din moment ce obținuse deja tăcerea ta.

- A avut alte motive ca să nu o omoare în urmă cu șapte luni, spuse Emmett, potrivit perna pe care Lydia i-o așezase sub brațul rănit. În fond era singura persoană care știa cum să treacă de peretele iluzorie. Dacă o făcuse o dată, existau șanse să o poată face și a doua oară. Așa că a hotărât să o supravegheze și să vadă dacă își va reveni din trauma para-psihică pentru a merge din nou în subteran.

- Mi-am revenit, spuse Lydia. Dar nu am avut șansa de a demonstra că pot din nou să lucrez în catacombe, până când în urmă cu câteva luni Emmett a apărut la Shrimpton's căutând un consultant para-arheologie.

Mercer aprobă ușor.

- Următorul lucru pe care l-a aflat Hepscoț a fost că voi ați început să vă vedeți foarte des. Era conștient de legăturile lui Emmett cu Breasla și probabil că și-a dat seama cât de periculos ar fi fost să te răpească din nou. De data asta ar fi avut întreaga Breaslă din Cadence pe urmele lui.

- Hepscoț era conștient de riscurile implicate, spuse Emmett. Dar în același timp devenea și disperat. Era vital pentru el să treacă prin acel perete iluzoriu. Era convins că secrete aflate de cealaltă parte meritau orice risc. Dar acum avea o altă problemă, și anume Breasla Cadence. Știa că este o organizație care i-ar fi putut sta în cale când ar fi început să își organizeze forțele în armate subterane.

Mercer pufni.

- Așa că a făcut un plan pentru a lua controlul asupra Breslei.

- Ce individ manipulator era Hepscoț. Tamara era destul de furioasă. Mai întâi a trimis-o pe Sandra Thornton să îl seducă pe Mercer, sperând să afle cât mai multe despre cum funcționează în interior Breasla. Nu că ar fi aflat ceva, desigur, adăugă ea plină de mândrie. Mercer nu ar fi fost atât de prost încât să îi dezvăluie secretele în timpul unei discuții de alcov.

Ochii lui Mercer sclipiră plini de amuzament. O atinse ușor pe mână.

- Apreciez încrederea ta în mine, iubito.

Spre surpriza lui Emmett, Tamara păru să se relaxeze puțin la atingerea lui Mercer. Amândoi schimbară o privire într- atât de intimă încât înțelese pe loc faptul că o astfel de comunicare nu ar fi posibilă decât într-un cuplu puternic legat.

Emmett se uită spre Lydia și văzu că și ea captase semnalul unei de intimitate dintre Mercer și Tamara. Își ridică umărul într-un gest de plăcută surprindere.

Surprinzător, își spuse el, poate că în fond această căsătorie va funcționa.

Lydia se cutremură.

- Hepscoț s-a folosit de biata Sandra Thornton ca să te atragă să te întâlnești cu ea în noaptea aia, domnule Wyatt. El a fost cel care te-a împușcat. Mai târziu, când a vrut să se oprească investigațiile, a omorât-o pe Sandra și a scris el însuși biletul de sinucidere. Îți vine să crezi? După atâția ani în care au fost împreună, și-a omorât iubita cu mult calm, fără să se gândească o secundă la altceva în afară de planurile lui de viitor.

- Între timp, Hepscoț își folosea banii și influența pentru a-l ajuta pe Dorning să avanseze repede în ierarhia Breslei, spuse Tamara. Dorning era un vânător puternic și, mulțumită lui Hepscoț, a beneficiat și de rezervele financiare pentru a garanta o mulțime de favoruri. A reușit să ajungă în Camera de Consiliu. De acolo mai era un singur pas până în biroul șefului Breslei.

- Dar nimeni nu a contat pe faptul că Emmett va prelua conducerea Breslei imediat după ce ai fost împușcat, domnule Wyatt, spuse Lydia. Tranziția în conducere s-a întâmplat atât de coerent, încât a reprezentat un gest insesizabil în cadrul organizației. Dintr-o dată nu s-a mai pus problema vidului de putere și planurile lui Hepscoț legate de Dorning au fost năruite.

Mercer își îndreptă picioarele, strâmbându-se puțin în timp ce își schimba poziția în scaun. Se uită gânditor spre Emmett.

- Bănuiesc că Doming a fost cel care a chemat fantoma să te atace în noaptea nunții voastre, nu?

Emmett ronțăia o prăjitură.

- A fost un test pentru a vedea dacă mă poate învinge. O provocare, chiar dacă atât de demodată, era ultima variantă la care mai putea recurge pentru a obține în mod legal controlul asupra Breslei. Evident, Hepscoț a avut o reținere în a încerca să omoare doi șefi de Breaslă la rând. Probabil s-a temut că polițiștii vor vedea tipaiul și vor deschide investigații în acest sens.

Tamara se încruntă.

- Ai dezactivat fantoma pe care o trimisese pentru a-ți încerca abilitățile psi, dar oricum era evident că era hotărât să meargă mai departe cu provocarea oficială.

Emmett ridică din umeri.

- Dorning era bun, dar probabil că știa că nu mă poate învinge, așa că el și Hepscoț au fost nevoiți să recurgă la planul B. Ideea era să continue cu provocarea formală și apoi să îmi strecoare o doză de droguri chiar înainte de luptă. Ideea era să mă încetinească, nu să mă adoarmă. M-aș fi simțit puțin amorțit, dar probabil că nu aș fi fost conștient că sunt drogat. Chiar dacă mi-aș fi dat seama, ar fi fost dificil să opresc lupta pentru că nu sunt în formă.

Tamara își ridică ceașca.

- La sfârșit, când mi-am dat seama că întreaga poveste este rezolvată, Hepscoț a încercat să scape de toate urmele înainte de a încerca din nou o răpire. Sandra Thornton era deja eliminată din calea lui, așa că i-a omorât pe Dorning și pe Master Herbert.

- Hepscoț considera că eu sunt de vină pentru toate problemele lui, spuse Lydia. Așa că m-a chemat la el acasă. Voia să știe unde a greșit. După ce a primit răspunsurile, intenționa să mă omoare și să se descotorosească de cadavrul meu în catacombe, unde nu l-ar fi găsit nimeni. Apoi intenționa să dispară.

Emmett își puse mâna peste a ei.

- Avea dreptate despre un singur lucru: tu, într-adevăr, ești de vină pentru toate problemele lui. Din cauza ta, toate planurile lui Gannon Hepscoț s-au năruit.

Mercer se uită multă vreme la Lydia, gânditor.

- Se pare că Breasla îți datorează o favoare foarte mare, draga mea, spuse el.

Lydia se înecă cu o bucăciță de prăjitură. Încercând să respire, își smulse degetele de sub mâna lui Emmett și își flutură ambele brațe în aer.

- Oh, nu. Stop. Oprește-te, gâfâi ea. Nici să nu te gândești. Uită de chestia cu favorul Breslei, bine?

Cu toții se uită la ea ca și cum ar fi emis o absurditate absolută.

- Breasla nu uită niciodată că este datoare, o asigură Mercer.

CAPITOLUL 36

TREI LUNI MAI TÂRZIU...

- Sttttt! Lydia se uită la imaginea ei reflectată în oglindă. Senzația este aproape la fel de ciudată ca atunci când am trecut prin umbra iluzorie.

Rochia de mireasă pe care Charles o făcuse era perfectă în fiecare detaliu. Era o combinație misterioasă și șocantă de grație feminină diafană și eleganță sofisticată. Stratul de mătase albă, aproape lipsite de greutate, se unduia puternic pe linia decolteului, atârând plăcut în jurul sânilor și a taliei, apoi se revărsa într-o mare a fustei și a trenei curgânde.

Abia îi venea să creadă că în mai puțin de cinci minute va merge spre altarul legendarei Biserici din Old Quarter. Emmett o va aștepta lângă altar.

- Păi o Sfântă Căsătorie este o chestiune foarte serioasă, îi spuse Melanie, ea însăși neobișnuit de serioasă, în timp ce aranja voalul transparent. Dar ești sigură că nu ai nicio îndoială cu privire la o căsătorie permanentă cu Emmett?

- Nu îmi fac griji în legătură cu Emmett. Singura mea problemă o reprezintă biserica asta plină de lume.

- Relaxează-te, arăți extraordinar. Melanie se dădu un pas înapoi pentru a-și cerceta propria operă și aprobă, foarte repede. Absolut extraordinară. Ești gata?

- Mai mult ca niciodată. Lydia luă buchetul de orhidee de ambră și respiră adânc.

Melanie, purtând o rochie de domnișoară de onoare de culoarea ambrei, creată de același Charles, își luă propriul buchet și se pregăti să o conducă.

Shrimpton, arătând surprinzător de bine, într-un smoching formal, păși înainte să îi ia brațul Lydiei. Îi mângâie ușor degetele înmănușate cu un gest patern.

- Nu fi agitată, șopti el înduioșător. Ești foarte frumoasă.

Ea era sincer mișcată.

- Vă mulțumesc, domnule.

Biserica era plină. În partea marelui, zona era plină. Mercer și Tamara Wyatt împărțeau strana familiei cu mama lui Emmett și soțul ei, fratele vitreg al lui Emmett, Daniel, șeful Breslei Resonance. Cine ar fi spus că familiile cu disfuncționalități de organizare nu se pot înțelege? își spuse Lydia.

O armată de invitați eminenți ai Breslei Resonance ocupau încă alte cinci rânduri. Restul zonei era plin cu vânători de toate rangurile ai Breslei Cadence.

Și partea rezervată invitaților miresei era plină. Alături de Zane și mătușa sa, Olinda, la nuntă apăruse întregul personal de la Shrimpton's House of Ancient Horrors. Restul de locuri era ocupat de o mulțime bogată de colecționari de galerii, împătimiți ai ruinelor și foști colegi de la departamentul de Para-arheologie al universității.

Charles era în ultimul rând, arătând foarte mulțumit de modul în care arăta Lydia în magnifica sa creație.

La altar, Emmett o aștepta alături de cavalerul de onoare, Verwood. Fuzz era și el acolo, așezat pe umărul lui Verwood. Pufosul purta o fundă de satin de culoarea ambrei pe care Melanie i-o legase oarecum aproape de cap.

Emmett se întoarse să o privească pe Lydia îndreptându-se spre el. Văzu în ochii lui dragostea și hotărârea și atacul scurt de panică, specific mireșelor, se evaporă. Uită instantaneu de sutele de oameni care erau în jurul ei, privind-o.

Bărbatul pe care îl iubea o aștepta. Se îndreptă spre el cu bucurie în suflet.

♥ ♥ ♥

Câteva ore mai târziu, Emmett își desfăcea nodul formalei, demodatei cravate, își scotea gulerul cămășii plisate și ridica o sticlă de șampanie. Luă două pahare și se îndreptă spre terasa cufundată în întuneric.

Am mai fost aici, am mai făcut asta, își spuse în încercarea de a-și alunga emoția. Dar era hotărât ca măcar în această noapte evenimentele nupțiale să decurgă conform planului.

Lydia era întinsă pe un șezlong. Luminile blânde ale orașului se revărsau în încăperea și luminau volurile albe, delicate ale rochiei de mireasă.

Fuzz era așezat pe masa de lângă Lydia, molfăind un covrigel. Mai purta încă funda de satin pe care Melanie i-o legase în păr. Mai devreme, Emmett încercase să îi desfăcă funda, dar Fuzz se împotrivi. Era evident că acest neștiut simț al modei, odată descoperit, era greu de înlăturat.

Emmett se așază pe un alt șezlong, turnă două pahare de șampanie și îi dădu Lydiei unul.

Îi zâmbi și își ridică paharul.

- Pentru noi, doamnă London. Te iubesc.

Ea zâmbi la rândul ei în penumbră.

- Pentru noi, domnule London. Te iubesc.

Rămaseră acolo, bând șampanie și privind strălucirea lunii pe spiralele și coloanele străvechiului și misteriosului oraș.

- Doamne, spuse Lydia după o vreme. Nu mai sunt fantome prin preajmă și se pare că nimeni nu va încerca să ne omoare. Cred că măcar de data asta vom avea o noapte a nunții drăguță și liniștită.

- Nu, atâta timp cât mai am o brumă de autoritate. Își lăsă jos paharul, se ridică în picioare și o ridică de pe șezlong. Fusta rochiei se revărsă în cascadă peste brațul lui. Planurile mele pentru noaptea asta sunt departe de a fi drăguțe sau liniștite. Nu aș vrea să te plictisești în a doua noapte a nunții noastre, draga mea.

Ea zâmbi. Muzicalitatea râsului ei dansă în întuneric, amestecându-se cu șoptele de energie psi care se înălțau din Orașul Mort.

Dragostea, mai ciudată decât orice energie psi, îi învălui pe amândoi. Emmett o conduse în casă, spre umbrele primitoare ale dormitorului.

Afară, pe terasă, noaptea continua să își șoptească secretele. Fuzz se apropie de bolul cu covrigei și se servi singur cu o altă gustare. Se așază, ciugulind liniștit.

După câteva clipe... apăru Ea, sărind de pe acoperiș, agățându-se de grilajul terasei. Era cea mai frumoasă pufoasă din lume, o minge fără formă, cu blană colorată.

Fuzz îi întinse cu o lăbuță un covrigel. Ea clipi din ochii albaștri, seducători, și sări de pe grilaj pentru a i se alătura pe masa mică. Se puteau bucura împreună de bolul plin cu covrigei și de binecuvântarea lunii pline care lumina vechiul oraș. Cine ar putea cere mai mult?

Noaptea din Harmony erau destinate iubirii...

- Sfârșit -

**CONTINUAREA ACȚIUNII ACESTEI CĂRȚI, ÎN VOLUMUL URMĂTOR:
ÎNFRUNTÂND FANTOMELE**